GENE DEWESSE

super 2 FILM

GARDIENII PĂCII

STAR TREK

GENERAȚIA URMĂTOARE

Editura OLIMP

STAR TREK

GENERAŢIA URMĂTOARE

GARDIENII PĂCII

de
GENE DEWESSE

Versiune în limba română de
ROXANA ENE

Coperta reproduce ilustrația ediţiei originale

ISBN 973-96257-8-9

Colecția SUPER FILM 2

Editura OLIMP

Bucureşti • 1994

VOI SUNTETI CONSTRUCTORII?

Conducătorul celor trei făcu un gest tăios, apoi se apropie tot mai mult şi privi drept în vizorul cu străluciri argintii al lui Geordi.

— Vino, spuse el cu glas stins, aproape temător. Vom fi deosebit de onoraţi dacă ne vei îngădui să te ducem în faţa conducătorului nostru. Dorinţa lui de-o viaţă a fost să i se ofere posibilitatea înainte de a muri, să-i cunoască pe cei care au făcut posibil ca el să evite distrugerea lumii noastre.

— Am fi foarte încântaţi să-l cunoaştem pe cel care a realizat aşa ceva, improviză Geordi. Nu-i aşa, Data? adăuga el în şoaptă, astfel încât numai urechea foarte fină a androidului să-l poată auzi.

Ochii aurii ai lui Data îi făcură semn că a înţeles.

— Da, spuse el, suntem foarte interesaţi să vorbim cu stimatul vostru conducător. Apoi, păşi în spatele lui Geordi şi scoase nişte sunete de care orice ventriloc ar fi fost mândru.

— Experienţa mea în situaţii în care trebuie să minţi este destul de limitată, Geordi, dar te voi urma.

Pentru Becky Bontreger
Tu ai fost acolo când eu n-am putut să fiu
şi ai făcut pentru ea mai mult decât aş fi putut eu

să fac vreodată…
Mulţumesc.

CAPITOLUL UNU

— A fost o pistă falsă, ofiţer I, dar trebuie să recunosc că nu mă deranjează deloc.

De fapt, căpitanul Jean-Luc Picard nu era chiar deloc nemulţumit. Un zâmbet uşor dădea o impresie de relaxare trăsăturilor lui severe. Se aşeză în fotoliul confortabil. Pe monitorul principal, stelele răzleţe ale acelei zone îndepărtate din Orion Arm treceau pe lângă *Enterprise,* care se îndrepta cu viteză superluminică spre cea mai apropiată bază stelară, aflată la sute de parseci distanţă.

Aşezat la dreapta lui Picard, comandantul William Riker zâmbea.

— Ferengii nu sunt cel mai plăcut popor cu care să ai de-a face, chiar şi în cele mai bune situaţii.

Picard dădu aprobator din cap. Umbra unei amintiri îi înăspri brusc trăsăturile.

— Începi să ai darul de a înţelege, ofiţer I. În ceea ce mă priveşte, nu m-ar deranja să nu mai am de-a face cu ei până la sfârşitul carierei mele. N-aş vrea nici măcar să le mai aud numele.

— Să privim lucrurile în altă lumină, spuse Riker. N-am găsit nicio dovadă că ferengii ar fi fost activi în acest sector, dar am descoperit două planete de clasă M. Peste câteva generaţii amândouă vor fi pregătite să intre în contact cu Federaţia.

— Da, căpitane, îi sări în ajutor locotenentul comandant Data care se afla la pupitrul lui, orice misiune în care descoperi peste trei miliarde de fiinţe conştiente, nu poate fi considerată „o pistă falsă”.

Riker zâmbi în timp ce se uită spre android.

— Mă uimeşte că această frază îţi e cunoscută, Data!

— Dimpotrivă, comandante, n-o cunosc. Am fost chiar uimit

atunci când căpitanul a folosit-o pentru prima dată. Conform indicaţiilor mele, ferengii – chiar dacă valorile lor nu coincid cu cele ale Federaţiei – nu pot fi consideraţi „sălbatici” în sensul că ar fi necivilizaţi, barbari sau primitivi. Nici nu au ca strămoşi, păsările. De aceea, am tras concluzia că, această frază este o figură de stil a oamenilor şi care nu este inclusă în programul meu. Dar, schimbul de păreri dintre tine şi căpitan m-a făcut, cred, să deduc adevăratul înţeles.

Riker râse.

— Şi care ar fi acest înţeles?

Data trase aer în piept şi se aşeză mai bine pe scaun, asemeni unui student căruia i se ceruse să recite.

— Un proiect a ratat din cauză că informaţia care l-a generat era falsă sau eronată, spuse el, apoi aruncă o privire întrebătoare către Picard.

— Foarte bine, Data, spuse căpitanul cu o umbră de zâmbet. N-am mai auzit o definiţie mai precisă – mai ales de la cineva care a auzit expresia asta abia acum o clipă.

— Mulţumesc, domnule, dar eu am fost creat ca să…

Brusc, Data tăcu, ochii aurii se stinseră imperceptibil, în momentul în care pe monitorul din faţa lui apăru un mesaj. Degetele lui dansară o clipă pe suprafaţa pupitrului, confirmând şi întărind informaţia.

— Căpitane, spuse el, scanerele indică prezenţa unui obiect având o masă considerabilă, pe direcţia 0-1-2 cap 0-0-5.

— Altă navă? întrebă Picard. Să nu-mi spui că sunt iar ferengii!

— Masa este aceea a unei nave de dimensiuni mici, şi nu este în mişcare.

— O navă abandonată? Picard sări în picioare şi se aplecă puţin în faţă.

— Se poate, domnule, dar la distanţa asta…

— Poate ar fi mai bine să ne apropiem, La Forge. Schimbă cursul în mod corespunzător.

— Am înţeles.

Locotenent La Forge, ai cărui ochi lipsiţi de vedere erau acoperiţi de un vizor argintiu, făcu corecţiile de rigoare.

— Domnule Data, transferă imaginea obiectului pe monitorul principal şi măreşte la maximum!

— Am şi făcut asta, dar de la o asemenea distanţă este imposibil să se distingă detaliile.

Picard scrută monitorul şi punctul indistinct, inform, aflat în centrul imaginii. O undă de nerăbdare trecu pe faţa lui, aşa cum se întâmpla în rarele ocazii când era obligat să-şi dea seama că, oricât de minunată era tehnologia care făcea să înainteze nava, ea nu putea face, totuşi, minuni. Avea limitele ei şi faptul că-i putea îndeplini orice ordin nu însemna că rezultatul urma să aibă perfecţiunea pe care o dorea el.

— Locotenent Worf, spuse Picard întorcându-se spre locul de unde klingonianul acţiona pupitrul ştiinţific, aparatele indică vreo formă de viaţă?

— Nimic încă, domnule, dar…

— Ştiu, locotenente, „dar de la o asemenea distanţă nu poţi să fii sigur”.

— Da, domnule, aprobă Worf, dar eu voiam să spun că, deşi senzorii nu pot detecta nicio formă de viaţă, ei indică faptul că la bordul navei există o formă de energie care funcţionează.

— În sfârşit, am aflat ceva, spuse Picard. Locotenent Yar, deschide toate frecvenţele!

— Toate frecvenţele sunt deschise. Şeful însărcinat cu securitatea navei răspunse de la pupitrul tactic, aflat imediat deasupra şi în spatele zonei de comandă.

— Locotenent La Forge, vom înainta cu energia de propulsare pe ultimul milion de kilometri. Nu te apropia la mai mult de zece mii de kilometri, până nu-ţi spun eu.

— Am înţeles, domnule. La zece mii de kilometri.

— Niciun răspuns, domnule, anunţă Yar, aplecându-se peste consola pupitrului tactic.

— Continuaţi monitorizarea şi transmiteţi intenţiile noastre de pace în toate limbile şi pe toate frecvenţele.

— În toate limbile şi pe toate frecvenţele, căpitane.

Pe monitor, punctul începu să devină din ce în ce mai mare. Picard şi comandantul Riker făcură un pas înainte, flancându-i pe Data şi pe La Forge, ca şi când aşa ar fi putut accelera apropierea obiectului.

Uşa turboliftului se deschise şi din el ieşi în grabă consilierul Deanna Troi, cu părul negru lăsat liber pe spate, în inele, în locul cocului sever pe care îl purta în ultima vreme. Se apropie de ei

şi se aşeză lângă Picard.

— Am simţit anticiparea în gândurile tale, Jean-Luc, spuse ea în şoaptă.

Picard îi indică monitorul.

— E ceva acolo, spuse el. Vom vedea în câteva minute despre ce e vorba.

Ea dădu din cap, cuprinzând întreaga scenă într-o privire, apoi întoarse fără să-şi dea seama privirea spre Riker, dar reveni repede către monitor.

Punctul continua să se mărească. Data fu primul care vorbi. Vocea lui sigură de obicei, lăsa să se simtă curiozitatea şi uimirea care-l cuprindeau de fiecare dată când întâlnea ceva nou, ceva care nu era inclus sau explicat în memoria lui fenomenală.

— Nu observ niciun mod evident de propulsie, căpitane. Nu este ciudat că o navă fără sistem de propulsie poate fi găsită la o distanţă de aproape un parsec de orice sistem stelar?

Picard îl aprobă din cap, apropiindu-se mai mult de imaginea holografică.

— Sistemele de propulsie nu sunt întotdeauna necesare, comentă Riker. Ia ca exemplu motoarele noastre de propulsare.

— Nu mai înaintăm cu viteză superluminică, anunţă La Forge şi, o clipă mai târziu, imaginea de pe monitor pâlpâi, apoi deveni din nou vizibilă. Acum, punctul se mărea foarte rapid, începea să capete formă şi detaliile puteau fi văzute şi de ochi mai puţin ageri decât ai lui Data.

Într-adevăr, nu erau unităţi de propulsie. Când imaginea începu să se mărească, Riker se duse cu gândul la o formă mai puţin elaborată a farfuriei de pe *Enterprise,* detaşată şi plutind liberă, dar acum îşi dădea seama că are o formă rectangulară. Nu numai că nu se vedeau unităţile de propulsare, dar nu existau niciun fel de deschideri spre exterior şi nici măcar vreo urmă a acestora.

— Senzorii indică absenţa totală a vieţii, căpitane, raportă Worf de la pupitrul lui. Şi o vechime considerabilă.

— Cât de considerabilă, locotenente? întrebă Picard fără să-şi întoarcă privirea de la monitor.

— De cel puţin zece mii de ani, căpitane.

Un tremur uşor trecu pe spatele lui Picard. În ciuda deceniilor

petrecute în spaţiu, nu ajunsese la acel punct în care noile descoperiri şi noile dovezi ale imensităţii şi diversităţii universului să devină pentru el rutină. Cunoştea câţiva căpitani de nave galactice care pretindeau că, după ce văzuseră o sută de noi sisteme solare, sau o sută de noi forme de viaţă nu mai exista ceva care să-i uimească, aşa cum se întâmplase la prima călătorie. Dar el nu era ca ei. Spera să nu ajungă niciodată ca ei. Dacă se va întâmpla aşa ceva, acela va fi momentul retragerii lui undeva, la capătul unui terminal, predând comanda altcuiva care să fie curios şi tulburat de fiecare dată când se va uita spre miliardele de stele, când se va gândi al trilioanelor de parseci cubi care au mai rămas de explorat.

— Şi sursa de energie funcţionează, Worf?

— Antimaterie standard, căpitane. Se pare că asigură energia pentru un număr de aparate individuale.

— Şi natura acestor aparate?

— Necunoscută, căpitane. Operează la un nivel extrem de scăzut, consumând puţină energie, ca şi când nu ar fi operaţionale la capacitatea normală.

Picard se încruntă şi spuse pe gânduri:

— Poate să fie vreo aparatură de hibernare pentru pasageri şi pentru echipaj? Pentru a călători printre stele cu o navă subluminică, echipajul şi pasagerii trebuie să fie strict menţinuţi într-o stare de viaţă suspendată.

Worf păstră tăcerea, dar privind cu coada ochiului spre căpitan, înţelese că numai oamenii nu şi klingonienii au nevoie de atâta atenţie.

— Niciun semn că nava ar înainta, raportă Data. Nu pare nici măcar să fie controlată funcţionarea ei. Nava înaintează în derivă cu un arc secundă pe minut. În situaţia asta va face o rotaţie completă în trei ani, şaptezeci şi şapte de zile, nouă…

— Mulţumesc Data, îl întrerupse Picard studiind imaginea de pe monitor. Chiar de la această distanţă putea să-şi dea seama că nu există niciun senzor, nicio proeminenţă, de niciun fel, nicio deschidere.

— Zece mii de kilometri şi ne oprim, căpitane, anunţă La Forge.

— Senzorii tot nu detectează vreo formă de viaţă, locotenent

La Forge?

— Niciuna, căpitane, la niciun nivel. Dacă a existat vreo fiinţă în hibernare, e cu siguranţă, moartă.

— Nava se deplasează faţă de cea mai apropiată stea, La Forge? Traiectoria ei indică în vreun fel sistemul din care provine?

— Niciuna, căpitane. Mişcarea lineară este zero faţă de stelele din preajmă.

Picard se încruntă.

— Structura internă şi atmosfera, Data?

— Este construită asemeni unei table de şah, căpitane, cu coridoare extrem de înguste care împânzesc întreaga navă. Sursa de antimaterie de care e propulsată se află în centru, protejată moderat de scuturi, înconjurată de…

— Protejată moderat de scuturi, Data?

— Gradul de magnitudine a ecranării e mai puţin eficient decât acela de pe *Enterprise.* Radiaţia rezultată ar putea, după o perioadă lungă de timp, să aibă urmări grave pentru cei care ocupă nava.

— Putea să le provoace moartea? Chiar şi în camerele de hibernare?

— În zece mii de ani ar fi fost posibil, căpitane.

— Dar nu prezintă un pericol pentru ocupanţii pe un termen scurt ai navei?

— Pentru noi, în caz că ne-am teleporta pentru a cerceta interiorul navei? Presupun că nu, căpitane.

— Prea bine, Data, spuse Picard, dând în continuare din cap. Continuă. Există indicaţii ale unor încăperi în care să existe viaţă?

— Nu, căpitane. Nu există nicio zonă cu atmosferă, nicăieri în interiorul navei.

— Lipsa asta de atmosferă e din construcţie sau se datorează unui accident?

— Îmi este imposibil să răspund, căpitane, fără să inspectez la faţa locului.

— Altceva?

— În apropierea centrului, e o a doua cantitate de antimaterie, mai mică. Ecranarea ei e mult mai ineficientă decât cealaltă, dar din cauza masei ei mai mici, nu prezintă niciun

pericol de radiaţie.

Picard se încruntă:

— Poate fi o armă?

— Posibil, căpitane. Are o oarecare asemănare funcţională cu torpilele noastre fotonice dar, judecând după poziţie, în apropierea centrului navei, nu există posibilitatea de lansare.

— Din câte mi-ai spus până acum, replică Picard, nu există nicio posibilitate, de nicăieri, de a fi lansată vreo armă, decât doar printr-un transportor. N-aţi găsit nicio deschidere, nu?

— Niciuna, căpitane, dar asta nu înseamnă…

— Ştiu! uşile sau tuburile armelor închise ermetic nu pot fi detectate de la distanţa asta. Dar chiar dacă ar exista tuburi lansatoare, o singură armă pe o navă care nu se poate apăra, n-ar avea niciun sens. Nici lipsa ei de forţă de propulsare. N-ar putea fugi nici dacă ar fi atacată.

— S-ar putea să nu aibă nevoie, căpitane, spuse Worf. Am studiat mai aprofundat unele din informaţii şi am impresia că indică rămăşiţe nefuncţionale ale unui sistem primitiv de ecranare.

Picard se întoarse brusc spre pupitrul ştiinţific.

— Nefuncţional? Eşti sigur?

— Sigur, căpitane. Datele indică faptul că întregul stadiu final al sistemului – acela care produce efectul de ecranare, ori a căzut cu totul, ori lipseşte.

Picard se întoarse din nou să scruteze imaginea – acea necunoscută ce se vedea pe ecran. Rămase tăcut câteva secunde. În ochi i se putea citi setea de a şti mai mult. În cele din urmă, se retrase oftând.

— Ofiţer I, spuse el brusc, formează o echipă de cercetare care să se teleporteze pe navă!

Riker zâmbi. Picard îşi dădu seama că îi văzuse acea luminiţă în ochi, luminiţă care spunea că, dacă n-ar fi fost regulamentele, Picard însuşi ar fi condus echipa.

— Imediat, căpitane, spuse Riker făcând un gest spre La Forge şi spre Yar în timp ce se îndrepta repede spre turbolift.

Îmbrăcaţi cu costumele speciale pentru efectul de câmp, Riker, La Forge, şi Yar s-au instalat în centrul undelor emise de teleportoare. Riker semnaliză sublocotenentului Carpelii care se

afla la pupitru.

Pe punte, Picard stătea chiar în spatele locotenentului comandant Data, care se afla tot în faţa pupitrului său.

— Ne teleportăm acum, căpitane, se auzi vocea lui Riker.

— Succes, ofiţer I, spuse Picard cu o urmă de zâmbet pe buze. Să ne ţineţi la curent.

— Bineînţeles, spuse Riker. Vocea lui se stinse spre sfârşitul cuvântului, în momentul în care începu teleportarea.

Pentru o clipă tăcerea domni pe punte, apoi, Worf spuse:

— Senzorii arată că echipa a ajuns pe nava necunoscută, căpitane, în coridorul indicat.

O clipă mai târziu, vocea lui Riker se auzi, doar puţin mai slabă decât atunci când vorbiseră din camera de teleportare, cu toate că acum vorbea de la zece mii de kilometri distanţă.

— Nava e părăsită, aşa cum ne-au indicat senzorii, căpitane. Apoi, o secundă mai târziu:

— Tricorderii confirmă – nicio formă de viaţă la bord, nu există atmosferă şi nici gravitaţie. Nu există lumină cu excepţia celei aduse de noi.

Urmă o scurtă tăcere, după care:

— Ne aflăm într-un coridor lung, de mai puţin de un metru lăţime. Atât cât se poate vedea, e perfect drept în ambele direcţii, dar pare mai curând un pasaj de acces, decât un culoar. Pe pereţi sunt panouri de control care par…

Se întrerupse.

— Locotenent La Forge, de ce nu continui tu descrierea? Sunt convins că vezi mai multe decât mine sau chiar decât Yar.

— Probabil, recunoscu La Forge, cu o umbră de zâmbet.

Rămase tăcut o clipă, privind în susul şi în josul coridorului, absorbind undele pe care vizorul le transmitea direct creierului său. Pentru orice om obişnuit, cu vederea normală, toate astea ar fi reprezentat un adevărat haos, dar anii de experienţă îl făcuseră să selecteze fără efort imaginile pe care le dorea şi să lase deoparte undele nerelevante din punct de vedere informaţional. Acest proces de selectare devenise, cu trecerea timpului, automat, nemai fiind nevoie de acea concentrare proprie persoanelor care văd şi care vor să localizeze un steag roşu din mijlocul a o sută de steaguri verzi apoi, o clipă mai târziu, să-l depisteze pe singurul rotund şi nu pătrat..

— Coridorul are aproape cinzeci de metri în ambele direcţii, spuse Geordi. La intervale regulate sunt şase coridoare care-l intersectează şi cel puţin douăsprezece uşi-panouri în fiecare direcţie. Nu există niciun fel de marcaj, nici pe panouri şi nici pe pereţii coridorului. Uşile sunt destul de înalte pentru fiinţe cam de înălţimea noastră, poate puţin mai grase. Cel mai apropiat panou…

— Căpitane! interveni Worf cu vocea lui de tunet în care se simţea o notă de urgenţă. Adu-i înapoi! Imediat!

— Cum…

— Dispozitivul care conţine a doua masă de antimaterie a devenit activ! În mai puţin de un minut va ajunge la un punct critic. Explozia va distruge, cu siguranţă, întreaga navă!

CAPITOLUL DOI

Picard atinse insigna prinsă pe uniformă, activând emiţătorul.

— Camera de teleportare, ţipă el, adu imediat înapoi echipa de cercetare!

Încă o atingere:

— Will, vă aducem înapoi! Se întâmplă ceva acolo!

Se întoarse brusc şi urcă până la pupitrul ştiinţific, la care se afla Worf:

— A doua masă de antimaterie, locotenente – ai coordonatele ei precise?

— Da, căpitane.

— În clipa în care echipa de cercetare se află în siguranţă la bord, transmiţi camerei de teleportare coordonatele.

Încordat, aştepta confirmarea întoarcerii lui Riker. În momentul în care o primi, vorbi repede:

— Camera de teleportare! Comută pe coordonatele pe care ţi le dă locotenent Worf, Teleportează obiectul aflat acolo cât mai departe posibil de nava străină! Imediat! Ai mai puţin de douăzeci de secunde!

— Am înţeles, căpitane, se auzi imediat glasul sublocotenentului Carpelii. Comutăm acum.

— Cincisprezece secunde până la explozie, căpitane, tună Worf. Aparatele descriu obiectul ca foarte asemănător unei torpile fotonice, dar fără impuls.

— Activăm teleportarea, anunţă Carpelii. Obiectul este teleportat – Acum.

— Cinci secunde, spuse Worf. Obiectul nu se mai află pe navă, dar încă nu… Făcu o pauză pentru a citi noile informaţii. Distanţa faţă de navă – cinci mii de kilometri. Procesul de explozie continuă.

Brusc, monitorul fu iluminat de o explozie îndepărtată, care

estompă imaginea navei părăsite.

— Procesul de detonare complet, concluzionă Worf, tot cu spatele la monitorul principal. Nava pare să fi rămas intactă.

Pe monitor lumina exploziei se stinse şi imaginea navei apăru din nou.

O clipă mai târziu, uşa turboliftului se deschise şi pe punte păşi echipa de cercetare, în frunte cu Riker.

— Ce s-a întâmplat, căpitane? De ce ne-ai adus înapoi?

— Ceva… prezenţa voastră, bănuiesc – a pus în funcţiune dispozitivul care conţinea antimateria, spuse Picard, făcând gesturi spre monitor, unde se mai vedeau încă urmele luminoase ale exploziei.

— Un exploziv mascat? se miră Riker ridicând din sprâncene.

Data ridică privirea curios la cuvintele lui Riker, dar nu spuse nimic.

— Poate, spuse Picard, dar în cazul ăsta pedeapsa ar fi fost drastică. Dacă nu l-am fi teleportat în afara navei, explozia ar fi distrus-o în întregime.

Riker se strâmbă:

— Mulţumesc că ai acţionat atât de rapid, căpitane.

— Pentru puţin, ofiţer I.

— Ne întoarcem acolo?

Picard reveni spre pupitrele de comandă:

— Locotenent Worf? Poţi să mai detectezi alte astfel de dispozitive?

— În afară de sursa centrală de energie, nu mai am nicio indicaţie a vreunei alte cantităţi de materie pe navă. Dar rămâne posibilitatea explozivilor nenucleari.

— Nu cred, spuse Yar. Dacă ar exista asemenea dispozitive, ele ar fi fost concepute să fie folosite înaintea celor din antimaterie. De fapt nici n-ar fi putut să fie concepute pentru a fi folosite *pe urmă.*

Picard o aprobă din cap.

— De acord, locotenente. Nici, măcar n-ar mai exista după o explozie de o asemenea magnitudine. Dar pe o navă atât de veche nu trebuie să excludem posibilitatea unei dereglări. Explozia asta putea fi una dintre ele.

— Nu cred, căpitane, spuse Worf de la pupitrul lui. Datele arată o înlănţuire deliberată a evenimentelor menite să

sfârşească cu explozia de antimaterie la care am fost martori.

— Atunci care *a fost* scopul?

— În mod evident, căpitane, spuse Worf, să distrugă nava şi orice fiinţă care s-ar fi aflat în apropierea ei.

Picard se încruntă.

— Un avanpost militar? Fără posibilităţi de propulsare şi numai cu un sistem de explozie mascat? Fără altă armă decât acest dispozitiv unic de sinucidere? Privi în jurul lui pe punte: Data? Locotenent La Forge?

— Nu avem date care să indice prezenţa armelor la bord, spuse Worf. Apoi, adăugă: niciun fel de armă cunoscută nouă, în orice caz.

— Cu toate astea, mai există un număr de dispozitive necunoscute în stare operaţională, spuse Data. Ar putea foarte bine să fie arme. Cu toate că nu sunt complet activate, datele arată că ele conţin o anume formă de circuite subspaţiale.

— Ce fel?

— Necunoscut, căpitane. Fără o examinare la faţa locului îmi este imposibil să spun.

— Sunt operaţionale la acelaşi nivel ca înainte?

— Da, căpitane, spuse Data, privind repede spre pupitrul lui. Nu este nicio schimbare.

Riker se întoarse spre Picard.

— Trebuie să facem o cercetare de mai lungă durată.

Picard rămase o clipă tăcut cu ochii spre imaginea de pe monitor, apoi dădu din cap:

— Foarte bine, spuse el. Pregătiţi-vă să punem capăt vizitei în orice clipă.

Pasajul îngust de pe nava străină începu să prindă formă în jurul celor patru membri ai noii echipe de cercetare – Riker, Data, Yar şi La Forge. În momentul în care unda teleportoare îi eliberă, Geordi se simţi pentru o clipă dezorientat, chiar ameţit, aşa cum s-ar fi simţit din cauza lipsei de gravitaţie. O modificare uşoară e efectului de câmp din costumul lui generă o încărcătură magnetică suficientă pentru a-i da posibilitatea să meargă şi nu să înoate. Lipsa atmosferei nu avea niciun efect fizic, dar liniştea care se înstăpânise brusc în jurul lor era tulburătoare.

— Să nu pierdem timpul, spuse Riker şi vocea lui păru neobişnuit de subţire prin emiţătoare. Păstraţi activ efectul de câmp al costumelor. Pentru moment, vom rămâne împreună. Mai întâi…

— Ofiţer I, îl întrerupse vocea lui Picard, circuitul de autodistrugere pare să fi fost reactivat de întoarcerea voastră. Chiar şi fără dispozitivul antimaterie, tot poate fi periculos.

— Am înţeles, căpitane. Energia pe care o foloseşte, se înregistrează pe tricorderele noastre. Verificăm imediat. Locotenent La Forge, ia-o, înainte!

Studiind ecranul tricorderului, Geordi se întoarse încet.

— Pe aici, spuse el, privind în sus după o clipă. Dar mă îndoiesc că voi avea nevoie de asta – adăugă el, arătând spre tricorder. Infiltrarea radiaţiei de antimaterie va fi, probabil, suficientă pentru a mă conduce.

Tremură uşor în momentul în care se strecură în jos prin pasajul îngust. Ceilalţi îl urmară unul, în spatele celuilalt. Radiaţia, evidentă pentru senzorii vizorului lui, era ca explozia bruscă văzută de pe *Enterprise* în momentul în care explodase dispozitivul – o explozie de lumină pe care numai el şi senzorii de pe *Enterprise* o putea vedea.

Erau asemenea momente – se gândi el în timp ce înainta – când vizorul îi era foarte folositor, dar şi foarte tulburător. Ştia că radiaţia provenită din miezul antimateriei nu era periculoasă pentru niciunul dintre ei, cu toate astea, lumina provenită de la ea avea asupra lui un efect neobişnuit. Undeva, adânc în mintea lui, trăgea un semnal de alarmă pe care cu greu îl putea stăpâni. O reacţie normală faţă de inerentul pericol al radiaţiei? se întrebă el.

Tremură din nou, dar respinse gândul. Dând ultimul colţ, se trezi, nu în faţa unui panou de control, ci a unui perete etanş. Senzorii din vizorul lui arătau peretele strălucind aproape orbitor din cauza scurgerii de radiaţii, îndreptându-şi atenţia către tricorderul pe care-l mai ţinea încă în mână, văzu că acesta arăta sursele de energie. Una, miezul de antimaterie, era la doisprezece metri în spatele şi în josul peretelui etanş, sub punte şi sub încă două rânduri de scuturi protectoare. Nu părea să existe niciun fel de cale de acces, de parcă întreaga secţiune centrală alcătuia un bloc compact, care să fie înlocuit cu totul

dacă ceva nu funcţiona bine.
— Senzorii noştri arată că, virtual, sunteţi deasupra dispozitivului, ofiţer I, se auzi vocea lui Picard prin emiţătoare. Senzorii ne mai arată că nivelul de radiaţie e în creştere. Voi vă simţiţi bine?
— Până acum, da, căpitane, spuse Riker privind spre propriul tricorder. Dar nu cred că vom reuşi să verificăm dispozitivul. Cel puţin, nu în mod direct. Ar trebui să folosim fazerele pentru a tăia peretele şi, pentru moment, nu pare cea mai înţeleaptă soluţie. Aşa cum am spus, nivelul de radiaţie creşte şi, curând, dincolo de perete va ajunge la nivelul de periculozitate.
Riker făcu o pauză şi manevră tricorderul.
— Dar activitatea miezului a crescut foarte puţin! De ce radiaţia…
— Cred că înţeleg, îl întrerupse Data, care se uita la propriul tricorder. Atunci când primul dispozitiv era gata să explodeze şi voi l-aţi teleportat, aţi teleportat odată cu el şi o parte din materialul care-l înconjura, inclusiv o parte din podeaua groasă pe care era aşezat. Din cauză că puntea însăşi era o parte a miezului scutului, scurgerea a crescut. Este, de asemenea posibil ca, ceea ce a mai rămas din scut, din cauza presiunii moleculare, asociat cu faptul că a fost smulsă o parte din el de câmpul de teleportare, să producă teleportarea.
— Îţi propun să părăsiţi zona, ofiţer I, spuse Picard pe un ton care era mai mult decât o sugestie… Acum!
— Da, căpitane, răspunse repede Riker, dar ăsta nu constituie încă un motiv ca să ne teleportăm pe *Enterprise.*
— Poate că, nu – *dacă* vă mişcaţi destul de repede.
— Am pornit, căpitane, spuse Riker, făcând un gest către ceilalţi.
Cu un sentiment de eliberare, Geordi întoarse spatele peretelui radiant. Ştia că nu e mortal, nu încă şi, cu toate astea, nervii îi erau încordaţi.
— Dacă timpul pe care îl putem petrece la bordul navei este limitat, spuse Data înainte să fi parcurs şase metri, atunci poate că eu aş fi mai eficient.
— La fel m-am gândit şi eu, Data, răspunse Riker după o clipă de ezitare. Din câte am văzut până acum, avem mai mult de un kilometru de pasaje aici. Tu şi locotenent La Forge cercetaţi tot

ce e pe deasupra pasajului. Locotenent Yar şi cu mine, vom cerceta partea stângă.

După cinci minute, începură să aibă impresia că *fiecare* pasaj era la fel de lipsit de formă ca şi cele pe care le văzuseră în primele minute după ce fuseseră teleportaţi. Nici măcar vizorul lui Geordi nu mai reuşea să distingă un panou de altul, un perete de altul, şi tricorderele relevau aceeaşi activitate nedeterminată în spatele fiecărei uşi. *Ceva* - zeci de astfel de *ceva,* poate chiar sute, operau la niveluri energetice atât de scăzute încât, chiar de la această distanţă tricorderele nu puteau face o analiză reală. Erau comunicări afirmând că circuitele substanţiale erau amestecate, ajungând până la a arăta că maşinile erau numai simple radiouri subspaţiale, dar mai erau şi alte indicaţii ale circuitelor transportoare atât de strâns legate de circuitele subspaţiale încă păreau să fie o singură maşinărie şi nu două separate, aşa cum ar fi trebuit să fie.

Singurele circuite pe care tricorderele erau capabile să le analizeze complet erau cele aflate în panouri – circuite care răspundeau la orice încercare de a le întrerupe, trimiţând o cantitate mare de energie în spatele lor transformându-le, probabil, într-o grămadă de cenuşă.

Geordi se întorcea deprimat de la al treilea panou care semăna cu toate celelalte când puntea de sub picioarele lor se cutremură uşor. O clipă mai târziu, se putu simţi o vibraţie slabă. Brusc se întoarse spre miez. În ciuda zidurilor extrem de groase care se aflau între el şi miez văzu radiaţia de antimaterie pulsând din ce în ce mai puternic şi scurgându-se prin pereţi ca şi când aceştia nici n-ar fi existat.

— Vă aducem înapoi! se auzi brusc vocea Picard în emiţătoare. Aşteptaţi!

Apoi, se auzi vocea lui Carpelii din camera de teleportare:

— Concentrăm câmpul asupra lui Yar şi a lui Riker.

Apoi, tăcerea fu curmată de glasul lui Riker, în momentul în care coborî împreună cu Yar de pe platforma de teleportare de pe *Enterprise:*

— Unde sunt La Forge şi…

— Îi aducem acum, răspunse vocea lui Carpelii şi Geordi simţi unda teleportoare care se concentra asupra lui.

Dar, dintr-odată, nu mai simţi acea atingere.
Se auzea numai vocea lui Carpelii:
— Domnule! l-am pierdut! Ceva…
Şi de pe punte, vocea de bas a lui Worf tună:

— Scuturile deflectoare s-au ridicat în jurul navei părăsite, blocând teleportarea!

CAPITOLUL TREI

— Deflectoarele? Vocea lui Picard era un amestec de neîncredere şi mânie.

— Gawelski! strigă el la tânărul sublocotenent care-i luase locul lui La Forge, la pupitrul conn. Fă-ne legătura vizuală! Acum!

Degetele lui Gawelski răspunseră aproape la fel de prompt ca şi ale lui Geordi şi *Enterprise* făcu un salt înainte, acoperind în câteva secunde, prin energia de propulsare, distanţa de zece kilometri.

— Data! La Forge! spuse Picard. Mă auziţi?

— Destul de bine, căpitane, veni răspunsul pe un ton imperturbabil. Pentru moment, nu pare să fim în pericol. Ceva produce o vibraţie a navei, la o frecvenţă de 12,48 de cicli pe secundă. Tricorderele noastre indică faptul că energia antimateriei a crescut în mod dramatic.

— La fel şi scurgerea, adăugă Geordi. La distanţa asta faţă de centru nu este periculos – încă – dar ar fi bine să încercaţi tot posibilul să ne scoateţi de aici.

— Facem tot ce se poate, locotenente, îl asigură Picard.

— Am analizat câmpul deflectorului, căpitane, raportă Worf. Pare să fi fost conceput special pentru a bloca teleportarea. Rezistenţa la focul fazerelor ar putea fi minimă. Aş sugera să încercăm un tir la punct fix îndreptat spre generatoare.

— Poţi să localizezi generatoarele, locotenente? întrebă Picard.

— Acum, când au fost activate, da. Worf atinse o tastă de control. Coordonatele către staţia tactică.

Locotenentul Brindle, care se afla la pupitrul tactic se uită întrebător către Picard.

— Nu trageţi încă, domnilor, spuse acesta. Domnule Data?

Locotenent La Forge? Senzorii noştri arată că nu sunteţi într-un pericol imediat din cauza radiaţiei. Ce părere aveţi?

— La nivelul actual, răspunse Data, eu nu sunt deloc în pericol. Dar, în aproximativ douăsprezece ore, va începe să aibă efect asupra lui Geordi.

— Foarte bine, spuse Picard. Locotenent Brindle, îndreaptă fazerele pe coordonatele pe care ţi le-a transmis locotenentul Worf. Nu trage, dar fii gata!

— Fazerele pe coordonate, căpitane. Gata de tragere.

O clipă mai târziu, Riker şi Yar pătrunseră în fugă pe punte. Brindle se dădu la o parte şi Yar se grăbi să-şi ia în primire postul de la pupitrul tactic şi aruncă o privire rapidă asupra indicatoarelor.

— Ceea ce doresc eu, domnilor, spuse Picard este să obţin cât mai multe informaţii. În mod deosebit, vreau să mă asiguraţi că, dacă deschidem focul asupra scuturilor generatoarelor, nu ne vom trezi cu o altă surpriză, una mult mai neplăcută decât cele pe care le-am trăit până acum. Şi asta se referă şi la voi, Data şi La Forge. Profitaţi de ocazia pe care o aveţi pentru a afla cât mai mult posibil, dar cu multă grijă.

— Desigur, căpitane, fu de acord Data. Vom încerca să localizăm un centru de control. Cred că tricorderele noastre…

— Nivelul de radiaţie a crescut din nou! interveni Geordi. O văd.

— Locotenent Yar, pregăteşte-te să tragi în scuturile generatoarelor! spusa Picard în grabă.

— Sunt pregătită, căpitane.

— Cu cât a crescut nivelul radiaţiei, locotenent Worf?

— Cu aproximativ zece la sută, căpitane, răspunse Worf. Pare să fie un rezultat al creşterii capacităţii energetice şi nu a deteriorării scutului.

— Şi unde se duce această nouă energie, locotenente? Aţi înregistrat existenţa vreunei arme?

— Nicio armă, dar o nouă zonă a intrat în funcţiune.

Worf făcu o pauză, pentru a studia datele care apăreau pe panoul pupitrului lui. Pare să fie o unitate de hibernare, deşi această zonă e în mod deosebit ecranată, încât datele senzorilor nu pot fi luate pe de-a-ntregul în considerare.

Pe puntea navei părăsite, ce părea să se trezească la viaţă,

ochii aurii ai lui Data se ridicară de pe ecranul tricorderului.

— Căpitane, spuse el, dacă eu nu greşesc, cred că suntem la mai puţin de treizeci de metri de noua zonă funcţională pe care a descris-o locotenent Worf. Dacă ne permiteţi, o vom investiga.

— Permisiune acordată, Data. Cred că nu mai e nevoie să-ţi spun să aveţi grijă.

— Nu, căpitane. Mulţumesc. Geordi… Data tăcu brusc privind din nou ecranul tricorderului. Cred că revine şi atmosfera.

— Are dreptate, căpitane, spuse Worf imediat. Treizeci la sută oxigen şi restul, gaze inerte. În condiţiile astea, în mai puţin de cinci minute ar putea ajunge la atmosfera normală a Pământului.

— Patru şi şase, opt minute, spuse Data cu ochii tot pe ecranul tricorderului.

— Pariez că e în legătură cu ceva care există în unitatea de hibernare, spuse dintr-odată Geordi. Nava trezeşte fiinţele din interior şi le creează condiţii de viaţă. Dacă pornim chiar acum, am putea ajunge acolo înainte ca fiinţele să se trezească complet şi cred că ar fi cel mai bun moment.

— Data, fii… începu glasul lui Picard, dar fu întrerupt brusc.

— Căpitane? Data aruncă o privire spre Geordi, apoi atinse insigna emiţătorului.

— Căpitane? repetă el fără să primească niciun răspuns.

Geordi îl prinse de cot.

— Haide, Data, spuse el, să mergem. Se pare că acum ne-au fost blocate şi emiţătoarele şi ăsta e un motiv în plus ca să ajungem acolo înainte ca fiinţa, oricare ar fi ea, să se trezească.

Rezistând impulsului de a pluti cu capul înainte prin coridorul în care gravitaţia nu acţiona, Geordi şopti la urechea lui Data:

— Ce s-ar fi întâmplat dacă gravitaţia ar fi revenit brusc, aşa cum s-a întâmplat cu atmosfera?

Androidul, urmând indicaţiile de pe tricorderul său, reuşea să pară, dacă nu graţios, măcar eficient. Privind propriul său tricorder, Geordi observă că presiunea aerului continua să crească. Procentajul de oxigen începu să scadă, ajungând în cele din urmă la douăzeci şi patru la sută.

— Nivelul radiaţiei continuă să crească, spuse Geordi în timp ce mai dădeau un colţ al pasajului. Care e timpul limită pentru mine acum, Data?

— Aproximativ douăsprezece ore la nivelul ăsta, înainte să înceapă reacţiile adverse. Dar sunt sigur că vom fi scoşi de aici cu mult înainte de asta.

— Sper. Dar după cum au mers lucrurile în ultima perioadă…

Se întrerupse fiindcă ajunseseră în faţa unei uşi masive. Era de două ori mai lată decât celelalte panouri, lucru care justifica termenul de „uşă”, dar nu avea o formă bine definită ca şi celelalte. Geordi dădu din cap.

— Oricine ar fi fiinţele astea, categoric nu cred în rolul numerotării camerelor.

— Crezi că numerotarea camerelor ar fi benefică? întrebă Data, plimbând tricorderul în susul şi în josul uşii.

Geordi râse în momentul în care se uită spre tricorderul lui.

— Nu, Data, nu cred că ar fi. Dar, în caz că n-ai remarcat, presiunea aerului a crescut cu aproximativ şaptezeci la sută faţă de presiunea normală a Pământului.

Fără nicio avertizare, panourile tavanului pasajului prinseră viaţă, căpătând o strălucire pală, gălbuie, greu de observat pentru ochii oamenilor, dar nu şi pentru aceia ai androidului. O clipă mai târziu, uşa tremură, apoi se dădu în lături, dispărând în zidul de metal.

În încăperea ascunsă privirii de uşă, se aflau douăsprezece platforme, aflate la înălţimea pieptului, pe care se aflau forme rectangulare, amintind vag forma unor sicrie.

— Se pare că ne aşteptau pe noi să batem la uşă, Data, spuse Geordi tulburat.

— Sau trebuia ca presiunea aerului să atingă nivelul necesar, spuse Data, împărţindu-şi atenţia între încăpere şi datele înscrise pe tricorder. Mă îndoiesc că astea sunt dispozitivele de hibernare pe care le-au detectat instrumentele lui Worf. Oricum ar fi, tot nu detectez forme de viaţă.

— Crezi că cei de acolo au murit?

— Poate, dar chiar şi aşa, în situaţia asta ar fi trebuit să rămână destule reziduuri organice…

La fel de brusc cum se deschisese uşa, cea mai apropiată dintre formele asemănătoare unui sicriu alunecă în jos, lăsând să se vadă un compartiment întunecat, capitonat, mai mult decât suficient pentru a încăpea un trup omenesc.

Dar nu conţinea decât o îngrămădire de fire şi tuburi, care se

mişcau încoace şi încolo.
Ochii lui Data se măriră.
— Curios, spuse el. Cu toate că, în mod clar, ocupantul nu este prezent, maşinăria a continuat să-şi îndeplinească funcţiunile.
Geordi îl aprobă din cap, simţindu-se încă vag tulburat.
— Pentru asta sunt făcute maşinăriile, spuse el, dar imediat îşi dădu seama cum puteau fi interpretate vorbele lui, aşa că adăugă în grabă: personajele prezente sunt exceptate, fireşte.
Data rămase o clipă nemişcat, de parcă ar fi procesat afirmaţia.
— Da, înţeleg. Cea de a doua remarcă trebuie să fie o scuză, în cazul în care aş fi considerat-o jignitoare pe prima.
Geordi încercă să zâmbească.
— Dar n-am făcut decât să-ţi atrag atenţia asupra ei. Iartă-mă.
Buzele palide ale lui Data încercară să schiţeze un zâmbet.
— Nu e nevoie să-ţi ceri scuze, Geordi. Aşa sunt oamenii.
Brusc, Geordi începu să râdă, mai mult pentru că-i trecuse tulburarea.
— Câtă dreptate ai, Data! Eşti sigur că vrei să rivalizezi cu noi aşa cum spuneai? Fiindcă ne punem prea des de-a curmezişul pentru confortul nostru.
Data rămase din nou o clipă nemişcat, gânditor, apoi spuse:
— Presupun că este o altă figură de stil a oamenilor, de vreme ce posibilitatea de a aşeza aşa trupul e mult prea neplăcută…
— Doar o figură de stil, Data, din câte ştiu eu. Dar, înainte să deviem de la traseu, tot o figură de stil, poate ar fi bine să ne uităm la toate astea. Făcu un gest spre celelalte cutii, presupusele camere de hibernare.
Data îşi consultă rapid tricorderul.
— Nicio activitate şi niciun semn de viaţă, anunţă el. Activitatea în primul a şi încetat. Făcu o pauză şi se întoarse spre o uşă aflată pe un alt perete. Cu toate astea, are loc o considerabilă activitate electrică…
Asemeni uşii de pe coridor, uşa mai mică se deschise brusc, lăsând să se vadă o încăpere mai mică.
Dar încăperea asta, spre deosebire de celelalte de pe navă, avea o formă bine definită.

— Bingo! strigă Geordi şi chipul i se lumină.

Mai mult de jumătate din partea de sus a peretelui din fund era ocupată de un fel de monitor. Dedesubtul lui, erau două pupitre de control, fiecare dintre ele fiind marcate cu nişte semne indescifrabile. Nu semănau deloc cu panourile programabile de pe *Enterprise.*

În mijlocul celor două pupitre, o lumină gălbuie strălucea intermitent. În timp ce se uita, pe monitor apăru o hartă. Părea să fie harta navei pe care se aflau.

În centrul hărţii, un punct despre care Geordi presupuse că este miezul de antimaterie, începu să clipească o lumină de culoare verde-deschis, în acelaşi timp cu luminiţa galbenă. O serie de simboluri apărură imediat sub cercul verde, probabil vreun mesaj.

Scurgerea de radiaţii! exclamă Geordi. Mintea începu să i se limpezească pe măsură ce evenimentele din ultimele câteva minute se desfăşurau.

— Asta s-a întâmplat! Noi am slăbit scutul atunci când am teleportat bomba. Trebuie să mai existe un computer care să mai aibă grijă de cum merg treburile pe aici. Acum a observat radiaţia în creştere, aşa că a hotărât să mai ridice un scut şi să apere astfel oamenii, încearcă să-l trezească pe cel care se ocupă de toate astea ca să remedieze defecţiunea. Numai că, cel care avea grijă de aparatură a murit acum zece mii de ani şi n-a fost nimeni în preajmă să-l anunţe pe computer. Dădu din cap. Data ai cumva idee cum să răspunzi la întrebarea asta?

— Mă îndoiesc foarte mult, Geordi. Răspunsurile posibile, dacă nu infinite, sunt chiar şi pentru mine imposibil de calculat repede. Dacă ar fi fost vreo posibilitate să-l legăm de computerul de pe *Enterprise*... Dădu şi el din cap.

Geordi oftă:

— Mi-a fost teamă că o să spui asta. Dacă ar exista vreo cale să decodificăm toate astea *poate* am reuşi să-i spunem să coboare scuturile înainte să ne prăjim.

Experimental, apăsă uşor emiţătorul, dar nu primi niciun răspuns.

— Tot nu putem comunica. Şi presupun că scutul care ne-a blocat emiţătorul a blocat şi fazerele de pe *Enterprise.* Altfel căpitanul ar fi aruncat în aer generatoarele şi ne-ar fi scos de pe

navă până acum. L-am auzit pe Worf introducând coordonatele în pupitrul tactic înainte să se întrerupă legătura, iar Tasha era pregătită să tragă.

— Şi eu am dedus acelaşi lucru, Geordi. Dar, de vreme ce suntem înăuntru scuturilor, am putea încerca să demontăm singuri generatoarele.

Geordi îl aprobă.

— Exact asta voiam să spun şi eu. Aruncă o privire scurtă monitorului tricorderului său, apoi ridică privirea. Cred că trebuie s-o luăm în partea asta, spuse el făcând un gest spre centrul navei şi ieşind şovăind din încăpere.

Înainte să ajungă la uşă, mâna lui Data se lăsă pe umărul lui. Mâna androidului îi strângea umărul cu blândeţe, dar ferm.

— Am să mă duc eu, Geordi, spuse el. Aşa cum ai indicat adineaori, generatoarele par să fie aproape de miezul de antimaterie, acolo unde radiaţia e cea mai puternică. Aruncă şi el o privire spre tricorder. Acum patruzeci şi cinci de secunde cantitatea de radiaţie a început să crească din nou. Aici vei fi în siguranţă pentru câteva minute încă, în timp ce în apropierea miezului nivelul de radiaţie a devenit prea ridicat pentru tine ca să poţi sta timp mai îndelungat fără un costum de protecţie. Eu, pe de altă parte, nu numai că mă pot mişca mai rapid decât tine, dar pot să rezist şi unor nivele mult mai înalte de radiaţie, fără să sufăr dereglări prea grave.

— Data…

— Ar fi ilogic să mă însoţeşti, Geordi, spuse Data strângând în continuare umărul tânărului locotenent.

— Ştiu, Data. Dar…

— Dar este omenesc să vrei să faci asta, chiar şi atunci când ştii că este contraproductiv?

Geordi rămase o clipă tăcut apoi îl aprobă din cap.

— Cred că e ceva încurcat în legătură cu comportamentul nostru în grup. Apoi continuă dintr-o suflare. Du-te, înainte să se facă prea cald chiar şi pentru un android.

— O să încerc, spuse Data luându-şi mâna de pe umărul lui Geordi.

În momentul în care se întoarse să plece, a doua lumină galbenă, de data asta strălucitoare, începu să sclipească pe panou.

Pe monitor cercul verde se lumină pentru o clipă mai intens, apoi se stinse. Într-o succesiune rapidă, totul durând o secundă sau chiar mai puţin, o sută alte cerculeţe, toate de un galben strălucitor se treziră la viaţă, apoi se stinseră.

Toate, cu excepţia unuia singur.

Apoi, harta însăşi dispăru şi, pentru o clipă, apăru o imagine a navei *Enterprise,* dar dispăru şi ea rapid.

Alte zeci de luminiţe sclipiră acoperind panoul, luminând intermitent şi, după cum i se părea lui Geordi, la voia întâmplării.

Brusc, încăperea fu scăldată în lumină şi amândoi simţiră gheara paralizantă a teleportării.

— Data! Locotenent La Forge! Picard atingea în zadar emiţătorul, care nu mai era capabil să păstreze legătura cu nava părăsită.

— Scuturile au fost complet ridicate în jurul navei, tună Worf. Contactul este imposibil.

— Fazerele noastre pot pătrunde?

— Dacă au destul timp, sau destulă energie, da, dar nava îşi va folosi toată energia să întărească scuturile. Rezultatul va fi creşterea nivelului radiaţiei…

— S-ar putea să nu avem altă soluţie, spuse tăios Picard. Locotenent Yar, fazerele să rămână pe coordonatele generatoarelor! Doctor Crusher, prezintă-te imediat în camera de teleportare, cu tot ce e necesar în caz de iradiere gravă cu antimaterie.

— Imediat, căpitane, se auzi vocea lui Beverly Crusher, din infirmerie.

— Ofiţer I? Locotenent Yar? Voi aţi fost acolo. Vă amintiţi vreun amănunt care ne poate fi de folos?

— Regret, căpitane, spuse Riker clătinând capul. Nu erau decât coridoare şi uşi, niciun panou de control, niciun marcaj de niciun fel, nimic pe tricordere, în afară de ceea ce ne-au transmis senzorii de pe *Enterprise.*

— Nimic, căpitane, spuse şi Yar. Deşi, dacă va trebui să folosim fazerele, aş avea două propuneri. Prima, să ne apropiem cât mai mult posibil înainte de a deschide focul chiar în marginea scuturilor. A doua propunere ar fi să îndreptăm toate

fazerele pe coordonatele generatorului, la energia maximă şi dispersie minimă şi să tragem cu toate simultan.

— Aşa vom face, locotenente, spuse Picard aprobând din cap. Dacă merge, dacă poţi străpunge destul de mult scutul, creşterea gradului de radiaţie va fi extrem de rapidă dar şi de foarte scurtă durată. Sublocotenent Carpelii, fii gata să focalizezi pe Data şi pe locotenent La Forge în momentul în care vor cădea scuturile. Începeţi! Repede!

— Gata, căpitane.

— Locotenent Worf, limitele scuturilor!

— 1,3 kilometri, căpitane.

— Sublocotenent Gawelski, du-ne până la 1,4 kilometri.

— Am înţeles, căpitane.

— Locotenent Yar, verifică din nou coordonatele!

— Am înţeles. Câmpul e sferic şi coordonatele coincid perfect cu centrul acestui câmp, la aproximativ zece metri de nucleul de antimaterie.

Picard se încruntă…

— Dispersia fazerelor?

— La distanţa asta o putem menţine la mai puţin de un metru, chiar dacă tragem simultan cu toate fazerele.

— Doctor Crusher, ai ajuns în camera de teleportare?

— Nu încă, unităţile de decontaminare nu sunt încă pregătite. Aş vrea să fie funcţionale în clipa în care apar cei doi. În special pentru Geordi, contează orice secundă.

— Îmi dau seama de asta, doctore, răspunse Picard.

— Sunt convinsă, căpitane. Dar trebuie să fii conştient că nu vom mai avea timp să determinăm leziunile produse de radiaţii. Până când fazerele nu vor începe să funcţioneze, nivelul de radiaţie, oricât de ridicat, este tolerabil, atâta vreme cât Data şi Geordi nu se apropie prea mult de miez. Radiaţia produsă între momentul în care vor începe să lucreze fazerele şi momentul în care vor fi teleportaţi, este cea mai periculoasă.

Picard rămase o clipă tăcut, apoi dădu din cap aprobator.

— Ai dreptate, doctore. Anunţă-mă când eşti gata.

Se plimba încordat, privind pe rând, imaginea de pe monitor, trăsăturile implacabile ale lui Worf şi faţa îngrijorată a lui Yar. Aşteptarea era întotdeauna grea, dar acum, când se simţea răspunzător pentru ceea ce se întâmpla, acum îi era cu mult mai

greu. Se simţea vinovat pentru că-i lăsase să se întoarcă pe nava părăsită, pentru că nu reacţionase suficient de repede la primele semnale de pericol. Dar nu mai avea de ales. Dacă ar mai fi aşteptat o secundă cu hotărârile anterioare, dacă nu s-ar fi lăsat pradă propriei curiozităţi, dacă nerăbdarea nu i-ar fi întunecat judecata…

— Sunt gata, căpitane, îl informă vocea lui Beverly Crusher.

Trupul lui se încordă şi mai mult, apoi se relaxă, în momentul în care locotenentul Yar îi confirmă că e gata.

— Sublocotenent Carpelii, spuse el.

— Sunt gata, căpitane, răspunse vocea din camera de teleportare.

— Locotenent Yar, totul e pregătit.

O altă clipă de linişte, apoi:

— Foc… Acum, căpitane.

Pentru mai puţin de o secundă, spaţiul din jurul navei părăsite a fost scăldat într-o lumină orbitoare.

Apoi dispăru şi, pe monitor, rămase numai imaginea navei lipsită de apărare.

— Scuturile au căzut, căpitane, raportă sec Yar. În glasul ei se simţea sentimentul de triumf, de satisfacţie.

— Radiaţia se intensifică, tună Worf. Dacă mai continuă aşa, va trebui să ridicăm propriile noastre scuturi.

— L-ai găsit, Carpelii? întrebă grăbit Picard.

Dar din camera de teleportare îi răspunse numai tăcerea.

— Carpelii! Mă auzi?

O altă clipă de linişte, apoi…

— Nu sunt acolo, căpitane! Au dispărut!

CAPITOLUL PATRU

O linişte plăcută îl cuprinse pe Geordi La Forge în momentul în care simţi că teleportorul l-a prins în unda lui. O clipă mai târziu, senzorii vizorului său erau copleşiţi de învelişul familiar al energiilor care se dematerializau, concentrându-se asupra lui, transformându-se şi schimbându-se atât de repede, încât el nu se putea opri asupra nici unei imagini.

Dar chiar şi în timp ce energiile se răsuceau în jurul lui, el îşi dădu seama că ceva era diferit, energiile oarecum altfel, mai puţin intense. Dar, categoric, nu erau aceleaşi îşi spuse el în sinea lui. Asemeni fulgilor de nea, două călătorii prin teleportor nu erau identice. Important era faptul că reuşiseră să-i găsească – aşa cum Geordi ştia că se va întâmpla. Când câmpul îl va elibera, el şi Data vor fi în siguranţă, în camera de teleportare de pe *Enterprise.*

Pentru moment era neantul transportului însuşi, apoi alte energii haotice, chiar o imagine negativă a ceea ce trăise o clipă mai devreme.

Dar, înainte ca energiile să se stingă, înainte ca lumea să recapete formă în faţa ochilor lui, totul a început din nou.

Şi, de data asta, diferenţele erau dramatice, înspăimântătoare.

Dacă energiile fuseseră mai puţin intense prima dată, acum intensitatea lor era aproape orbitoare.

Şi se extindeau în frecvenţe şi unde, cum Geordi nu mai trăise niciodată în timpul teleportării. Rotindu-se şi luminând asemeni unor vâlvătăi, biciuindu-i simţurile, se transformară în imagini aproape imposibile care persistau şi se intensificau în fiecare clipă şi îl făcură aproape să-şi smulgă vizorul de la ochi.

Dar, prins de câmpul teleportor, nu putea să facă nicio mişcare.

Brusc, se gândi îngrozit: „Oare radiaţia antimateriei a interferat în operaţiunile teleportorului? A devenit radiaţia atât de intensă în momentul teleportării încât, cine ştie cum, s-a amestecat cu energiile în care a fost convertit trupul lui? În încercarea de a-l reasambla pe platforma de pe *Enterprise,* maşina de teleportare n-a mai reuşit să despartă cele două forme de energie? Radiaţia de antimaterie era cumva încorporată în propriul său trup? Oare asta era sursa acestor imagini?”

Dar chiar în momentul în care acest gând a pus stăpânire pe el, simţi o relaxare bruscă, neantul care venea odată cu momentul teleportării, apoi curentul de energii se inversă îndepărtându-se de el, asemeni unui puhoi care se retrage.

Şi, în cele din urmă, lumea se formă din nou în jurul lui.

Începu să absoarbă informaţiile care se adunau în senzorii din vizorul lui.

Se aştepta ca primul lucru pe care să-l vadă, să fie strălucirea radiaţiei de antimaterie care era atât de puternică în ultimele clipe petrecute pe puntea navei părăsite, dar aceasta dispăruse cu totul.

Data se afla tot în faţa lui, acolo unde era şi în momentul în care câmpul teleportorului îi prinsese pe amândoi. Era un contur palid, o creatură atât de deosebită de oameni.

Dar dincolo de android…

Conştiinţa lui nu putea să dea un sens haosului de unde care treceau peste el. Încerca să lege aceste forme şi culori de cele de pe *Enterprise,* din camera de teleportare. Experienţa prin care trecuse îl ameţise, îl dezorientase, fiind accentuată de o stare de slăbiciune fizică.

Apoi, dintr-odată, simţi mâinile puternice ale lui Data pe umerii lui, apoi văzu chipul speriat al androidului care privea ţintă la el.

— Geordi, te simţi bine?

Mâinile lui Geordi se ridicară şi se prinseră de braţele puternice ale lui Data, încercând să primească prin ele forţă şi stabilitate. O clipă numai, se agăţă de forma lui Data, lăsând restul imaginilor din jurul lui să se stabilizeze de la sine.

Încet, imaginile s-au limpezit şi s-au stabilizat şi Geordi constată cu uimire că erau imagini necunoscute.

Abia atunci îşi dădu seama de faptul că nu-şi simţea greutatea. Ceea ce vedea în jurul lui îi era cu totul necunoscut şi abia atunci realiză că nu erau în camera de teleportare de pe *Enterprise.*

Brusc, a înţeles că nu era nici pe nava abandonată. În ciuda continuei lipse de gravitaţie, nu puteau fi pe navă. Nu era nici măcar o urmă a radiaţiilor de antimaterie care îi pătrunseseră toate simţurile în acele ultime clipe.

Dar unde altundeva puteau fi?

Dând drumul braţelor lui Data, se întoarse complet, lăsând senzorii vizorului să cuprindă tot ce era în jur.

Oriunde ar fi fost, el şi Data se aflau într-un cerc teleportor, aflat în mijlocul unei încăperi goale. Partea de deasupra a unuia dintre pereţi era un monitor, în faţa căruia se afla un scaun greu şi comod, cu braţe late, dar nicăieri nu se vedea vreun pupitru de control.

Suspendat de un suport invizibil, imediat sub monitor, era ceva ce nu putea fi descris decât ca scheletul unei căşti, o sferă mică, argintie, având deasupra cinci prelungiri curbate, asemeni unor degete care prindeau capul care li se potrivea.

La un metru distanţă de un alt perete, era o singură cameră de hibernare, identică celor de pe navă, cu singura deosebire că aceasta nu mai avea control extern. Era deschisă şi goală.

Construit în afara peretelui din partea opusă monitorului, singuru lucru care nu se potrivea goliciunii acelei încăperi era un sas primitiv, semănând cu un artefact de pe Pământ, de la sfârşitul secolului douăzeci sau începutul secolului douăzeci şi unu. Vizorul spectrografic îi transmise lui Geordi că materialul era un simplu aliaj de oţel, nimic asemănător aliajelor complexe, mult mai durabile, din care erau făcute alte suprafeţe, chiar şi cea a scaunului. Având trei metri înălţime şi cam de aceeaşi lăţime, sasul ocupa jumătate din perete şi se întindea încă pe vreo doi metri în încăpere.

— Geordi? Era Data a cărui vocea trăda îngrijorarea. Nu detectez nimic anormal fizic, dar comportarea ta…

— Mă simt foarte bine, Data, spuse el brusc, întorcându-se spre android. Apoi, cu un râs nervos continuă: mi-a trebuit un minut să-mi dau seama că nu mai suntem în Kansas.

— Kansas? Data îl privi cu vădită îngrijorare. N-am fost

niciodată în Kansas, Geordi. Eşti sigur că facultăţile tale n-au fost afectate de experienţa noastră?

— Mă simt foarte bine, Data, din toate punctele de vedere, spuse Geordi cu un zâmbet nesigur. Am făcut numai o glumă proastă şi de neînţeles pentru tine. *Vrăjitorul din Oz.* Fii mulţumit că nu ţi-am spus Toto.

— Toto? Dar de ce mi-ai spune… Data se opri la mijlocul propoziţiei şi Geordi îşi dădu seama că, în spatele ochilor aurii se produceau nişte conexiuni.

— Da! Acum înţeleg la ce te-ai referit şi presupun că voiai să faci un calambur referitor la numele meu. Dar trebuie să recunosc că procesul de gândire prin care ai ajuns la toate astea, mă depăşeşte.

— Mă tem că n-a fost rezultatul unui proces logic de gândire, Data. Când îmi e frică, asemenea gânduri… pur şi simplu îmi vin în minte. E greu să-ţi explic.

— Mi-am imaginat că asta este, spuse Data cu o uşoară undă de regret. Mă tem că oricare ar fi acest proces, el rămâne unul din misterele fiinţei umane pe care n-am înţeles-o încă pe deplin.

— Dacă eu am să înţeleg, am să-ţi spun şi ţie, spuse Geordi privind din nou prin încăpere. Până atunci avem alte câteva mistere mai importante decât natura umană şi trebuie să le descoperim. Unde suntem şi cum ne întoarcem înapoi.

Brusc, atinse insigna comunicatorului.

— *Enterprise,* aici locotenent La Forge. Răspunde!

Dar nu primi niciun răspuns, nici la prima încercare şi nici la a zecea. Şi Data a avut acelaşi ghinion. Situaţia a rămas neschimbată după ce au determinat că aerul era bun de respirat şi au oprit efectul de câmp al costumelor lor pentru a elimina orice interferenţă de câmp. Oriunde s-ar fi aflat, au căzut de acord că sunt închişi într-un alt scut, care bloca emiţătoarele, aşa cum scuturile navei le blocase cu câteva clipe în urmă.

Sau erau în afara razei lor, gândi Geordi, dar alungă aproape imediat ideea. Considerând faptul că ei fuseseră puşi acolo de un transportor, era virtual imposibil, să fie în afara razei de comunicare. Chiar luând în consideraţie diferenţele de tehnologie ale străinilor, nu puteau fi atât de departe.

De aceea, însemna că erau închişi într-un scut. Dacă scăpau

de el puteau lua legătura cu *Enterprise.*

Dar mai întâi, trebuiau să descopere sursa care genera energia din scuturi.

— Nu mai sunt? Picard se îndoi din mijloc, stomacul dându-i o senzaţie neplăcută, în timp ce asculta cuvintele lui Carpelii. Nu se poate!

— Dar aşa este, căpitane, repetă Carpelii. Nu înţeleg nici eu, dar ei nu mai sunt. Cel puţin pentru moment. *Cred* că erau acolo atunci când scuturile navei au coborât, dar…

— Carpelii! Ce naiba încerci să-mi spui?

— Aşa cum am primit ordin, spuse Carpelii, cu o voce uşor dură, care încerca să se dezvinovăţească, am comutat automat teleportorul în clipa în care scuturile au căzut. Nu conta unde se aflau ei în navă. I-am prins. Se pare că Data şi La Forge s-au desprins la aproape treizeci de metri de locul unde căzuseră scuturile. N-a fost nicio problemă să concentrez aparatul asupra lor. Dar înainte să putem activa – n-a putut dura mai mult de o secundă – înainte de a putea activa, pur şi simplu au dispărut. Comunicările lor n-au mai fost înregistrate. Nu s-a mai înregistrat nimic.

— Emiţătoarele lor au funcţionat prost din cauza radiaţiei, spuse cu duritate Picard. Puteai să-i mai prinzi pe coordonatele pe care ai fost şi mai înainte!

— Am încercat, domnule. Am activat imediat, dar nu era nimeni acolo pentru a fi teleportat. Nimeni şi nimic.

— Căpitane! interveni locotenentul Worf de la pupitrul lui, datele pe care le-am primit acum indică faptul că un alt teleportor, localizat se pare pe navă, a devenit operaţional chiar în momentul în care scuturile navei au căzut.

Picard se întoarse spre klingonian.

— Şi sunt încă operaţionale?

— Nu, căpitane.

— Poţi să-i detectezi poziţia?

— Nu, dar trebuie să fi fost unul din dispozitivele pe care le-am remarcat mai înainte, unul din cele care erau în stare de aşteptare. Aparent, măcar unul dintre ele a trecut de la starea de aşteptare la cea operaţională în momentul în care scuturile erau ridicate. În clipa în care au căzut, probabil că dispozitivele

au fost activate automat.

— Şi i-a trimis către ce destinaţie? ce-ţi arată senzorii?

— Nimic, căpitane. Cu excepţia navei străine şi a lui *Enterprise* nu sunt alte obiecte materiale mai mari în raza senzorilor, decât particulele de praf interstelar.

— Atunci, unde…? Cercetează peste tot o formă de viaţă în perimetrul razei senzorilor!

— Am şi făcut asta, căpitane. Nu este niciuna, cu excepţia celor de la bordul navei noastre.

Brusc, Picard atinse insigna emiţător.

— Comandant Data! Locotenent La Forge! Răspundeţi!

Dar nu-i răspunse nimeni.

— Computer, spuse brusc Picard, comandantul Data şi locotenentul La Forge sunt pe navă? Teleportorul de pe nava străină ar fi putut să-i teleporteze în altă parte decât în camera de teleportare?

— Nu, căpitane, se auzi o clipă mai târziu tonul neutru al computerului. Niciunul dintre ei nu e la bord.

Picard îşi înăbuşi o înjurătură. Mintea îi alerga înnebunită. Unde puteau să fie? Era pregătit, din clipa în care cei doi ar fi ajuns la bordul lui *Enterprise,* să plece şi să lase în pace nava străină să se autodistrugă.

Dar acum nu îndrăznea să plece.

Oriunde fuseseră duşi cei doi, fie că fuseseră duşi de teleportor, aşa cum arătau instrumentele lui Worf, fie printr-o altă metodă necunoscută, fuseseră mutaţi de pe afurisita aceea de navă, care, cu fiecare clipă care trecea, părea mai curând o capcană decât o navă părăsită.

Şi fără acea navă, fără să poată fi examinat echipamentul care încă mai funcţiona, nu era nicio posibilitate să fie găsiţi cei doi – sau măcar să fie descoperit modul în care fuseseră mutaţi.

Nu puteau fi nici aduşi înapoi.

— Locotenent Worf, care e starea nucleului de antimaterie de pe navă? Este în pericol imediat de a se supraîncărca?

— Nu e niciun pericol imediat, căpitane, dar este instabil şi nu este ecranat. Explozia fazerelor noastre pare să fi luat o parte din scuturile interioare punând astfel în pericol circuitele centrale de control.

— Camera motoarelor! strigă Picard, presupun că aţi văzut tot

ce s-a întâmplat. Trebuie să ştiu dacă sursa de energie a navei poate fi… Se întrerupse, dând nervos din cap. Trebuie să ştiu cât de curând poate fi stabilizată sursa de energie a navei.

— Am înţeles, căpitane. Vocea inginerului şef Argyle se auzi o clipă mai târziu. Chiar şi de la distanţa asta am urmărit pe cât posibil tot ce s-a întâmplat. Dar este greu să determinăm ce stricăciuni au fost făcute, fără să ne uităm mai de aproape. Şi chiar şi aşa, mai rămâne problema tehnologiei străinilor…

— Domnule Argyle, nu vreau să ştiu ceea ce *nu poţi* să faci! Vreau să ştiu ceea ce *poţi* să faci.

— Regret, căpitane, dar nimeni nu poate face promisiuni – promisiuni sincere în asemenea condiţii. Tot ce pot să promit e că vom face tot posibilul. Nu putem face nimic în privinţa reparării panourilor de control ale navei străine, indiferent ce am descoperi acolo, până când nucleul nu este asigurat cum trebuie. Din datele pe care le primim acum, chiar şi cele mai solide costume anti-radiant nu ne-ar permite să ne apropiem destul pentru a rezolva problema reparaţiilor complexe. Mai întâi de toate trebuie să trimitem una din unităţile noastre de reparaţii împreună cu nişte scuturi rezistente şi să înlocuim scuturile pe care le-aţi găurit voi.

— Foarte bine, comandant Argyle, spuse Picard, dându-şi seama că inginerul şef avea dreptate. Faceţi cum credeţi.

— Imediat, căpitane. Asistentul inginerului şef, Singh a şi plecat să aducă una din aceste unităţi.

Au trecut mai puţin de cinci minute până când prima unitate a fost teleportată în mijlocul radiaţiilor mortale, dar lui Picard şi celorlalţi care urmăreau încordaţi pe monitoare activitatea antimateriei şi nivelul tot mai crescut al radiaţiei, li s-a părut că au trecut ore.

Geordi şi Data căutau în zadar scutul care oprea comunicarea, aşa cum credea Geordi. Dar nu era nimic, nici cea mai mică urmă care să le confirme pe tricorderele lor existenţa unui baraj oricum ar fi manevrat ei butoanele.

În cele din urmă, mai mult nedumeriţi decât descurajaţi şi-au întors atenţia către încăperea în care ajunseseră.

Şi prima descoperire n-a făcut decât să le mărească nedumerirea. Sasul nu ducea nicăieri. Se deschidea destul de

uşor, dar o scurtă verificare cu ajutorul tricorderelor relevă faptul că uşa din spate nu era funcţională. Comenzile erau blocate şi, dincolo de ea, conform datelor înregistrate de tricordere nu era decât peretele încăperii.

Nu erau alte uşi sau alte deschideri de vreun un fel, nicăieri în încăpere. În această privinţă era ca şi nava însăşi. Singura posibilitate de intrare sau de ieşire era teleportarea.

Brusc, au revenit la problema teleportării însăşi şi a lipsei totale de comenzi. Dacă nava nu era complet automatizată – sau dacă nu erau într-o încăpere închisoare – ar fi trebuit să existe tastatura pentru comenzi. Era, fireşte, casca, arătând faptul că orice fel de comenzi ar fi existat, ele operau mintal. Niciunul dintre ei nu era pregătit încă să pună pur şi simplu casca pe cap, chiar dacă, din ceea ce înregistraseră tricorderele, nimic nu indica să fie vreun pericol.

În schimb, întoarseră tricorderele spre teleportor în speranţa că avea circuite asemănătoare de cele folosite de Federaţie. Prin cine ştie ce noroc, ar fi putut reuşi să localizeze – apoi să influenţeze – circuitele care permiteau teleportorului să activeze şi să transmită.

Dar, cu toate că era suficientă energie prin circuite, Geordi şi Data descoperiră că circuitele pe care speraseră să le găsească, nu existau.

Sau dacă existau, erau ori moarte, ori total lipsite de energie care să treacă prin ele.

Acest teleportor nu putea să trimită. El putea numai să primească.

— E o nebunie, Data! aproape că ţipă Geordi, într-o explozie de neputinţă neobişnuită la el, şi asta după ce verificase pentru a zecea oară aceleaşi circuite. E nebunie curată! La ce bun un teleportor care nu poate să transmită?

— Funcţionează foarte bine pentru recepţie, spuse Data, mai rezonabil. Şi se pare că numai pentru asta a fost conceput. Şi este remarcabil, având în vedere vârsta pe care o are.

— N-am nevoie să-mi lauzi măiestria celor care au construit această superbă navă, oricine ar fi ei, ţipă Geordi. Asta e pur şi simplu o cursă de şoareci! Dacă ar fi fost mai *puţin* remarcabilă, acum am fi ieşit cu uşurinţă din ea.

Data îl privi o clipă pe Geordi. Ochii i se măriră, miraţi în faţa

acestei izbucniri.

— Făcusem o simplă observaţie, Geordi. Este ceva… Se opri de parcă şi-ar fi dat brusc seama.

— Înţeleg, continuă el după o clipă. Dacă nu greşesc, există un termen în psihologia umană care se potriveşte stării tale actuale: transfer de ostilitate. Starea ta nervoasă se datorează situaţiei în care ne aflăm, poate chiar şi aparatelor care ne-au trimis aici, sau se îndreaptă chiar spre tine pentru că n-ai făcut nimic să nu fim capturaţi, dar ai transferat toate astea asupra unui obiect care…

— Data!

— Da, Geordi?

— N-am nevoie de prelegeri privind psihologia umană, spuse Geordi morocănos. Dar remarcând ochii lui Data care priveau drept în ochii lui, trase aer în piept şi lăsă capul în jos. Îmi pare rău că m-am răţoit la tine. Mai ales că ai dreptate.

— Nu-i nimic, Geordi. Mă interesează întotdeauna să observ în primul rând particularităţile minţii umane.

Geordi râse.

— Şi uneori e chiar foarte ciudată, spuse el, apoi se întristă. Se întoarse spre monitor şi spre cască.

— Presupun că nu mai putem amâna.

Trăgând din nou aer în piept, se întinse să apuce casca cu degete de argint. În fond, îşi spuse el în acest moment e singurul lucru logic care poate fi făcut. Orice-ar fi făcut casca, situaţia lor nu putea deveni mai rea decât era.

În momentul în care mâna lui prinse unul din acele degete ale căştii, acesta fu eliberat din dispozitivul care-l ţinea. Îl examină cu grijă, mai întâi spectroscopic apoi microscopic, apoi cu tricorderul, dar rezultatul examinării a relevat numai faptul că în interiorul sferei şi a celor cinci prelungiri flexibile se întâmpla ceva. Cantităţi mici de energie treceau prin fiecare milimetru, dar ce însemnau toate astea nu înţelegea nici Data şi nici Geordi.

În cele din urmă, cu grijă, Geordi îşi puse casca pe cap, îndepărtând două din prelungiri pentru a nu-i deranja vizorul. Data, care îl urmărea pe Geordi, dar era atent şi la tricorder rămase în apropiere, evident nehotărât dacă să reacţioneze.

Dar nu se întâmplă nimic, în afara unei scânteieri

imperceptibile a sferei argintii din vârful căştii.

Câteva secunde, Geordi rămase nemişcat atât cât îi permitea legănarea produsă de gravitaţia zero.

Nu simţea nimic.

Până când…

Adânc, în mintea lui, tresări ceva.

Mâinile se îndreptară spre cască, dar rezistă impulsului de o clipă de a o scoate.

Stimulul crescu în intensitate, împrăştiindu-se în toate direcţiile, aproape că se stinse, abia detectabil în momentul în care se împrăştie în tot trupul. Pentru senzorii din vizorul său imaginea reprezenta o lumină care îi amintea de efectele unui senzor sondă, numai că de data asta, era ceva mai delicat.

Apoi, dispăru.

Şi monitorul se trezi la viaţă. În primele clipe nu apăru decât un curcubeu care ocupa tot ecranul şi care acoperea întregul spectru vizibil de către oameni şi încă câţiva angstromi, de fiecare parte.

Un test? se întreba Geordi, dar înainte să poată determina vreunul din aceste semne, ele dispăreau.

Le luă locul o planetă care acoperi aproape întregul ecran. Pentru o clipă, numai pentru o clipă, uită totul într-o izbucnire de exaltare.

Pământul! Nu se ştie cum, dar erau pe orbita Pământului!

Apoi, clipa trecu şi el văzu că, deşi învălătucirile de nori şi albastrul oceanelor, chiar şi masele albe de gheaţă de la poli puteau fi cele de pe Pământ, suprafeţele de pământ nu erau aceleaşi.

O planetă de clasă-M, în mod clar, dar la fel de clar, nu era Pământul.

Brusc, euforia de o clipă îl părăsi, pentru a-i lua locul un nou val de teamă. Oriunde ar fi fost, ei erau luaţi împotriva voinţei lor şi foarte probabil de către locuitorii acestei planete, care era acum în drum spre ei, fie să-i prindă, fie să-i omoare…

Dar planeta nu putea fi reală, îşi spuse el tăios. Computerul – sau orice a activat el în momentul în care a pus casca pe cap – a preluat o imagine a Pământului din mintea lui, apoi a aplicat-o celei mai apropiate date din banca lui de memorie. Nu putea fi reală, aşa cum ei nu puteau să nu fie în raza de comunicare cu

Enterprise.

În fond, nava părăsită era la numai un parsec distanţă de cea mai apropiată stea, îşi spuse el încă o dată.

Ei fuseseră aduşi de pe nava părăsită de un teleportor. Câmpurile de energie care se rotiseră în jurul lui în timpul acestui proces, oricât de neobişnuite ar fi fost, asta dovedeau.

Şi raza de acţiune a unui teleportor, chiar şi al unuia de pe o navă străină, trebuia măsurată în zeci de mii de kilometri şi nu în zeci de trilioane.

Şi totuşi…

Experimental, îşi formă în minte imaginea lui Saturn şi a inelelor lui, aşteptând ca pe ecran să apară o imagine similară, dar nu identică.

Dar toate eforturile lui nu produseră nicio schimbare.

Întorcându-se cu spatele la ecran, se uită la fiecare obiect aflat în încăpere.

— Data, întrebă el, tricorderul tău arată că s-ar întâmpla ceva nou de când mi-am pus obiectul ăsta pe cap?

— Multe circuite din perete, din spatele şi de dedesubtul ecranului sunt acum active, dar nu pot determina funcţiunile lor.

Geordi îşi concentră atenţia supra cercului teleportorului.

— Dar nu se întâmplă nimic cu teleportorul? Nu s-au activat noi circuite aici?

— Niciunul, Geordi.

Geordi dădu din nou din cap în semn de neputinţă. Era clar, în momentul în care pusese casca pe cap, se întâmplase *ceva.* Dar nu ceea ce ar fi vrut el. Ce spera el era probabil, imposibil. Dacă nu existau circuite, categoric nu le putea crea el.

Dar dacă existau?

Încruntându-se, vizualiză cât mai bine posibil circuitele, imaginându-şi energia care trecea prin ele.

Cu toate astea, nici pe tricorderul lui şi nici pe cel al lui Data nu apărea vreo dovadă a existenţei acestor circuite.

Brusc, îşi smulse casca de pe cap şi i-o întinse lui Data.

— Poftim! Încearc-o şi tu, spuse el, explicându-i pe scurt ceea ce intenţionase să facă. Undeva, în memoria ta trebuie să existe o reprezentare mai clară a circuitului unui teleportor, decât cea pe care i-am dat-o eu. Poate că tu ai mai mult noroc.

— Desigur, Geordi, am să încerc dacă tu crezi că o să fie de

folos.

Geordi dădu din cap.

— N-am nici cea mai vagă idee dacă ne va ajuta sau nu, Data, dar acum, nu mă pot gândi la ceva mai bun. Dacă poţi, eşti invitatul meu.

— Înţeleg, spuse Data dând din cap în timp ce lua casca. Presupun că ceea ce-mi propui tu se numeşte „A trage la nimereală”, nu-i aşa?

Geordi zâmbi uşor, în timp ce Data îşi punea casca pe cap.

— Poţi să-i spui şi aşa. Dar orice…

Brusc, Geordi tăcu concentrându-şi toată atenţia asupra căştii. În momentul în care prima protuberanţă atinse fruntea lui Data, sfera argintie de pe creştet începu să strălucească, dar nu abia vizibil ca atunci când casca fusese pe capul lui Geordi, ci acum lumina cu adevărat.

— Data! Scoate-o! Se întâmplă ceva!

— Totul e-n ordine, Geordi, răspunse Data calm, în timp ce-şi lua mâinile de pe cască. Sunt conştient de strălucirea luminii, dar nu simt niciun efect dăunător. De fapt nu simt nimic, cu excepţia presiunii fizice a obiectului.

Dar în timp ce vorbea, strălucirea deveni din ce în ce mai puternică şi începu să pulseze din ce în ce mai rapid.

— Când a fost pe capul meu n-a făcut aşa, spuse Geordi încă temător.

— Asta poate din cauză că şi eu sunt o maşină şi, de aceea, sunt compatibil cu dispozitivul.

— Poate da şi poate nu. Când l-am avut eu pe cap am simţit un fel de furnicătură undeva în creier, apoi un fel de arsură care se împrăştia în tot corpul. Eşti sigur că tu nu simţi *nimic?*

— Nu încă, Geordi. Data făcu o pauză, ridică privirea în timp ce pulsaţia luminii era din ce în ce mai puternică şi mai rapidă.

— În orice caz, dacă intuiţia ta de om te-a făcut să te alarmezi, poate că ar fi bine…

Dintr-odată, Data îngheţă de parcă ar fi fost transformat în piatră, în timp ce date noi, mult mai puternice începură să apară pe micul ecran al tricorderului lui Geordi.

CAPITOLUL CINCI

După o oră, primul scut nou era aşezat în jurul miezului de antimaterie al navei părăsite, diminuând scurgerea de radiaţii la un nivel tolerabil în zonele mai îndepărtate ale navei. În decursul acestei ore, circuitele energetice, de care inginerul şef Argyle se temea că ar fi fost deteriorate de focul fazerelor, părură să-şi fi reluat funcţiile. Ele nu fuseseră deteriorate şi fluctuaţiile de energie se datoraseră nevoilor fireşti sau poate că nava abandonată era dotată cu un mecanism de autoreparare foarte sofisticat şi foarte rapid.

Dar oricum ar fi fost, mai dură cinci minute înainte ca Riker, Yar şi Worf să se teleporteze pe coordonatele pe care sublocotenentul Carpelii le înregistrase în scurtul moment în care teleportorul se cuplase pe emiţătoarele celor doi dispăruţi.

— Douăsprezece încăperi de hibernare, căpitane, raportă Riker câteva clipe mai târziu. Niciuna nu e activă. Una este deschisă şi goală. Şi celelalte sunt goale.

— Poţi să vezi înăuntrul lor, ofiţer I?

— Nu, căpitane, dar tricorderele...

— *Găseşte* o posibilitate să vezi în interior, ofiţer I. Toată povestea asta este bizară. Este imposibil ca Data şi La Forge să fie în interiorul unui asemenea dispozitiv şi, cu toate astea, să nu apară pe tricorderele noastră. Nu trebuie să ignorăm posibilitatea asta.

— Nu, căpitane. Dar, este un întreg perete cu aparate de control. Nu ştiu dacă vreunul dintre ele este conectat la încăperile de hibernare. Şi, înainte să ne apucăm să apăsăm pe butoane, eu aş sugera ca Argyle şi o echipă care se pricepe la tehnologia străinilor să se teleporteze aici şi să facă o analiză cât mai competentă posibil. Având în vedere ce s-a întâmplat deja, sunt absolut convins că locul ăsta mai are o grămadă de

surprize care aşteaptă să fie descoperite.

Riker auzi oftatul uşor al lui Picard, dar ştia că niciodată căpitanul nu se va lăsa dominat de nerăbdare.

— Data! Geordi aproape strigă în momentul în care se întinse să ia casca.

Dar era prea târziu. Înainte ca mâinile lui să-l poată atinge, trupul lui Data avu un spasm violent. Cizmele, încă încastrate în câmpul magnetic al costumului efect-de-câmp parţial reactivat, se dezlipiră de podea şi Date începu să se rotească neajutorat prin aer. Mâinile se luptau spasmodic să ajungă la cască, dar nu reuşiră s-o prindă. Ochii aurii, se deschiseră larg privindu-l o clipă pe Geordi, înainte să se închidă brusc şi întregul trup să devină moale de parcă fiecare muşchi s-ar fi transformat dintr-odată în apă.

Aura distinctivă a lui Data dispăru.

Disperat, Geordi sări, se răsuci prin aer, reuşind să prindă unul din braţele lui Data. În clipa următoare prinse casca şi o smulse sălbatic de pe capul lui Data. O aruncă, prinse şi celălalt braţ al lui Data, apoi se răsuciră amândoi până când Geordi reuşi să-şi ancoreze din nou cizmele în metal. Cu grijă, întoarse trupul lui Data până când şi cizmele acestuia fură ancorate în podeaua de metal.

— Data! Disperat se agăţă de umerii androidului de parcă ar fi vrut să-i redea viaţa cu forţa.

— Data! Trezeşte-te!

Timp de mai multe secunde, androidul rămase moale, asemeni unei păpuşi de cârpă, fără să respire. În schimb, inima lui Geordi bătea tot mai necontrolat.

Dar, în cele din urmă, Geordi simţi muşchii braţelor androidului începând să-şi recapete încet tonusul, ca şi când conexiunile dintre ei şi creier începeau să se refacă încet. Aura lui Data, palidă la început, începu să devină din ce în ce mai puternică.

Brusc, ochii aurii se deschiseră. Apoi clipiră o dată, de parcă Data s-ar fi resetat, de parcă ar fi întrerupt un circuit.

— Data! Geordi aproape că striga rezistând impulsurilor de a scutura umerii androidului pentru a grăbi procesul de trezire sau de a-şi arunca braţele în jurul lui pentru a-l îmbrăţişa.

— M-ai speriat de moarte! Ce s-a întâmplat?

O clipă, ce păru că durează o veşnicie, Data rămase tăcut, de parcă şi-ar fi făcut o verificare interioară. Geordi îşi dădu seama că, probabil, exact asta era ceea ce făcea androidul.

În cele din urmă, cu un ton în care se citea curiozitatea şi pe care îl folosea de fiecare dată când trăia o nouă experienţă sau observa ceva nou, Data spuse:

— Nu ştiu, Geordi. N-am simţit niciodată aşa ceva. În orice caz, sunt aproape sigur că dacă n-ai fi aruncat casca în acel moment, aş fi… Făcu o pauză de parcă ar fi căutat un cuvânt. Apoi, din nou cu ochii larg deschişi conchise: aş fi fost definitiv dezactivat.

— Dar acum totul e-n ordine?

— Verificarea pe care mi-am făcut-o n-a relevat nicio disfuncţionalitate, dar nu pot fi absolut sigur. Ar fi nevoie de o verificare completă făcută de un tehnician calificat…

Brusc, Data tăcu, şi pentru o clipă Geordi se temu că androidul va recădea în starea de dinainte.

Dar atunci auzi ceva, un zgomot foarte uşor şi îşi dădu seama că Data tăcuse tocmai pentru că-l auzise înaintea lui.

Şi zgomotul venea din apropierea sasului.

În momentul în care Geordi se întorcea, Data începuse deja să examineze datele afişate de tricorder.

— Trei humanoizi, spuse androidul o clipă mai târziu. Aproximativ douăzeci de metri… vin înspre noi. Şi arătă chiar spre sas.

Brusc, Geordi se uită la tricorderul lui, întrebându-se de ce, de când fuseseră aruncaţi acolo, nu se gândise să verifice dacă nu primeşte date referitoare la vreo formă de viaţă. Faptul că nu întâlniseră forme de viaţă pe nava părăsită nu însemna…

Datele pe care le afişa tricorderul îi opriră, pentru o clipă gândurile.

Data avusese dreptate, dar scăpase ceva din vedere.

Erau într-adevăr trei forme de viaţă humanoidă la numai douăzeci de metri distanţă, nemişcaţi, dar la mai mulţi kilometri în spatele celor trei, erau împrăştiaţi alţii, într-un volum de aproape un kilometru cub…

— Data! Acolo sunt sute! Sute de forme de viaţă humanoide!

— Da, Geordi, dar numai trei sunt mai aproape şi se îndreaptă

spre noi.

Ceea ce era adevărat – şi logic – fireşte. Lăsară sutele de forme de viaţă aflate în depărtare şi se concentrară asupra celor trei aflate în apropiere. Geordi observă că nemişcarea lor fusese numai temporară. Continuau să se apropie. În orice clipă urmau să bată la uşă, mai bine zis, în perete, de vreme ce nu se vedea nicăieri vreo uşă.

Dar atunci, se opriră şi sunetele surde percepute puţin mai înainte se auziră din nou.

— Geordi, spuse Data privind în continuare datele de pe tricorder, bănuiesc că mai este un sas similar acestuia de partea cealaltă a peretelui, că formele de viaţă tocmai au pătruns în el şi închid uşa din spatele lor. Sunetele pe care le-am auzit, deşi atenuate de aparenta proprietate a peretelui de a bloca pătrunderea zgomotelor, seamănă destul de mult cu zgomotul pe care l-am făcut noi atunci când am închis şi am deschis uşa din interior.

Sunetele erau prea slabe pentru ca Geordi să-şi dea seama dacă e aşa sau nu, dar automat, presupuse că Data are dreptate. În fond, a avea un sas în afara unui perete gros are tot atâta sens cu a avea unul în interior. Poate pentru simetrie, dacă nu pentru altceva.

Dând din cap, Geordi era atent când la sas, când la datele de pe tricorder.

Se întreba: Oare e vreun comitet de întâmpinare? Sau echivalentul unui detaşament de poliţie care venea să vadă din cauza cui a pornit alarma? Sau, chiar mai rău, vânători care veniseră să vadă cine s-a mai prins în cursă de data asta.

Şovăind, Geordi luă fazerul de la brâu şi îl îndreptă, în poziţie de atac.

— Data, spuse el în şoaptă, oricine sau orice ar fi aceste creaturi, ar putea fi prieteni sau dimpotrivă, aşa că unul din noi ar trebui să nu stea în raza lor vizuală în momentul în care vor intra. Şi, de vreme ce timpul tău de reacţie e de zece ori mai bun decât al meu, eşti candidatul logic.

Data privi o clipă în gol, apoi îl aprobă cu un semn din cap.

— Înţeleg. Vrei ca eu să te acopăr.

— Ceva de genul ăsta, da.

Îndreptându-şi propriul fazer în poziţie de atac, Data se

îndreptă fără să ezite spre cel mai apropiat perete şi se aplecă în spatele piedestalului de hibernare. Geordi îl urmă pe Data, dar luă poziţie de atac, cam la doi metri în faţa uşii.

Şi apoi, aşteptară.

Dincolo de zid, cele trei forme vii se aranjau într-o anumită ordine, unul după altul şi…

Atunci, din podeaua de lângă sas, senzorii din vizorul lui Geordi prinseră radiaţia întâmplătoare a unui circuit de teleportare.

Desigur, se gândi el, cum altfel să intre aici? Dar de ce sunt afurisitele astea de sasuri?

Timp de cel puţin un minut, nu se auzi niciun zgomot din direcţia celor trei care se aflau acum, în sas.

În cele din urmă, conform datelor tricorderului, unul dintre ei trei luă poziţie chiar în faţa uşii, în timp ce ceilalţi doi se instalară, unul în dreapta, celălalt în stânga. Atunci când se opriră, fiecare dintre cei doi era aşezat într-unul din colţurile coridorului. Dacă uşa s-ar fi deschis, ei ar fi rămas ascunşi vederii. Numai cel aflat chiar în faţa uşii urma să fie văzut.

Degetele lui Geordi s-au crispat pe fazer, dar au continuat să-l ţină îndreptat în jos. Oricine ar fi fost cei aflaţi de partea cealaltă a uşii, acţionau cu aceeaşi precauţie ca şi el şi Data şi, cu cât situaţia le va părea mai puţin ameninţătoare în momentul în care vor deschide uşa, cu atât vor intra mai puţin în panică şi nu vor trage.

Aşa spera.

Mecanismul de închidere al uşii începu să se învârtească uşor şi cu zgomot.

După ce rotirea fu completă, mai trecu o jumătate de minut într-o tăcerea totală.

În sfârşit, cu un scârţâit uşor, uşa se dădu încet de perete.

Fiinţa care stătea în faţa lui Geordi, cu cizmele magnetice prinse de podeaua metalică a coridorului, nu purta un costum special. Arăta în orice caz la fel de uman ca şi Data sau Geordi. Părul negru era tăiat scurt, aproape milităreşte şi trupul subţire, care răspândea o uşoară lumină albăstrie, era acoperit cu o uniformă dintr-o singură bucată, având pe piept figura stilizată a unui om. Ceea ce părea a fi o armă demodată, împotriva căreia un costum efect-de-câmp n-ar fi reprezentat cine ştie ce

protecţie, atârna de o cingătoare care strângea uniforma la nivelul pieptului.

Şi, aşa cum se aşteptase Geordi, omul părea foarte nervos.

Pentru o clipă, ce păru că durează o veşnicie, toţi păstrară tăcerea. Data aştepta şi asculta stând pe vine, nemişcat, în spatele piedestalului de hibernare. Ochii străinului, deja larg deschişi, se deschiseră şi mai mult în momentul în care-l observă pe Geordi, care rămase nemişcat.

În cele din urmă, mulţumit că Geordi nu avea de gând să atace, străinul făcu un gest nervos către ceilalţi doi, care păşiră nehotărâţi ieşind la vedere. Uniforma lor era de un albastru mai închis şi purtau fiecare câte o armă la cingătoare. Ochii lor, asemănători ochilor primului străin, deveniră şi mai mari în momentul în care zăriră vizorul lui Geordi, dar rămaseră tăcuţi şi nemişcaţi.

Încet, încercând să nu facă mişcări bruşte, Geordi îşi puse fazerul la brâu şi făcu semn lui Data să se apropie.

Mâinile lor se îndreptară îri direcţia armelor în momentul în care apăru Data, dar nu duseră gestul până ia capăt.

— Cine sunteţi voi? întrebă încet Geordi, sperând că se va face înţeles de ceilalţi prin intermediul „traducătorilor” universali.

Îi trebui o clipă bună până să-şi dea seama că reuşise un lucru peste aşteptările lui. Aproape în aceeaşi clipă în care cuvintele îi ieşeau din gură, străinul aflat în centru începu să vorbească repede, înăbuşit, uneori repetându-se, poticnindu-se ca şi când ar fi fost un şcolar căruia îi era teamă să recite o poezie din memorie.

În mai puţin de două minute, când traducătorii universali începură să emită cuvinte şi fraze la întâmplare, vorbitorul deveni şi mai speriat, ochii lui îndreptându-se tot mai înspăimântaţi spre dispozitivele cilindrice. În acel moment Geordi îşi dădu seama că străinul ţinea un discurs.

Era un discurs de bun venit.

„Noi sperăm foarte mult”, spunea străinul oprindu-se pentru a-i lăsa pe traducători să încheie propoziţia… „că veţi fi de acord cu modul în care am folosit minunatele daruri pe care aţi avut bunăvoinţa să ni le oferiţi”.

— La ce daruri vă… începu Data inocent, când străinul se

poticni, se opri cu ochii la traducători, dar Geordi interveni cu blândeţe.

— Sunt sigur că aşa va fi, spuse el făcând un gest discret spre Data şi ridică vocea, pentru a evita traducerea întrebării neterminate a androidului. Când, o clipă mai târziu, traducerea cuvintelor lui Geordi începu să fie făcută, străinul din centru se răsuci de parcă ceva l-ar fi lovit, cu ochii la cei doi însoţitori ai lui.

— E numai un dispozitiv care traduce, continuă Geordi, ca să ne putem înţelege unii pe alţii.

Pentru o clipă, cei trei i-au privit, dar apoi cel din stânga, mai scund şi mai îndesat şi chiar mai nervos decât ceilalţi izbucni:

— Voi sunteţi „Constructorii”?

Înainte ca Geordi sau Data să fie în stare să răspundă, cel care părea conducătorul grupului făcu un gest tăios către cel care vorbise, apoi se întoarse şi privi drept în vizorul strălucitor al lui Geordi.

— Vino, spuse el aproape temător. Vom fi deosebit de onoraţi dacă ne vei îngădui să te ducem în faţa conducătorului nostru. Dorinţa lui de-o viaţă a fost să i se ofere posibilitatea, înainte de a muri, să-i cunoască pe cei care au făcut posibil ca el să evite distrugerea lumii noastre.

— Am fi foarte încântaţi să-l cunoaştem, improviză Geordi, încercând să-şi imagineze ce ar fi făcut căpitanul într-o asemenea situaţie. Nu-i aşa, Data? adăugă el în şoaptă, astfel încât numai auzul foarte fin al androidului să-l poată auzi.

Ochii aurii ai lui Data îi făcură semn că a înţeles.

— Da, spuse el, suntem foarte interesaţi să vorbim cu stimatul vostru conducător. Apoi, în timp ce se apropie de Geordi scoase un sunet de care orice ventriloc ar fi fost mândru. Experienţa mea în situaţii în care trebuie să minţi este destul de limitată, Geordi, dar te voi urma.

— Vă rugăm să ne urmaţi, spuse conducătorul grupului şi toţi se dădură la o parte din faţa uşii coridorului.

Afişând o încredere pe care nu o avea, Geordi păşi înăuntrul coridorului, urmat îndeaproape de Data. Mişcându-se foarte uşor, intrară şi cei trei străini, iar cel care îi conducea închise uşa în urma lor şi o blocă.

Ciudat, pe coridor nu erau lumini, ei rămânând cu totul în

întuneric, dar zona infraroşie a spectrului îi asigura lui Geordi o imagine perfect clară. Urmărindu-i pe toţi trei, el aşteptă să facă ceva pentru a activa teleportorul.

Dar niciunul dintre ei nu o făcu. În loc de asta, cel care îi conducea se îndreptă spre uşa de la celălalt capăt al compartimentului, îmbrâncindu-i pe Geordi şi pe Data atunci când îşi făcu loc printre ei ca să ajungă la uşă.

Apoi, fără ca cineva să fi apăsat pe vreun buton, teleportorul se activă. Geordi reuşi să se stăpânească în momentul în care simţi energiile ridicându-se în jurul lui, aproape umbrind imaginile celorlalţi.

Chiar mai mult decât pe nava părăsită, energiile erau pale pentru senzorii din vizorul lui şi el se întreba dacă, în al doilea stadiu, în cazul în care exista un al doilea stadiu de data asta, energiile vor fi intense, orbitoare, mai orbitoare decât cele care îi aduseseră aici.

Dar, de data asta, nu mai exista un al doilea stadiu.

În momentul în care energiile scăzură în intensitate, el văzu că se aflau în afara sasului, un loc care semăna foarte bine cu interiorul sasului.

Conducătorul grupului căuta un mecanism la uşa exterioară, comportându-se ca un orb în întuneric.

Dar tot prin întuneric, unul din ceilalţi doi, cel mai nervos, cel care întrebase dacă Data şi Geordi erau „Constructorii” – puse mâna pe arma atârnată la cingătoare.

În tăcere, scoase arma din teaca ei şi, Geordi văzu că era într-adevăr o armă primitivă, cu proiectil. Spre deosebire de un fazer, nu avea şi proiectile care să nu fie mortale.

Atât din imaginile în infraroşu emanate de pielea omului, cât şi din intensitatea cu care apucase arma, lui Geordi îi era clar că omul plănuise să tragă, în momentul în care ar fi fost destulă lumină pentru a putea nimeri ţinta.

Acoperit de ceea ce, pentru toţi ceilalţi, era un întuneric total, Geordi scoase fazerul şi trase.

Chiar înainte ca lumina fazerului să se fi stins el se răsuci spre ceilalţi doi, cu degetul pregătit să apese din nou pe trăgaci.

Dar înainte să poată trage pentru a doua oară, o nouă aură apăru, îngheţându-l pe loc. Pentru o clipă, crezu că erau precursoarele energiilor teleportoare, dar în aceeaşi clipă, îşi

dădu seama că aura semăna mai mult cu cea produsă de fazerul unei nave.

Apoi, mintea i se tulbură, muşchii i se înmuiară, făcându-l să pară asemeni unei păpuşi de cârpă, în gravitaţia zero din coridor.

CAPITOLUL ŞASE

— Începem căutarea cu energia de propulsare, spuse locotenentul Worf aflat lângă Conn.

— Timpul estimat pentru încheierea cercetării, până la douăzeci de mii de kilometri, locotenente? întrebă Picard.

— Aproximativ cincizeci de minute, căpitane.

Picard dădu din cap şi se aşeză la loc pe scaunul lui urmărind monitorul în aşteptare. În acel moment nu avea altceva de făcut decât să aştepte.

Să aştepte rezultatele cercetării şi rapoartele de la ofiţerul I şi de la Argyle, amândoi făcând acum parte din echipa de cercetare teleportată pe nava părăsită. Să aştepte şi să încerce să-şi ascundă nerăbdarea, enervarea de a fi ţintuit la bord, neputinţa de a fi în mijlocul echipei de cercetare care urma să descopere secretele navei părăsite, secrete care, spera el din tot sufletul, urmau să-i ducă la comandantul Data şi la locotenentul La Forge.

După numai câteva minute au aflat că, în încăperea din care fuseseră teleportaţi Data şi La Forge, nu existau explozibili mascaţi aşa cum fuseseră pe nava părăsită. După alte câteva minute au primit informaţii despre camerele de hibernare, despre faptul că erau deschise şi, aşa cum indica tricorderul lui Riker, erau complet goale.

Argyle şi câţiva dintre oamenii lui analizau teleportorul, ca să vadă dacă acesta ar fi avut posibilitatea de a-i fi teleportat pe Data şi pe La Forge. Alte grupuri, se împrăştiaseră prin coridoarele înguste de acces, încercând să pătrundă în celelalte încăperi – care se dovedeau acum a fi compartimente echipate – fără să tragă vreun semnal de alarmă prin circuitele care se aflau acolo.

Toate aceste persoane fuseseră trimise de Picard să

cerceteze unde anume ar fi putut fi teleportaţi cei doi. După ce spirala tridimensională a cercetării ar fi fost încheiată, n-ar fi rămas metru cub de spaţiu care să nu fi fost cercetat. Dacă în interiorul acestei carcase se mai afla o navă, ea ar fi trebuit să fie găsită.

— Căpitane, se auzi vocea inginerului şef Argyle. Cred că am găsit o soluţie pentru a afla unde ar fi putut să fie trimişi oamenii noştri, dar nu cred că o să ne încânte ceea ce vom afla.

Picard atinse rapid insigna emiţător.

— Şef Argyle, orice informaţie e mai bună decât nimic. Ce ai aflat?

— Destinaţia acestui teleportor era, aproape sigur, undeva în interiorul navei însăşi. Dar…

— Asta înseamnă că oamenii sunt încă pe navă? În ciuda a ceea ce arată senzorii tricorderelor?

— Nu, căpitane, aproape sigur că nu. Aparent, teleportorul ăsta i-a purtat până la prima escală a călătoriei lor în una din cele o sută de încăperi. Şi nu există nicio cale să aflăm în care dintre ele. Problema este că fiecare dintre aceste încăperi pare să aibă propriul teleportor. N-am reuşit să intrăm în niciuna din încăperi încă, dar datele pe care ni le-au dat tricorderele din afara lor, indică existenţa unei oarecare forme de circuite teleportoare. Trebuie să presupunem că, în oricare dintre încăperi ar fi fost teleportaţi Data şi La Forge, a fost numai un pas spre o a doua destinaţie.

Trăsăturile lui Picard se înăspriră în momentul în care un gând îi trecu prin minte.

— Ei… formele lor, n-ar fi putut pur şi simplu să fie „storate” într-una dintre matricele teleportorului?

— N-am detectat niciun circuit care să indice posibilitatea unei asemenea „storări”, căpitane. Argyle făcu o pauză înainte să continue, nesigur pe el:

— În orice caz, căpitane, mă îngrijorează gândul că ei ar fi putut să fie „transmişi” dar… dar nu şi „recepţionaţi”.

Căpitanul Picard îşi reţinu un fior. Din primele zile când se dusese la Academie, auzise despre oameni care fuseseră transmişi – descompuşi, convertiţi în energie şi această energie, apoi, transmisă mai departe – dar care nu a fost niciodată recepţionată, niciodată reconvertită în materie şi recompusă la

locul de destinaţie. Oficial, fireşte, toate aceste poveşti erau considerate ca zvonuri nefondate, care circulau mai ales pentru a-i speria pe noii veniţi. Dar posibilitatea unor asemenea întâmplări reprezenta, pentru Picard şi mulţi alţii care depindeau atât de des de teleportare, pentru a se putea mişca, echivalentul modern al ideii de a fi ars de viu. Nu reuşise niciodată să scape de groaza pe care i-o inspira această ipoteză. Şi acum, când se gândea că aşa ceva se putuse întâmpla celor doi oameni ai lui, doi oameni la care ţinea, pe care-i considera prieteni…

— Intraţi în încăperile astea, Argyle, spuse Picard, încercând să-şi ascundă sentimentele care îl cuprinseseră. Intraţi în încăperi cu orice preţ! Aflaţi ce s-a întâmplat cu comandantul Data şi cu locotenentul La Forge!

În acel moment, Geordi se trezi – îşi recăpătă cunoştinţa. Cât îşi dorea să poată face ceea ce alţii făceau în mod normal – să poată deschide ochii mai încet sau mai repede, după cum ar fi dorit.

Dar vizorul nu era echipat cu echivalentul unor pleoape. Atunci când se trezea, în momentul în care centrii vizuali ai creierului său intrau în linie, era asaltat de o furtună de unde, care îi bombardau vizorul şi nu era nicio posibilitate să le alunge, nici măcar să le oprească sau să le întârzie.

Tot ce putea face era să stea întins, nemişcat, încercând să evite confuzia provocată de propriile lui mişcări. Aştepta momentul în care reuşea să se descurce între formele care reprezentau obiectele solide, curcubeele scânteietoare care reprezentau câmpuri de energie neînsufleţită dar vibrantă şi alte lumini care reprezentau aura fiinţelor vii.

Dar acum, chiar înainte ca imaginile să se aşeze, îşi dădu seama că începe să-şi simtă greutatea. Stătea întins pe ceva foarte moale şi luxos, ţintuit acolo de o gravitaţie foarte apropiată celei a Pământului.

Numai că… Nu era gravitaţie.

Lipsa aurei slabe care învăluia totul într-un câmp artificial de gravitaţie era una din primele informaţii care porneau din senzorii vizorului. O clipă mai târziu, îşi dădu seama că aura gravitaţiei normale a planetei lipsea, pentru că oricât de palidă

ar fi fost, s-ar fi putut distinge.

Asta însemna că, dacă nu era în prezenţa unei tehnologii necunoscute Federaţiei şi care era capabilă să gereze gravitaţie, ceea ce trăia el era rezultatul unei forţe centrifuge. Orice ar fi fost obiectul în care se afla, acesta se învârtea, ca o staţie spaţială a secolului douăzeci şi unu, creându-i senzaţia de gravitaţie.

Între timp, amestecul de unde diferite începu să se ordoneze şi imaginile începură să apară.

Data, cu ochii lui vioi şi atenţi, îi apăru primul, stând şi uitându-se la el.

Apoi, văzu camera în care se afla, apoi îşi dădu seama că era întins pe o canapea moale.

Şi tot ce putea vedea în încăpere era la fel de luxos ca şi canapeaua. Pe podea, era un covor roşu-cenuşiu, făcut din fire sintetice, nu organice, aşa cum reieşea din datele spectrografice. Este foarte gros, cam cât şase covoare de pe *Enterprise* puse unul peste altul, întregul perete din faţa canapelei lângă care mai erau încă două identice – era ascuns în spatele unor draperii din catifea, lungi până în podea.

Brusc, Geordi sări în picioare şi privi în jur, absorbind imaginea întregii încăperi într-o fracţiune de secundă.

În spatele canapelei, cu faţa spre celălalt perete, erau mai multe scaune, toate moi, în care trupul se afunda. Scaunele erau aranjate într-un semicerc şi, în faţa lor, era un scaun mai impozant. Nu era chiar un tron, dar asta era impresia pe care ţi-o crea.

Sus, deasupra acelui scaun, pe peretele opus celui acoperit de draperii, era desenată o versiune cam de un metru înălţime a corpului stilizat care se afla pe uniformele celor trei care veniseră să-i întâmpine – şi să-i omoare – pe el şi pe Data. Sub desen era o uşă glisantă, dar care nu părea să poată fi deschisă foarte uşor. Era perfect plană, fără nicio clanţă sau adâncitură.

Pe pereţii laterali, acoperind aproape fiecare centimetru pătrat, cu excepţia uşii de doi metri aflată pe unul dintre pereţi, erau două picturi murale. Una reprezenta un oraş distrus, cu străzile pline de trupuri sfârtecate şi de moloz, clădirile erau dărâmate, iar în depărtare, se putea vedea binecunoscutul nor ciupercă al unei primitive, dar puternice explozii nucleare.

Pictura de pe peretele celălalt reprezenta tot un oraş, probabil acelaşi, dar strălucind în soare, cu străzile pline de oameni zâmbitori. La capătul unei străzi era un parc şi, în depărtare, în golul rămas între două clădiri se vedea o imagine rurală, asemănătoare parcului.

Şi pe cer, în locul norului ciupercă din celălalt tablou, era acelaşi trup stilizat, dar de data asta nu atât de grosolan, ci schiţat cu oarecare subtilitate. Plutea printre nori care pluteau pe un cer mai albastru decât cel al Pământului.

— Te simţi bine, Geordi, întrebă Data.

— Foarte bine, cred, dar unde naiba suntem?

— În contextul metaforei tale despre Oz, aş spune că suntem „undeva, dincolo de curcubeu”, spuse Data cu solemnitate, apoi adăugă privind corpul stilizat – iar ăsta trebuie să fie Vrăjitorul. Iar eu, în mod logic aş putea fi considerat, Omul de Tinichea.

Geordi nu putu să-şi reţină un zâmbet, cu toate că situaţia nu era deloc amuzantă.

— Asta ar însemna că noi am supărat-o pe Vrăjitoarea cea Rea din Vest, oricine ar fi ea.

— Se pare că ei au încredere în noi, oricine ar fi cei care ne-au capturat, spuse Data. Nu ne-au luat echipamentul şi nici măcar fazerele.

Geordi privi în jos şi văzu că Data avea dreptate. Mai observă că traducătorii fuseseră opriţi. Când Geordi se întinse spre el, Data spuse:

— Mi-am luat libertatea să-i dezactivez. M-am gândit că ai să vrei ca primele remarci, după ce te trezeşti, să rămână numai între noi.

Geordi privi din nou prin cameră.

— Crezi că ne ascultă?

— N-avem cum să ştim, dar nu am niciun motiv să cred că nu o fac.

Geordi îl aprobă din cap.

— Ai gândit bine. Dar când o să apară cineva – *dacă* o să apară – să nu ştie că ai oprit traducătorul deliberat. Lasă-i să creadă că aparatele noastre se mai strică din când în când. Asta ne va folosi mai târziu, ca să putem discuta numai între noi, dacă va fi nevoie.

— Voi continua să-ţi urmez sfaturile, Geordi.

— Şi eu pe ale tale. Se uită din nou prin cameră. Ai vreo idee cum am ajuns aici?

Ultimul lucru de care-mi amintesc este faptul că am fost lovit de ceva asemănător unui fazer, imediat după ce a trebuit să-l lovesc eu pe unul dintre cei trei, când şi-a scos arma şi era gata să ne omoare.

— De atunci nici eu nu ştiu mai multe decât tine, spuse Data. Aparent, fiecare descoperise în memoria lui comedia ieftină cu cele trei personaje, dar fiecare hotărâse să nu amintească de ea.

— M-au adus şi pe mine în stare de inconştienţă şi mi-am recăpătat simţurile numai cu câteva clipe înaintea ta, pe canapeaua de alături.

— De asta mi-a fost frică, spuse Geordi, apoi se întoarse şi se îndreptă spre draperii, căutând şnururile care le-ar fi putut da la o parte.

Presupun că nu ştii nici ce e în spatele lor.

— Nu, Geordi. Mi s-a părut mai importat să mă asigur că n-ai păţit nimic.

În timp ce Data vorbea, Geordi căuta şnururile, dar nu găsi niciunul, aşa că renunţă şi dădu draperiile la o parte cu mâna.

Dacă Geordi ar fi putut să clipească, ar fi făcut-o, în momentul în care senzorii vizorului fură loviţi de un nou haos informativ.

În spatele draperiilor se afla o fereastră, înaltă din tavan şi până în podea, asemeni picturilor murale.

Şi, dincolo de fereastră, era o întreagă lume: trei văi pline de pomi, lanuri şi case pe jumătate ascunse. Între, văi erau crăpături, aproape la fel de întinse, întinzându-se pe lungimea pereţilor cilindrici şi, dincolo de crăpături, numai parţial vizibile, oglinzi care reflectau lumina de la un soare de tip G, oarecum diferit de Sol şi care lumina văile.

Era un habitat.

Cu excepţia culorilor vegetaţiei – o uşoară culoare albăstriu-verzuie – putea să fie unul din habitatele spaţiale ale lui O'Neil, din secolul douăzeci şi unu al Pământului. Văzuse imagini holografice la Academie luate din şase astfel de lumi, dar nu văzuse niciuna adevărată.

Până acum.

El şi Data se aflau în faţa unui habitat spaţial. Fireşte, nu

fusese creat de O'Neil, nu aici, în acest misterios punct al Galaxiei, dar oricine ar îi fost cei care îl concepuse, folosise aceleaşi principii.

Geordi fluieră neîncrezător.

— Să vorbim despre acel „undeva, dincolo de curcubeu"…

— Ah, spuse Data, asta ar explica cele câteva sute de forme de viaţă pe care le-a detectat tricorderul. Probabil că am fost, fie, undeva de-a lungul axei de rotaţie a acestei structuri, fie, într-o structură separată, care nu se roteşte.

— Ai idee în care dintre ele?

— În funcţie, de distanţa şi de distribuirea formelor de viaţă, aşa cum sunt ele înregistrate de tricorder, presupun că suntem pe un satelit separat.

— Dacă ar fi nevoie, crezi că l-am mai găsi?

— Nu fără nişte informaţii în plus.

Încruntat, Geordi privi la spaţiile unde unghiul format de oglinzi nu bloca vederea complet. Dar nici măcar senzorii vizorului nu puteau să-i dea nicio informaţie. Dacă mai erau şi alţi sateliţi, sau chiar o planetă – planeta pe care o văzuseră pe monitor în celălalt loc, de exemplu – afară nu se vedea nimic.

O clipă mai târziu, ușa din spatele scaunului mai mare, şi aflată dedesubtul corpului stilizat se deschise fără zgomot.

Cu agilitate, un om se strecură înăuntru şi uşa se închise în urma lui. Era bătrân şi era la fel de asemănător oamenilor ca şi ceilalţi trei pe care-i văzuseră mai devreme. Era îmbrăcat într-o uniformă dintr-o bucată, cu o cataramă, asemănătoare cu cele purtate de ceilalţi, cu singura deosebire că era de un galben strălucitor şi că în locul trupului stilizat, pe piept avea un simplu cerc, de un galben şi mai intens. Pentru o clipă, Geordi fu mirat de absenţa corpului stilizat, dar imediat înţelese motivul. Acest bărbat trebuie să fi fost, cu zeci de ani în urmă, prototipul pentru acel corp. Chiar şi acum, asemănarea era vădită.

Omul începu să vorbească, dar cuvintele lui, fără ajutorul traducătorului erau de neînţeles.

Geordi făcu gestul de a porni, dar îşi aminti la timp strategia pe care chiar el i-o sugerase lui Data. Aruncând o privire încruntată spre „traducător" îl scoase de la cingătoare. Îl lovi uşor cu un deget, ascultă o clipă, apoi i se adresă lui Data privind spre bărbatul care tocmai intrase.

— Zgâlţâie puţin „traducătorul” şi pe urmă, fără ca el să-şi dea seama, deschide-l.

Data, tot cu ochii aţintiţi asupra noului venit spuse:

— Îţi urmez sfaturile.

În timpul ăsta, bărbatul încetă să mai vorbească, privind când la unul, când la celălalt nelămurit. Mimând uimirea, dorind să lase impresia că nu ştiu ce se întâmplă, ei continuau să scuture şi să lovească „traducătorii” până când, Geordi îl conectă discret pe al lui. O clipă mai târziu, Data făcu acelaşi lucru.

— Aşa e mai bine, spuse Geordi privind din nou spre bătrân. Din când în când aparatele astea ne fac necazuri.

Ochii bătrânului se măriră o clipă, până în momentul în care „traducătorii” începură să-i vorbească în limba lui, apoi Geordi remarcă cum tot trupul îi devine rigid.

— Fiţi bineveniţi în Lumea Gardienilor Păcii, spuse el. Eu mă numesc Shar-Lon, preşedinte al Consiliului Gardienilor Păcii. Vă rog să-mi permiteţi să vă exprim gratitudinea noastră nemărginită, pentru ceea ce Darurile voastre au făcut să fie posibil. Dacă este ceva cu care vă putem ajuta, nu trebuie decât să ne cereţi.

— Ai putea începe prin a ne spune de ce unul dintre oamenii tăi a încercat să ne omoare, improviză Geordi cu o voce dură, şi de ce ne-aţi adormit, ca apoi să ne aduceţi aici?

Aparent n-a fost nicio schimbare pe chipul lui Shar-Lon, poate doar o uşoară încordare în jurul ochilor, dar zona de infraroşu a senzorilor vizorului lui Geordi dovedea o scădere bruscă de temperatură la suprafaţa feţei şi a mâinilor lui Shar-Lon, reflectând o schimbare în circulaţia sângelui prin vene. La un om, o asemenea reacţie ar indica o teamă crescândă, chiar spaimă. Nu era niciun motiv să creadă că în cazul lui Shar-Lon indica altceva.

— Nu pot decât să-mi cer scuze că s-au putut întâmpla lucruri atât de regretabile şi vă asigur că pedeapsa dată acelui individ va fi cea pe care o veţi cere voi. Ajutorul meu, Kel-Nar, care v-a transportat aici, i-a pus pe cei trei sub pază, în aşteptarea hotărârii voastre.

— Numai unul a părut că vrea să ne atace, spuse Geordi solemn, dar înainte să hotărâm ce trebuie să faceţi cu el, spune-ne de ce s-a purtat aşa. Înţeleg că nu tu i-ai poruncit asta.

Bătrânul clătină cu putere din cap.

— Niciodată n-aş fi… începu el cu un ton rugător, dar imediat se opri ca şi când şi-ar fi recăpătat controlul. Din nefericire, continuă el, cu aceeaşi voce monotonă, sunt câţiva – foarte puţini – indivizi nebuni, care nu se bucură alături de noi, de sosirea voastră.

— Chiar printre oamenii tăi? Presupun, după uniformele pe care le purtau, că cei trei care au venit să ne întâmpine şi au vrut să ne omoare – erau trimişi de tine.

— Aşa este. Dar nu este întotdeauna posibil să ştii pe cine va lovi nebunia.

— Cum putem fi siguri că nu te va lovi şi *pe tine?*

— Aşa ceva e de neconceput! spuse Shar-Lon tremurând. Apoi, plecând capul, continuă. Vă stau la dispoziţie. Singura mea dorinţă este să fac voia Conducătorilor. Faceţi cu mine ceea ce vreţi. Armele cu care l-aţi făcut neputincios pe cel care v-a atacat sunt încă în posesia voastră.

Asta era foarte adevărat. Şi fazerele erau încărcate, aşa cum constatase şi Geordi.

Studiindu-l din nou pe bătrân, Geordi se întrebă: Cât de mult era bine să-l lase să ştie? În primul rând, era bine să-l lase să ştie că Data şi cu el nu erau cei despre care bătrânul şi ceilalţi credeau că ar fi cei răspunzători pentru Daruri, adică aşa numiţii „Constructori”?

Înclinaţia normală a lui Geordi, în aproape orice situaţie, era să spună pur şi simplu adevărul, dar în cazul ăsta nu avea de unde să ştie care va fi reacţia bătrânului la aflarea adevărului. Shar-Lon părea să venereze sau în orice caz, să se teamă de aceşti „Constructori”, oricine ar fi fost aceştia. Dar ce-ar mai fi simţit faţă de doi impostori? Dacă această teamă s-ar fi transformat în mânie, o biată pereche de fazere n-ar fi putut ţine la respect sutele de locuitori, a căror prezenţă le fusese indicată de tricordere în acea lume cilindrică. Mai ales, dacă majoritatea aveau aceleaşi proiectile mortale ca cei trei? Era posibil ca cel din sas să fi realizat adevărul şi anume, că Geordi şi Data *nu erau* aşa-numiţii „Constructori” şi din cauza asta a încercat să-i omoare?

Pe de altă parte, dacă încercau să treacă drept acei „Constructori”, trebuiau să se prefacă a ști infinit mai mult decât

ştiau cu adevărat. Şi mai rău, ei n-ar fi îndrăznit să pună niciuna din nenumăratele întrebări la care trebuiau să primească un răspuns, înainte de a reuşi să găsească drumul înapoi spre *Enterprise.*

Mai era şi faptul că a spune o minciună cât de mică, era pentru Geordi cel mai neplăcut lucru. Şi, cu toate astea…

Încă o dată, Geordi şi-l imagină pe Picard în situaţia dată şi încerca să-şi dea seama cum ar fi procedat el. Şi, ca întotdeauna gândul acesta păru să-i dea tărie sau cel puţin hotărâre.

— Da, spuse în cele din urmă Geordi, mângâind cu degetele fazerul, am remarcat că echipamentul ne-a fost lăsat intact şi apreciem această amabilitate. Aşa cum vor fi şi superiorii noştri atunci când le vom da raportul, adăugă el încântat de inspiraţia de moment.

Shar-Lon deveni şi mai încordat.

— Deci aţi venit cu un scop precis!

— Fireşte. Aşa cum îţi închipui, am vrea să aflăm ce aţi făcut cu Darurile noastre.

În clipa în care ultimele cuvinte fură traduse, Geordi îşi dădu seama că, nu se ştie din ce motiv, spusese exact ceea ce trebuia. Cu toate că Shar-Lon făcea tot posibilul ca trăsăturile lui să rămân neschimbate, se linişti vizibil şi încă o dată, spectrul infraroşu relevă o schimbare extensivă, de data asta indicând o scădere bruscă a tensiunii, aproape o relaxare.

— Esenţa este aici, spuse el făcând un gest spre picturile murale. Asta, continuă el arătând spre oraşul distrus de ciuperca nucleară, asta s-ar fi întâmplat dacă nu am fi primit Darurile voastre. Şi asta – făcu el un gest spre cealaltă pictură, spre oraşul ideal cu imaginea propriului său chip pe fundal – asta este ceea ce avem. Asta este lumea care există.

— Foarte impresionant, spuse Geordi evaziv. Dacă totul este aşa cum spui, nu mă îndoiesc că raportul nostru va fi favorabil şi superiorii noştri vor fi mulţumiţi.

Pentru o clipă, bătrânul rămase nemişcat, fără ca Geordi să-i poată descifra expresia. Chiar şi reacţiile în infraroşu erau confuze, ca şi când trăirile bătrânului nu mai erau legate de realitate. Relaxarea, evidentă cu câteva clipe în urmă, dispăruse dar Geordi nu putea să spună cu ce fusese înlocuită.

— Vino, spuse dintr-odată bătrânul, cu o vocea ciudat de

lipsită de emoţie, vino şi am să-ţi arăt ce am făcut cu Darurile voastre.

În momentul în care se întoarse, uşa se deschise fără zgomot, cu un fâsâit înăbuşit şi draperiile se traseră, ascunzând vederii panorama habitatului interior.

CAPITOLUL ŞAPTE

— Am terminat cercetarea pe douăzeci de mii de kilometri căpitane, raportă locotenentul Worf. Rezultatul, negativ.

Picard se încruntă la steaua nemişcată de pe monitor.

— Foarte bine, locotenente, spuse el însufleţit. Extinde cercetarea pe patruzeci de mii de kilometri.

— Extind cercetarea, căpitane, tună Worf, fără să mai adauge faptul că asta însemna să ajungă la o distanţă care era de două ori mai mare decât era posibilă pentru teleportare.

— Mai faceţi un plan de curs pentru a ne întoarce în raza de teleportare a navei părăsite, Să fie mereu reînnoit şi să fiţi pregătiţi pentru implementare imediată!

— Cursul planificat şi pregătit, căpitane.

— Sublocotenent Carpelii, fii pregătit să teleportezi, cât mai repede posibil pe oricine!

— Gata, căpitane, răspunse Carpelii din principala cameră de teleportare.

— Șef Argyle! Comandant Riker, spuse Picard atingând insigna emiţător, extindem cercetarea. Vom ieşi din raza de teleportare, dar ne putem întoarce în câteva secunde.

— Am înţeles, căpitane, răspunse Riker pentru amândoi.

— Domnule Argyle. Ai progresat?

— Puţin, căpitane, răspunse Argyle, cu un sentiment neplăcut. Căpitanul avea o minte deschisă, dar asta nu-l făcea pe Argyle să se simtă mai bine în momentul în care trebuia să recunoască, dacă nu chiar nereuşita, în orice caz un succes foarte limitat.

— Aşa cum am raportat mai devreme, n-a durat mult ca să aflăm cum să dezafectăm armele aflate în panouri şi să găsim accesul în încăperi – mai curând compartimente. Dar mă tem că n-am avut chiar atât de mult noroc în privinţa a ceea ce am găsit înăuntru.

— Continuă, Argyle! îl îndemnă Picard atunci când acesta ezită, de parcă ar fi încercat să-şi pună ordine în gânduri. Lipsesc doi oameni şi, probabil, vieţile lor depind de ceea ce tu şi oamenii tăi veţi fi capabili să aflaţi. Şi de cât de repede o să aflaţi.

— Desigur, îmi dau seama de toate astea, căpitane.

— Atunci continuă raportul!

Argyle reluă:

— Până acum am investigat numai douăzeci de încăperi, căpitane, dar toate par absolut identice. De fapt nu sunt încăperi, ci compartimente echipate, în primul rând pentru teleportare, aşa cum ne-am imaginat. Panourile asigură accesul la circuite, probabil pentru a permite posibilitatea mai rapidă de reparare rapidă în condiţiile în care cunoşti secretul de a umbla fără să declanşezi circuitele de autodistrugere.

— Şi platformele de teleportare? Butoanele?

— Până acum n-am reuşit să localizăm aşa ceva. Presupunem că totul este controlat de un computer central. Şi platformele de teleportare sunt în interiorul transportoarelor.

— Înăuntru? Domnule Argyle…

— Ştiu că pare o nebunie, căpitane, dar aşa este. Nu ne putem uita la ele direct, dar din datele pe care le-am primit, în toate cele douăzeci de zone, există o cavitate exact în centrul fiecărui transportor. Suntem încredinţaţi că aceste cavităţi, fiecare de aproximativ trei metri înălţime şi un metru lăţime, sunt destinaţiile pe rază scurtă ale teleportoarelor. Orice ar fi trimis acolo, se pare că este imediat trimis către următoarea destinaţie.

— Aşa cum au fost trimişi comandantul Data şi locotenentul La Forge?

— Da, căpitane. Suntem aproape siguri că asta li s-a întâmplat.

— Atunci, dacă poţi determina care transportor a fost folosit, poţi inversa sensul şi-i poţi aduce înapoi.

— Mă tem că nu, căpitane. În primul rând, până acum nu am descoperit posibilitatea de a afla care transportor a fost folosit. În al doilea rând…

— Atunci inversează-le pe toate! Câte unul, pe rând.

— Asta este, probabil imposibil, căpitane. Transportoarele

astea par să funcţioneze numai într-un singur sens.

— Într-un singur sens, şef Argyle?

— Da, căpitane. Cea mai bună analiză pe care am reuşit s-o facem circuitelor, indică faptul că transportoarele pot funcţiona numai ca transmiţătoare, nu şi ca receptoare.

Picard simţi un nod în stomac.

— Deci Data şi La Forge *chiar sunt* în neant! Nu este nicio cale…

— Nu, căpitane, nu asta am vrut să spun, spuse Argyle în grabă. Aceste transportoare par să fie capabile să transmită un obiect şi să-l recompună la orice destinaţie pentru care este programat, exact aşa cum fac şi teleportoarele noastre. Ceea ce *nu sunt* capabile să facă este să readucă obiectul, sau orice obiect, înapoi. Orice a fost teleportat, rămâne teleportat.

— Asta n-are niciun sens, Argyle! protestă Picard. N-ar fi posibil ca circuitele de recepţionare să se fi defectat? De câte ori navele stelare vizitează planete închisoare, circuitele de recepţionare sunt închise pentru ca nimeni să nu se poată teleporta fără ca operatorul să introducă un anumit cod. Poate că şi aici…

— Nu pare să fie aşa, căpitane. Deşi nu putem verifica perfect toate circuitele, se pare că circuitele de recepţionare, pur şi simplu, lipsesc.

— N-ar putea opera în pereche? N-ar fi posibil ca încăperile pe care nu le-aţi văzut încă să conţină circuitele de recepţionare?

— S-ar putea, căpitane, dar mie nu-mi vine să cred. Încăperile pe care le-am verificat au fost alese la întâmplare şi, până acum, n-a fost nicio deosebire. Fiecare conţine un singur transportor – transmiţător – şi un receptor subspaţial, care pare să fie legat la computerul central.

— Aţi reuşit să activaţi vreunul din aceste transportoare? Aţi trimis un semnal luminos pentru a determina unde se duce?

— Nu, căpitane. Chiar dacă panourile ne asigură accesul direct la mare parte din circuite, incluzând circuitele de control care, în mod normal, ar putea fi manipulate direct, nu putem face nimic în privinţa asta. Sunt prea multe circuite de siguranţă, mult prea complexe şi dificil de analizat sau de lucrat pe ele. Până nu găsim o soluţie prin care să neutralizăm circuitele de siguranţă este imposibil să activăm echipamentul

din aceste încăperi.

— Când credeţi că veţi reuşi, domnule Argyle?

— Nu am nicio posibilitate să ştiu asta, căpitane.

— Dar trebuie să ai măcar o idee, o speranţă, măcar!

— Am, căpitane, dar n-o să-ţi placă.

Picard se încruntă ameninţător.

— Spune-mi domnule Argyle! Cu cât vei sta mai mult şi vei evita întrebările mele, cu atât va dura mai mult... Spune-mi, domnule Argyle!

Argyle înghiţi cu greu.

— Nu cred că *putem* activa teleportoarele, domnule.

— Dar adineauri mi-ai spus că cel puţin unul *a fost* deja activat. Din acest motiv, conform rapoartelor tale anterioare, comandantul Data şi locotenentul La Forge lipsesc acum.

— Ştiu, căpitane, dar în cazul ăsta, numai computerul navei a putut face asta.

— Şi ce te opreşte să-l pui din nou în funcţiune?

— Circuitele de siguranţă, căpitane. Aşa cum am mai spus, sunt mult mai complexe decât acelea care protejează panourile de acces. Computerul central – şi până acum fiecare transportor – pare să aibă un cod de siguranţă. Fără acest cod, orice încercare de a face ceva cu ele, fie direct, fie prin intermediul computerului are ca rezultat distrugerea totală a circuitelor cheie.

— Dar sunt convins că se poate lega computerul de pe *Enterprise*...

— Şi să-i dăm un milion de coduri până când îl nimereşte pe cel bun? S-ar putea, dar ne-ar fi de ajutor numai dacă l-ar nimeri pe cel bun de prima dată. Odată introdus un cod greşit, nu mai există o a două şansă. Circuitele se topesc în câteva milisecunde. Am pierdut deja unul aşa. Şi nimic nu indică faptul că celelalte ar fi construite altfel.

— Atunci îndepărtează circuitele de auto-distrugere. Am înţeles că ai reuşit să faci asta cu circuitele de la uşi.

— Imposibil, căpitane. Totul e complet integrat, încât niciun circuit individual nu poate fi îndepărtat fără să distrugi alte o mie de circuite sau fără să provoci topirea lor. Argyle clătină din cap. Ar fi ca şi cum ai vrea să faci un transplant de inimă, atunci când inima şi creierul, plămânii şi ficatul ar fi un singur organ,

inseparabil, pereţii inimii fiind şi ţesutul creierului, de exemplu.

Picard se strâmbă imaginându-şi acest lucru şi rămase o clipă tăcut. În cele din urmă, spuse:

— Foarte bine, domnule Argyle. Vei continua împreună cu echipa, până când fiecare încăpere de pe nava asta va fi deschisă şi conţinutul analizat. Între timp, *Enterprise* va continua să extindă cercetările încercând să acopere fiecare milimetru, pe orice rază acoperită de aceste teleportoare. Ţine-mă…

— Asta e o altă problemă, domnule, îl întrerupse Argyle. Raza acoperită de teleportor, ar putea fi mai mare decât îţi închipui.

Picard se încruntă, gândindu-se că cercetarea lui a avansat fără succes, pe mii de kilometri sub raza maximă a teleportoarelor Federaţiei.

— Cu cât mai mare, Argyle? întrebă el repede.

— De mii, chiar milioane de ori mai mare, spuse Argyle înghiţind în sec. Simt că există posibilitatea ca ei să opereze prin subspaţiu. Şi dacă este aşa, comandantul Data şi locotenentul La Forge ar putea fi la sute de parseci de aici.

Geordi şi Data priviră cum se deschide uşa, lăsând să se vadă un lift, cu aceeaşi figură stilizată pe peretele din spate. Pereţii laterali erau vopsiţi în culori contrastante, unul în acelaşi galben tare ca şi uniforma lui Shar-Lon, celălalt într-o nuanţă deprimantă de cenuşiu. Geordi se întrebă dacă cele două culori aveau acelaşi mesaj ca şi cele două picturi murale. Shar-Lon rămase tăcut şi introduse un cod în celula care controla liftul. Nu se uita la niciunul dintre cei doi pasageri, şi imaginea în infraroşu percepută de Geordi dovedea că fiecare particulă a pielii lui devenise atât de rece, încât parcă nu mai era vie, de parcă ar fi fost într-o stare de şoc.

Dar, în timp ce liftul urca spre capătul habitatului, trupul bătrânului se îndreptă şi trăsăturile lui, cu toate că erau lipsite de expresie, pierduseră cel puţin zece ani. Din lift îi conduse printr-o serie de uşi, spre un hangar gol, în care se aflau câteva navete mici, primitive. Toate aveau desenate pe una din laturi aceeaşi figură stilizată, fie că era de dimensiunile unui semn de recunoaştere, fie că acoperea un metru din latura navei. Conducându-i către o navetă cu partea de deasupra

transparentă, Shar-Lon deschise uşa şi îi invită cu un gest să intre. În momentul în care pluti în urma lor şi degetele lui atinseră butoanele, profilul văzut în infraroşu se transformă, de parcă o luptă interioară fusese, pentru moment, încheiată.

Încet, conduse naveta prin hangar şi, odată afară, sub soarele orbitor, acceleră, apoi făcu o întoarcere de nouăzeci de grade şi, aproape imediat, țâșni înainte. Planeta albastră şi albă de pe monitor se înfăţişă în faţa lor, la mai puţin de treizeci de mii de kilometri distanţă.

Pentru o clipă, Geordi privi pur şi simplu planeta. Dacă existase o cât de mică îndoială că teleportorul străinilor îi trimisese la distanţă de parseci şi nu de kilometri, imaginea din faţa lui făcea să-i piară această îndoială. Planeta era reală, nu o imagine sau o iluzie.

— Fără Darurile de la voi, spuse, în cele din urmă, Shar-Lon, cu o voce asemeni unei şoapte reverenţioase, lumea noastră s-ar fi transformat în cenuşă.

— Explică, spuse Geordi păstrându-şi vocea severă.

Câteva secunde, Shar-Lon rămase tăcut şi trăsăturile lui avură tendinţa de a deveni din nou aspre. Apoi căpătară un aer de tristeţe şi Geordi nu putu să nu se gândească la un actor ce se pregăteşte pentru un monolog dificil.

— Deşi îmi este ruşine să o spun, începu Shar-Lon, poporul meu era, cu zeci de ani în urmă, ceva mai avansat decât sălbaticii. Sălbaticii, care ajunseseră la o cunoaştere ce ar fi făcut posibilă distrugerea lor şi a fiecărei fiinţe vii din lumea asta. Atunci când am găsit, orbitând în jurul lumii noastre, Depozitarul Darurilor, erau aproape o sută de naţiuni separate. De-a lungul istoriei, nu existase nicio perioadă de pace şi mai mult de un sfert din naţiunile noastre aveau propriile arsenale nucleare. Unele fuseseră plasate pe orbită, unele ascunse sub pământ, altele, în adâncurile mărilor.

— Astea sunt locurile obişnuite, spuse Geordi cu solemnitate, când bătrânul făcu o pauză, de parcă ar fi aşteptat un răspuns.

Ochii lui Shar-Lon se măriră, dar nu-şi întoarse faţa de la planetă.

— Asta înseamnă că aţi împărţit Daruri şi altora, la fel cum ni le-aţi dat nouă?

— Fireşte, improviză Geordi, fiind răsplătit cu o privire din

partea lui Data, deşi nu mulţi le-au folosit cu atâta înţelepciune ca voi. Spune-ne, Shar-Lon, cum aţi ajuns să folosiţi Darurile noastre? Chiar tu, personal, le-ai primit?

— A fost… spuse el prompt, privind în lături, de parcă l-ar fi părăsit memoria. Am fost Cel Ales. În acea perioadă a vieţii mele eram, deşi mă doare că trebuie s-o recunosc, eram la fel de sălbatic ca şi ceilalţi de pe planeta mea. Mai devreme, în tinereţe luptasem mult şi din greu pentru păstrarea păcii. Fusesem printre primii care se alăturaseră grupului care purta numele nostru, dar curând am fost deziluzionat. Mi-am dat seama că, departe de a fi adevăraţii Gardieni ai Păcii, noi nu eram altceva decât nişte agitatori şi nu eram nici eficienţi. Aveam câţiva membri şi nicio putere. Protestele noastre abia dacă erau luate în seamă. Înfuriat de zădărnicia eforturilor noastre, am părăsit organizaţia şi m-am aruncat în ceea ce am considerat eu atunci a fi singura alternativă – o lume în care, propria mea naţiune era destul de puternică pentru a păstra o pace, care nu putea fi altfel garantată.

— A fost o nebunie, ştiu, dar dezertarea mea, mi-am dat seama mai târziu, era parte integrată din destinul meu. Fără această deziluzie, fără să fi dezertat, fără să mă fi retras într-o mândrie naţionalistă distructivă, cum aş fi putut să fiu acceptat în rândurile militarilor din naţiunea mea? Şi fără această acceptare, cum aş fi putut câştiga poziţia de încredere care mi-a permis să fiu exact în acel loc şi exact în acel moment, când Semnele au apărut şi Depozitarul Darurilor s-a arătat lumii?

Din nou Shar-Lon tăcu şi imaginea în infraroşu se umplu de pete.

— Povesteşte-ne, îl îndemnă din nou Geordi. Ce le spusese până atunci Shar-Lon nu reprezenta o informaţie suficientă pentru a le fi de folos. Spune-ne ce s-a întâmplat.

— Da, adăugă şi Data brusc, părând foarte încântat de sine. Superiorii noştri vor fi foarte interesaţi să afle un raport complet despre ceea ce aţi făcut. Aşa cum a spus şi colegul meu, voi aţi folosit Darurile cu un succes nebănuit şi amănuntele ne-ar putea fi de mare folos. Superiorii noştri le-ar putea analiza pentru a îmbunătăţi metodele şi modul de a face aceste Daruri şi altora, în viitor.

Geordi se abţinu să nu râdă în momentul în care Data încheie.

Pentru cineva care se plângea că nu are experienţă în privinţa tehnicilor de a minţi, Data învăţa chiar foarte repede.

— Colegul meu are dreptate, confirmă Geordi. Sunt nenumărate alte lumi şi superiorii noştri sunt întotdeauna dornici să îmbunătăţească această metodă pentru ca, într-o zi, toate lumile să poată folosi Darurile la fel de bine ca voi.

După această ultimă frază linguşitoare, Shar-Lon păru să rezolve din nou conflictul care se dădea în el şi începu, să vorbească. Şi, în timp ce Shar-Lon vorbea – sau recita – memoria fără greş a lui Data înregistra toate cuvintele, iar Geordi căuta întruna cheia care să dezlege misterul acelui „Depozitar” cu „Darurile” sale. Spera să se poată folosi de ele pentru a găsi drumul înapoi pe nava părăsită şi apoi, pe *Enterprise.*

Cu cincizeci de ani în urmă, povesti Shar-Lon, el şi fratele lui, Shar-Tel erau piloţi în Flota de apărare a naţiunii lor. Mai precis, ei erau doi din cei peste douăzeci de piloţi care făceau permanent aprovizionarea cu materiale, hrană şi personal, pentru sateliţii spioni şi pentru platformele de lansare a rachetelor care menţineau sub observaţie fiecare metru pătrat al suprafeţelor planetei, dar reprezentau şi o permanentă ameninţare de distrugere instantanee. Fiecare naţiune, cu o economie suficient de puternică, ori avea sateliţi similari, ori avea mai multe rachete nucleare, pe undeva pe suprafaţa planetei sau îngropate, toate îndreptate spre celelalte naţiuni, care erau similar înarmate. Niciuna dintre rachete n-a fost folosită decât pentru testări. Dar nu trecuse un an, când au început şase războaie minore, cu arme convenţionale. Până în acel moment, niciunul dintre conflicte nu ajunsese la punctul critic, punct în care n-ar mai fi fost altă soluţie decât lansarea primei rachete. Trecusem de multe ori pe lângă punctul critic.

— Semnul mi-a apărut la cea de a douăzeci şi opta aniversare, continuă Shar-Lon. Vocea îi era acum aproape monotonă, în ciuda faptului că imaginea în infraroşu arăta un conflict interior care nu putea să rămână ascuns mai mult de un minut, două. Pilotam împreună cu fratele meu o navetă de aprovizionare, fără alt personal la bord. Trecusem de orbita preliminară, ne pregăteam să pătrundem pe orbita de transfer, care urma să ne ducă pe orbita sateliţilor noştri. În timp ce

aşteptam semnalul de la sol, care să confirme calculele computerelor noastre, m-am trezit privind spre lumea care se întindea dedesubtul meu. Şi mi-a trecut prin minte un gând, un gând care revenise mereu şi mereu, de sute de ori, cu mult înainte de primul zbor, chiar de prima dată când am văzut imaginile lumii noastre transmise de primii sateliţi, cu zeci de ani în urmă. M-am gândit că această frumuseţe a lumii noastre era îngrozitor de fragilă din cauza jocurilor mortale pe care locuitorii ei – chiar şi eu şi fratele meu – le jucam la vremea aceea. Şi atunci…

Shar-Lon făcu o pauză şi Geordi zări pe chipul lui o emoţie reală, de parcă această clipă de amintire fusese destul de puternică pentru a îndepărta orice conflict interior care l-ar fi sâcâit.

Shar-Lon flutură mâna către planetă…

— Şi atunci, numai pentru o clipă, de la un orizont la celălalt, planeta se zgudui şi se cutremură chiar sub ochii mei, de parcă ar fi fost reflexia suprafeţei încreţite a unui lac.

Cât ai clipi din ochi, planeta căpătă o culoare roşie-sângerie. Oceanele, continentele, norii, totul a fost brusc scăldat în sânge.

Şi, în acel moment, am înţeles că această viziune este un Semn, şi am ştiut că este o prevestire. În acea clipă am ştiut că lumea mea e pe cale să moară. Era pe cale să fie transformată într-un osuar, într-un glob al morţii. Până la urmă, rachetele urmau să fie lansate, şi fiecare vietate, fiecare formă de viaţă de pe planetă, urma să moară.

Această înţelegere m-a îngrozit mai mult decât orice altceva. Am văzut rachetele în locaşurile lor de pe sateliţi. Le văzusem puterea devastatoare în demonstraţii şi teste şi ştiam cât sunt de numeroase. Mai ştiam şi uşurinţa cu care puteau fi lansate.

Şi atunci, mai viu decât realitatea însăşi, am văzut ceea ce urma să se întâmple.

Am văzut oraşele noastre transformate în zgură şi moloz radioactiv, câmpiile transformate în deșerturi otrăvite, lipsite de viaţă.

Am văzut oamenii murind în sute de moduri diferite, mai uşor sau mai greu.

Am văzut carnea propriului meu frate smulsă de pe oase.

M-am văzut pe mine, mi-am văzut trupul slăbit şi murind într-

o agonie lungă, fără să mai fie cineva care să-mi facă o slujbă religioasă mie sau milioanelor de semeni ai mei care au avut nenorocul de a supravieţui nu secunde, nici minute, ci luni.

Am văzut întreaga lume cutremurându-se şi murind, iar pe mine privind-o neputincios. Ştiam că nu puteam face nimic ca să împiedic această viziune să devină realitate. Puteam să aleg sute de acţiuni care să *pornească* distrugerea, dar niciuna care să-mi permită s-o preîntâmpin sau s-o opresc odată ce-ar fi început. Chiar şi simpla acţiune care-mi era la îndemână în acel moment – folosirea navetei de aprovizionare pe care o pilotam pentru a distruge satelitul de care urma să ne apropiem în curând – n-ar fi însemnat numai propria noastră moarte, dar putea să pornească chiar acel holocaust, pe care ştiam că trebuie să-l preîntâmpin.

În cele din urmă, când mi-am revenit suficient pentru a putea să vorbesc, m-am uitat la fratele meu. Dar mi-am dat seama că el nu avusese aceeaşi viziune ca mine. El fusese atent la instrumente, verificând din nou amplasamentul nostru faţă de sistemul de ghidaj, aşa cum făcea întotdeauna înainte de manevra finală, ce urma să ne plaseze pe orbita de transfer.

Apoi, în momentul în care am început să vorbesc, s-a auzit un semnal de la sol care ne atrăgea atenţia că, în conformitate cu instrumentele lor, traiectoria noastră fusese uşor deviată şi că se impunea o corecţie uşoară a cursului, înainte de a pătrunde pe orbita de transfer. Dar în aceeaşi clipă, înainte să pot distrage atenţia fratelui meu de la instrumente, Semnul dispăru lăsând loc imaginii lumii noastre încă neatinse.

O clipă m-am simţit uşurat. A fost o iluzie, mi-am spus eu, în timp ce fratele meu introducea noile date în computer, o iluzie provocată de vina pe care o resimţeam, deşi era foarte mică în nebunia care distrugea lumea noastră.

Numai o clipă mai târziu, în timp ce computerul comanda aprinderea motorului principal, Semnul a revenit. Lumea noastră era din nou scăldată în sânge şi atunci am ştiut că nu era o iluzie.

Pentru că văzuse şi fratele meu.

Dar el n-a înţeles Semnul şi, când am încercat să-i explic, a râs de mine.

Dar tocmai când lumea noastră era mai plină de sânge şi în

cel mai profund întuneric, a apărut Depozitarul Darurilor. Pur şi simplu a acoperit imaginea lumii noastre aflată pe moarte. Fratele meu n-a mai putut nega realitatea celor văzute. Şi, o clipă mai târziu, staţia de la sol ne-a spus că imaginea noastră pe radar fusese estompată de o imagine mai mare, dar greu de identificat.

Şi, în acea clipă, în care realitatea fizică a Depozitarului fusese confirmată, mi-am dat seama că acolo era salvarea noastră.

Şi am mai ştiut că era obligaţia mea, a mea şi nu a altora, să aduc această salvare.

Eu, cel care cu aproape zece ani în urmă dezertasem din rândurile Gardienilor Păcii din cauza nerăbdării, eu fusesem ales să salvez lumea noastră din sângerosul holocaust care ar fi distrus-o. Depozitarul vostru, nu slabele, deşi bine intenţionatele eforturi ale foştilor mei tovarăşi, era mijlocul prin care trebuia să îndeplinesc misiunea de salvare a omenirii.

Dar fratele meu n-a înţeles. El n-a văzut salvarea, ci o ameninţare cumplită, o ameninţare de care lumea trebuia încunoștiințată. Şi eu n-am putut să-l opresc. Dacă nu-l omoram cu mâna mea, ceea ce oricum n-aş fi putut să fac, nu-l puteam opri să ia legătura cu superiorii noştri, acei nebuni care, asemeni altor nebuni din alte naţiuni, ar fi fost responsabili pentru începutul unui masacru pe care eram hotărât să-l evit prin orice mijloace.

Aşa că am făcut singurul lucru pe care puteam să-l fac – m-am îndreptat spre Depozitar. În timp ce fratele meu vorbea cu superiorii noştri, mintea lui era atât de absorbită de imaginea Depozitarului, încât nu-şi dădea seama ce făceam eu. Am luat costumul lui spaţial, l-am luat şi pe al meu, am intrat în sas şi l-am încuiat. Apoi, mi-am îmbrăcat costumul spaţial şi am părăsit naveta luând şi costumul fratelui meu. Când şi-a dat seama că am plecat, m-a implorat să mă întorc. Superiorii noştri, spunea el, vor trimite o rachetă să distrugă Depozitarul – Invadatorul, cum îl numeau în nebunia lor – şi dacă noi nu ne vom deplasa de pe rază, vom fi distruşi la rândul nostru.

Dar eu nu m-am oprit. Nu exista altă cale. Fusesem ales şi nu puteam da înapoi.

Şi când mă apropiam de Depozitar, în timp ce fratele meu se

îndepărta în siguranţă cu naveta – mi s-a arătat ultimul Semn. Pentru o clipă, traiectoria mea prin spaţiu a trecut printr-un punct din care eram capabil să văd lumea de dedesubtul Depozitarului. Şi în acea scurtă clipă am văzut că imaginea ei – chiar a lumii noastre – era mult mai minunată şi mai curată decât fusese vreodată. Nu mai rămăsese nicio urmă de sânge, iar petele albastre, verzi şi albe de pe suprafaţa ei erau mai luminoase ca niciodată.

Atunci am *ştiut* că misiunea mea va avea succes.

Când am ajuns la Depozitar, chiar din clipa în care i-am atins suprafaţa intactă, am fost imediat acceptat şi am fost tras înăuntru ca prin farmec, chiar prin pereţi.

Şi am rămas acolo, doar cu proviziile din costumul meu şi al fratelui meu până am învăţat să folosesc Darurile.

Mai întâi, n-am putut decât să distrug rachetele care erau trimise nebuneşte împotriva mea, atât de către propria mea patrie, cât şi de celelalte naţiuni, care se alăturau orbeşte naţiunii mele în efortul lor nebunesc de a mă distruge. În cele din urmă, când am reuşit să aflu cum să folosesc toate Darurile voastre, am putut să descopăr rachetele în ascunzătorile lor, să le trimit în spaţiu şi, acolo, să le distrug.

Şi când toate rachetele au fost distruse, când sângeroasa ameninţare a morţii planetare a fost înlăturată, mi-am adunat foştii tovarăşi în jurul meu, spre a ne bucura că, în sfârşit, lumea noastră renunţase la armele distrugătoare şi trăia din nou în pace. Chiar şi fratele meu, adăugă el – şi primul surâs adevărat i se putu vedea pe chip – a reuşit să înţeleagă ce descoperisem noi în ziua aceea şi s-a alăturat muncii noastre.

În momentul în care termină de vorbit, Shar-Lon atinse comenzile navetei şi acesta începu să se învârtească. Încet, planeta dispăru pentru a face loc imaginii habitatului. Pentru prima oară, Data şi Geordi reuşiră să vadă întregul ansamblu.

Capătul prin care ieşiseră, capătul veşnic îndreptat spre soare, era răsucit încetişor. Cilindrul lung de un kilometru avea o culoare cenuşie, tristă, cu excepţia oglinzilor care reflectau în interior soarele, prin cele trei fante transparente din interior, dintre văi. Din centrul capătului opus, sistemul tubular se extindea pe încă două sute de metri, sfârşind într-un fascicol de ansamble unghiulare, înconjurate de o oglindă parabolică

masivă, cu un diametru de aproape un kilometru. Era clar că era centrala electrică. Lumina soarelui focalizată de oglindă era mai mult decât suficientă pentru a produce întreaga energie necesară pentru habitat, fie că ei îşi procurau energia cu ajutorul panourilor solare, fie folosind căldura prin demodatele generatoare cu turbine cu aburi.

— Drept mulţumire, oamenii ne-au dat Lumea Gardienilor Păcii, spuse Shar-Lon, din nou cu o voce lipsită de emoţie, de parcă ar fi recitat pe dinafară. De aici putem continua să veghem asupra lor cu ajutorul Darurilor voastre. Construirea ei n-ar fi fost posibilă fără pacea şi sănătatea aduse de Darurile voastre, dar odată eliminată nevoia sinucigașă de arme şi armate, totul a devenit posibil.

Pentru un lung moment, Geordi absorbi imaginea. Pentru o tehnologie limitată, gândi el, habitatul era într-adevăr remarcabil, mai ales că, aşa după cum reieşea, nu aveau o lună de pe care să scoată materii, prime. Doar dacă nu găsiseră şi remorcaseră vreun asteroid cu o compoziţie convenabilă, tot ce intrase în cilindrul lung de un kilometru trebuise să fie desprins de gravitaţia planetei numai cu ajutorul rachetelor chimice. Proiectul fusese deosebit de măreţ.

Apoi, Shar-Lon manevră naveta înapoi spre sas, spre capătul mereu însorit al cilindrului. Trăgând adânc aer în piept, Geordi îşi îndepărtă aceste gânduri din minte. Nu era treaba lui modul în care aceşti oameni reuşiseră să construiască un habitat, nici cu câtă greutate îl realizaseră. Singura lui preocupare, a lui şi a lui Data era „Depozitarul” şi „Darurile” pe care le conţinea şi posibilitatea ca, printr-un mare noroc, unul dintre ele să fie cheia reîntoarcerii lor pe *Enterprise.*

CAPITOLUL OPT

— Cercetarea a fost făcută pe patruzeci de mii de kilometri, căpitane, spuse el din apropierea lui Conn. Rezultatele sunt negative.

Picard îşi reţinu o strâmbătură. În Prima încercare, au acoperit fiecare milimetru cub, pe o suprafaţă de douăzeci de mii de kilometri ale aşa numitei nave abandonate, ceea ce reprezenta mai mult decât raza de teleportare pe *Enterprise.* Cu toate astea, n-au găsit nimic mai mare sau mai complex decât atomii de hidrogen. Nicio dovadă a scuturilor. Nici o dovadă a dispozitivelor de acoperire. Nicio dovadă a formelor de viață sau măcar a rămăşiţelor dezintegrate ale formelor vii. Nicio dovadă, *nimic.*

Acum încercaseră o cercetare pe patruzeci de mii de kilometri şi cu toate astea, nimic. Afirmaţia lui Argyle, că teleportoarele de pe nava abandonată ar fi lucrat mai curând în subspaţiu decât în spaţiul normal, începea să pară din ce în ce mai verosimilă. Or, Data şi La Forge fuseseră transportaţi pe o navă care avea dispozitive de ecranare mult mai avansate decât întreaga tehnologie a Flotei Stelare. Chiar dacă presupusa navă ar fi plecat imediat împinsă de orice fel de energie, senzorii de pe *Enterprise* ar fi prins ceva – doar dacă nava n-ar fi avut dispozitive de ecranare care să-i fi dat o libertate mai mare de acţiune decât orice navă a Federaţiei.

— Sublocotenent Carpelii, spuse Picard brusc, pregăteşte-te să-i teleportezi pe Argyle şi pe comandantul Riker înapoi pe *Enterprise.* Locotenent Worf du-ne în raza de teleportare a navei abandonate. Imediat ce Argyle şi Riker vor fi la bord mărim raza de cercetare la optzeci de mii de kilometri.

Picard se ridică şi porni spre cabina lui. În urma lui, Worf execută imediat manevra automată, care urma să-l ducă în raza

de teleportare.

În cabina lui, Picard rămase o clipă tăcut, până când uşa se închise cu un zgomot uşor în urma lui. Închizând ochii, trase aer adânc în piept, obligându-şi muşchii să se relaxeze după tensiunea în care stătuse din momentul în care cei doi dispăruseră. Când deschise ochii, privirea i se opri asupra peştilor-tigru care înotau leneşi în acvariul lor şi se imagină că face şi el acelaşi lucru, înotând leneş în apa care îl mângâie.

O umbră de zâmbet îi flutură pe buze. Asemeni peştilor, era „expus la vedere”. Spre deosebire de ei, era veşnic conştient de cei care-l urmăreau şi de faptul că trebuie să le ofere imaginea potrivită, să-şi ascundă slăbiciunile şi nesiguranţa în spatele ţinutei de comandant-cu excepţia acelor rare momente când se retrăgea aici, singurul loc de pe *Enterprise* care putea să fie numai al lui, absolut singur.

Dar nu-şi putea permite această relaxare, nu acum, nu mai mult decât câteva secunde pe care, de fapt, le furase. Cu nici zece minute în urmă, inginerul şef Argyle raportase că deschisese ultimul compartiment de pe navă şi că interiorul nu era diferit de al celorlalte – un transportor cu o singură direcţie şi câteva circuite de recepţionare subspaţială. Niciunul din dispozitive nu putea fi activat fără că toate circuitele vitale să nu fie distruse instantaneu.

Dar de data asta, Riker fusese alături de Argyle. Amândoi, spusese Riker, puseseră la cale un plan pe care voia să-l discute cu el.

Un plan care putea, recunoştea Riker, să distrugă complet nava, omorând pe oricine ar fi participat la acest plan.

Dar era un plan care le dădea măcar şansa de a-i localiza pe comandantul Data şi pe locotenentul La Forge, ba chiar şansa de a-i aduce înapoi, dacă nu muriseră deja.

Când Riker şi Argyle intrară în cabina căpitanului, la numai un minut după ce acesta se retrăsese acolo, căpitanul le făcu semn să se aşeze. Se aşezară, Argyle părând că nu se simte la locul lui, Riker, cu un formalism neobişnuit la el.

— După cum am înţeles din rapoartele dumitale, domnule Argyle spuse Picard brusc, echipa dumitale n-a reuşit să afle cum se dezactivează teleportoarele şi cum se pot activa.

— Aşa este, căpitane.

— Şi fără să fie activate nu este posibil să se determine destinaţia lor.

— Şi asta este adevărat, căpitane.

— Atunci care este planul pe care l-aţi gândit voi?

Argyle aruncă o privire spre Riker, lăsând în mod clar, primului ofiţer cinstea de a prezenta planul.

Riker se apleacă uşor înainte şi spuse:

— Ştim că atât teleportorul pe distanţă scurtă din camera de control cât şi, cel puţin, unul din celelalte teleportoare au fost activate o dată, căpitane, atunci când i-au dus pe comandantul Data şi pe locotenentul La Forge spre destinaţia lor finală, oricare ar fi fost ea. Mai ştim şi condiţiile în care a avut loc această activare. În sfârşit, avem o teorie despre *motivul* pentru care s-a făcut activarea.

Picard se încruntă atunci când Riker se opri.

— Ei bine, ofiţer I?

Riker schimbă o privire cu Argyle, apoi continuă:

— Folosind coordonatele pe care sunt fixate transportoarele noastre, am reuşit să descoperim unde erau Data şi La Forge în momentul în care primul teleportor i-a luat. Ei *nu erau* pe platforma teleportorului. Erau la cel puţin cinci metri de ea, în uşă sau în coridor. Cu această informaţie drept punct de plecare, am privit din nou construcţia platformei. Pare să fie capabilă să capteze existenţa oricărui obiect – al oricărei fiinţe vii, bănuim noi – care se află fie în încăpere, fie în camera de control de alături, şi s-o transporte la oricare din celelalte teleportoare.

— Dar ce a făcut-o să se fixeze asupra lui Data şi a lui La Forge chiar în acel moment? Au activat-o ei din greşeală? Sau au activat-o undele teleportoare de pe *Enterprise?*

— Nu, comandante. Ceea ce *credem* noi că s-a întâmplat, e faptul că a fost activată ca rezultat al scurgerii de radiaţii din miezul de antimaterie. Credem că scurgerea de radiaţii a activat vreun sistem automat de evacuare, un sistem conceput să teleporteze pe oricine aflat în acea încăpere – în sau în afara camerelor de hibernare – afară de acolo, oricum, undeva unde să fie în siguranţă. Care este interacţiunea dintre un teleportor şi cele din celelalte camere, asta nu ştim, s-ar putea să nu ştim niciodată. Dar suntem siguri că programul afectat acestei

situaţii, a ales din toate destinaţiile posibile una şi, drept urmare, i-a trimis acolo pe Data şi pe La Forge.

— Dar nu ştiţi care dintre sutele de teleportoare au preluat recepţionarea. Sau chiar dacă ştiţi, nu puteţi determina destinaţia fără să-l puneţi în funcţiune, ceea ce nu se poate pentru că el s-ar autodistruge. Picard clătină din cap. Nu văd unde ne poate duce povestea asta.

Riker spuse dintr-o suflare:

— Ceea ce propunem noi, căpitane, este să reproducem condiţiile iniţiale – în primul rând nivelul de radiaţie – pentru a vedea dacă putem păcăli programul să mai teleporteze pe cineva. Cineva mai bine pregătit şi mai bine echipat, care să se întoarcă şi să ne spună.

Picard se încruntă şi mai tare.

— Nu-mi place ideea asta, ofiţer I.

— Nici mie nu-mi place, căpitane, dar din tot ce ne-a spus Argyle, ar putea fi singura şansă.

— Dar cât de mare e şansa?

— Nu despre asta e vorba, căpitane. Important e faptul că este *singura* şansă. Şi eu sunt mai mult decât dispus să încerc.

— Ţi-aş putea ordona să n-o faci.

— Ştiu, căpitane.

Picard rămase mult timp tăcut, cu ochii ţintă în ochii lui Riker, căutând orice urmă de îndoială, orice urmă de teamă.

Dar nu descoperi aşa ceva. Era ceea ce văzuse dintotdeauna în ochii primului ofiţer, atunci când de el depindea viaţa altora – hotărârea.

Se uită şi la Argyle.

— Şi părerea dumitale, inginer-şef?

— Aceeaşi cu a comandantului Riker. Există o şansă de reuşită, dar nu ştiu cât de mare. Nu putem să calculăm asta acum.

— E de la sine înţeles că ştii care sunt riscurile, ofiţer I.

— Desigur, căpitane. Şi voi avea grijă ca toţi voluntarii care mă vor urma să le înţeleagă foarte bine.

În cele din urmă, Picard aprobă.

— Foarte bine, ofiţer I. Anunţă-mă atunci când ai terminat pregătirile.

— Desigur, căpitane, acceptă Riker, apoi se întoarse şi se

îndreptă spre uşă şi de acolo, spre punte. Argyle îi aruncă o ultimă privire lui Picard, apoi plecă lăsându-l pe căpitan singur.

— Vreţi să ne faceţi cinstea de a vorbi Consiliului Gardienilor Păcii şi apoi să ne permiteţi să vă mulţumim aşa cum se cuvine pentru ajutorul vostru?

Shar-Lon, a cărui stare emoţională fluctua (după cum putea să-şi dea seama Geordi), se întoarse cu faţa la Geordi şi la Data, în clipa în care liftul îşi începu coborârea…

— Faptul că aţi folosit Darurile cu înţelepciune este suficient ca să fim mulţumiţi, spuse Geordi aproape roşind pentru aceste vorbe pompoase. Erau chiar mai penibile decât celelalte lucruri pe care le spusese până atunci lui Shar-Lon.

Shar-Lon, ale cărui trăsături începură să se lase din cauza forţei centrifuge care creştea pe măsură ce liftul se apropia de celălalt capăt al tubului, spuse:

— Asta este adevărat, fireşte, dar ştiu că tovarăşii mei, Gardienilor âi Păcii ar fi foarte dezamăgiţi, mai ales cei din Consiliul celor Bătrâni, cei care au servit primii Consiliul. Au aşteptat mai bine de cincizeci de ani să-şi exprime recunoştinţa. Nu cred că nu le veţi acorda această şansă.

— Desigur, spuse Geordi, cu fermitate, dar până când vom putea fi siguri de primirea care ne va fi făcută, credem că e mai bine – şi mai sigur – dacă despre prezenţa noastră ar şti cât mai puţini oameni.

O clipă avu impresia că bătrânul va continua să protesteze, dar el coborî privirea, în semn de supunere.

— Va fi precum doriţi. Neîncrederea voastră este de înţeles, având în vedere atacul pe care l-aţi trăit.

— Da, spuse Geordi, aşa este. De aceea, nu mă îndoiesc că vei înţelege dorinţa noastră de a ne întoarce pe Depozitar cât mai curând posibil, pentru a face un raport. Superiorii noştri ar putea fi îngrijoraţi.

— Dar sper că nu plecaţi! Nu atât de curând! Nu înainte de a putea…

— Sigur că nu. Acesta va fi numai un raport preliminar, spuse Geordi, apoi adăugă ameninţător: Dacă raportul nu e primit la timpul stabilit, reprezentanţii noştri – unii mai puţin înţelegători – ar putea fi trimişi pentru a afla motivul întârzierii noastre.

Shar-Lon se cutremură în faţa acestui reproş.

— Nu voi face nimic să vă reţin de la misiunea voastră, spuse el împăciuitor. Îi voi desemna pe oamenii mei cei mai de încredere să vă conducă înapoi pe Depozitar.

Geordi îl aprobă din cap.

— Mulţumesc, Shar-Lon. Apreciem înţelegerea de care dai dovadă. Dar am vrea să vorbim cu cineva anume înainte să facem raportul preliminar.

— Cu oricine. Dar cine…

— Cu fratele tău. Am înţeles că se numeşte Shar-Tel.

Chipul lui Shar-Lon se încordă pentru o clipă.

— Aş vrea să se poată, spuse el în cele din urmă, dar nu este posibil. Shar-Tel a fost omorât cu mai bine de zece ani în urmă.

— Omorât? Cum?

— A fost victima unei fiinţe care suferea de aceeaşi nebunie ca cel care v-a atacat pe voi.

— Oh! Înseamnă că nebunia asta este mai frecventă decât mi-ai mărturisit.

— Nu! Categoric, nu! Numai că cei care suferă de astfel de manii sunt înclinaţi să reacţioneze iraţional cum a făcut şi acela care v-a atacat. Efectul este invers proporţional cu numărul lor.

— Înţeleg. Dar care este această nebunie? De ce ar vrea cineva să ne omoare?

Din nou imaginea în infraroşu a lui Shar-Lon indică un conflict interior.

— Sper că nu vă veţi simţi jigniţi dacă vorbesc deschis, spuse el încercând să ridice privirea spre Geordi şi spre enigmaticul său vizor.

— Sigur că nu. Cu cât mai sincer, cu atât mai bine.

— Sunt acei câţiva – şi repet, sunt *foarte* puţini – care, de la început n-au acceptat Darurile voastre şi folosirea lor aşa cum le-au folosit Gardienii Păcii. Îmi dau seama că pare o nebunie, dar aceşti câţiva demenţi ar fi preferat ca naţiunile lor să fie libere să se distrugă între ele – sau să distrugă restul omenirii – decât să se supună celor câteva interdicţii necesare ca să trăim cu toţii în pace. N-au fost niciodată capabili să se adapteze modului civilizat de viaţă pe care am reuşit să-l instaurăm, de când Darurile voastre ne-au permis să scăpăm lumea de teroarea distrugerii nucleare.

— Atunci nu sunt atât nebuni, cât prost conduşi.

— Oricare dintre termeni este, mă tem, mult prea generos. O intensitatea nouă se simţi în cuvintele lui Shar-Lon. După mintea mea, oamenii ăştia sunt chiar esenţa răului pe care Darurile voastre ne-au ajutat să-l biruim. Este greu de înţeles cum cineva poate fi o victimă a minciunii aşa ca ei, dar ca asemenea lucruri să existe chiar în lumea Gardienilor Păcii, asta este de neconceput.

Geordi îl aprobă din cap, încercând să pară că-l înţelege. Retorica şi starea interioară schimbătoare a lui Shar-Lon îl făceau să fie din ce în ce mai nervos. Începuse să fie tot mai convins că ideea de moment de a inventa nişte aşa-zişi „superiori” care ar putea apărea în orice clipă pentru a-i răzbuna, fusese bună. Cu cineva atât de instabil ca Shar-Lon, adevărul – şi anume acela că el şi Data erau singuri şi nu ştiau absolut nimic despre „Constructori” – putea foarte bine să-i aducă în situaţia de a fi omorâţi.

— Sunt astfel de oameni în toate lumile, spuse Geordi. Dar despre asta putem discuta mai târziu. Acum este de cea mai mare importanţă să ne întoarcem la Depozitar şi să raportăm superiorilor noştri. Dacă nu cumva, adăugă el, mai sunt şi alţii asemeni fratelui tău, care au fost martori la descoperirea şi prima folosire a Darurilor.

— N-a fost nimeni, spuse Shar-Lon repede. Şi fratele meu n-a fost martor decât la apariţia Semnului. Numai o dată, cu puţin timp înaintea morţii a pătruns în Depozitar.

— Foarte bine, spuse Geordi, rezistând tentaţiei de a întreba de ce a fost singura vizită. Atunci nu va trebui decât să aşteptăm până vei găsi pe cineva de încredere, care să ne conducă în siguranţă până la Depozitar. Şi nu uita timpul nostru este limitat!

În ciuda gravitaţiei în creştere, tinzând către gravitaţia normală a Pământului, Shar-Lon ţâşni în picioare, de parcă ar fi luat o hotărâre importantă.

— Am să vă conduc chiar eu, spuse el, întinzând mâna spre butoane pentru a schimba direcţia liftului şi a-l dirija spre hangar.

Dar înainte ca degetele lui să introducă codul, uşa liftului se deschise în aceeaşi încăpere ciudată în care fuseseră.

Dar, de data asta, şase oameni, cel puţin la fel de bătrâni ca Shar-Lon, stăteau în semicercul format de scaune şi aşteptau. Un al şaptelea, doar cu puţin mai tânăr, stătea lângă lift cu mâna întinsă pentru a opri uşile să se închidă. Toţi purtau aceeaşi uniformă, numai că a lor avea o culoare cenuşie şi nu avea desenul stilizat pe piept. Geordi şi Data erau încordaţi. Mâinile li se îndreptară spre fazere, dar renunţară atunci când văzură că ceilalţi nu erau înarmaţi.

— Deci, Shar-Lon, spuse cel de lângă uşă, coborând mâna într-un gest care sugera un salut de bun venit, deci e adevărat. Constructorii s-au întors.

— Da, Ki-Tor, este adevărat, spuse Shar-Lon băţos. Dar eu nu am convocat Consiliul Bătrânilor.

— Cu toate astea noi ne-am adunat. Ceilalţi dădură din cap în semn că-l aprobau pe cel care vorbise.

— Nu acum! spuse Shar-Lon tăios. Constructorii vor să se întoarcă pe Depozitar şi…

— De data asta n-o să-i mai ascunzi de noi, Shar-Lon.

— Nici nu am intenţia asta, Ki-Tor, te asigur. Ei au venit să vadă cum am folosit Darurile lor şi acum, dacă au văzut, trebuie să-şi facă raportul. Pentru asta, trebuie să se întoarcă la Depozitar. Sunt convins că nu vă veţi opune dorinţei lor.

Ki-Tor se întoarse spre Geordi şi spre Data.

— Astea sunt dorinţele voastre?

Geordi ezită. Era clar că erau contemporani cu Shar-Lon. Poate că, în ciuda a ceea ce le spusese Shar-Lon, ei ştiau ceva folositor despre navă, despre „Depozitar”.

Ki-Tor se încruntă.

— Shar-Lon n-a *îngăduit* nimănui să participe direct la evenimente. N-a împărtăşit Darurile cu nimeni. Chiar şi acum, când toţi au ajuns la sfârşitul vieţii a refuzat să ne împărtăşească secretele.

Deci, gândi Geordi dezamăgit, Shar-Lon e singurul care ştie regulile jocului.

— Da, dorinţa noastră e să ne întoarcem pe Depozitar, spuse cu glas tare. Dar am fi foarte interesaţi să vă întâlnim pe toţi imediat ce ne vom completa raportul şi vom primi noi instrucţiuni de la superiorii noştri.

Cuvintele lui Geordi părură să fie exact ce-i trebuia lui Shar-

Lon. Brusc, atinse un punct de pe catarama uniformei. După câteva secunde, uşa de la capătul îndepărtat al încăperii se deschise şi un om îmbrăcat în uniformă şi cu chip de şoim păşi înăuntru. Ochii i-au scânteiat în momentul în care privi la Bătrânii aflaţi în încăpere.

— Îl cunoaşteţi pe ajutorul meu, Kel-Nar, spuse Shar-Lon. El vă va conduce. Această adunare neconvocată s-a încheiat. Veţi fi anunţaţi când – şi dacă – „Constructorii" vor dori să mai vorbească cu voi.

În momentul în care ultimul dintre bătrâni ieşi din încăpere, cineva într-o uniformă albastră – nici Kel-Nar, nici vreunul din primii trei întâlniţi, remarcă rapid Geordi – apăru în uşă, aruncă o privire spre Geordi şi spre Data şi-i făcu semn lui Shar-Lon să se apropie. Încruntat, bătrânul se supuse.

În momentul în care amândoi se apropiară de uşă, cel mai tânăr începu să vorbească repede, la câţiva centimetri de urechea lui Shar-Lon şi mult prea încet pentru ca „traducătorul" să poată prinde cuvintele. Shar-Lon clătină capul şi se întoarse, dar celălalt îl apucă de braț şi continuă să vorbească la fel de repede. În cele din urmă, cu o stâmbătură, Shar-Lon se întoarse spre Geordi şi spre Data.

— Îmi pare rău dar trebuie să amân întoarcerea pe Depozitar pentru câteva minute.

— S-a întâmplat ceva? întrebă Geordi în momentul în care, împreună cu Data, ieși din lift.

— Asta trebuie să aflu şi eu. Am să mă întorc cât mai curând posibil.

Neîncrezător, Geordi privi înapoi spre liftul care avea încă uşile deschise. O clipă mai târziu întrerupse „traducătorul" şi îi făcu semn lui Data să facă la fel.

— Nu ne mai prefacem că funcţionează prost? întrebă androidul făcând acelaşi lucru ca şi Geordi.

Geordi clătină din cap.

— Având în vedere minciuna pe care am inventat-o ar fi „lipsit de caracter"…

Data se gândi o clipă, apoi îl aprobă din cap.

— Înţeleg. Dacă am fi continuat să ne prefacem că funcţionează prost, n-ar mai crede restul poveştii pe care am inventat-o.

Geordi zâmbi nervos.

— Aşa este, Data. Sper numai că povestea asta o să ne fie de folos şi nu să ne bage într-un bucluc şi mai mare. Şi, ca să-ţi spun adevărul, încep să mă îndoiesc. Privi din nou spre ușa pe care ieșise Shar-Lon împreună cu ceilalţi. De fapt, cred că ar fi bine să ne pregătim fazerele pentru orice eventualitate.

— Ce bănuieşti?

— Tare aş vrea să ştiu şi eu. Ceva nu e-n ordine, dacă Shar-Lon a fost chemat urgent. Geordi clătină capul şi se încruntă. Ăsta e necazul când cânţi după ureche. Nu-ţi dai seama decât prea târziu dacă ai făcut ceva greşit.

— Să cânţi după ureche?

— O altă expresie veche, Data. Înseamnă că… rezolv problemele pe măsură ce ajung la ele, reacţionând la ceea ce se întâmplă aşa cum „mi se pare potrivit” în momentul respectiv. Logica şi bunul simţ nu au niciun amestec, dar acum, categoric ceva nu mi se pare în ordine.

Data îl privi pe Geordi în tăcere, nu mai mult de o clipă. Apoi dădu din cap gânditor şi în glasul lui se simţea o nuanţă de melancolie:

— Este o altă formă a intuiţiei omeneşti – similară celei care te-a determinat să faci referirea la Kansas.

— Cam aşa ceva. Dar poate fi şi un semn de dezordine mintală. Geordi clătină din nou capul cu un sentiment de descurajare.

— Consilierul Troi ne-ar fi fost de mare folos aici. Ne-ar fi putut spune măcar când suntem minţiţi, sau dacă acest Shar-Lon şi prietenii lui sunt ciudaţi sau, pur şi simplu, nebuni. Pot să aflu ceva verificându-i prin porţiunea infraroşie a spectrului, dar metoda nu e mai grozavă decât „presimţirea”. Sunt două lucruri de care sunt sigur – sau în orice caz, aproape sigur. În primul rând, n-am încredere în cei care recită, în loc să vorbească, aşa cum face Shar-Lon în cea mai mare parte a timpului. Şi, în al doilea rând, în habitat nu vom afla nimic. Singura şansă de a scăpa de aici este să ne întoarcem pe aşa numitul Depozitar. Eşti de acord?

— De acord, Geordi, spuse Data fericit că s-a întors într-o zonă în care logica părea să poată fi aplicată. Depozitarul pare să fie un alt produs artificial, abandonat de aceiaşi grup care a

abandonat şi nava pe care am găsit-o în spaţiu. De aceea, oricare ar fi fost rezultatul primei cercetări a acelui obiect, este singurul loc unde găsim echipamentul necesar pentru a lua contact cu nava părăsită sau să ne întoarcem acolo cu nava părăsită.

— Ai dreptate. Tehnologia celor care au construit aceste aparate trebuie să fie egală cu a celor din Federaţie – sau chiar mai avansată, cel puţin în domeniul teleportării. Niciun teleportor din Federaţie nu ne-ar fi putut duce atât de departe. Şi ceea ce numea Shar-Lon prin „Semne”, semăna foarte mult cu ceea ce se întâmplă atunci când vreun dispozitiv de ecranare cade.

— Da. N-ar fi de mirare ca un dispozitiv atât de vechi să se fi stricat.

Geordi oftă:

— Întrebarea este ce *altceva* s-a mai stricat. Cât din ceea ce n-am reuşit să descoperim acolo lipsea cu adevărat sau numai funcţiona prost. Teleportarea într-o singură direcţie, în special. Cât de mult lipseşte *cu adevărat*? Dacă ne-am putea da seama ce căuta „Depozitarul” tocmai aici, de ce tocmai pe orbita acestei planete, ca să nu mai spun că rămâne problema abandonării – sau de ce a fost abandonată nava şi ce căuta tocmai aici, unde nu este nimic?

Geordi se întrerupse, zâmbind trist.

— Dar singurul lucru important este să ne întoarcem în Depozitar şi să ne dăm seama ce se întâmplă aici. Dacă Shar-Lon a reuşit să înveţe să folosească aparatura atât de repede, nu e niciun motiv ca noi să nu reuşim.

— Dacă comenzile sunt în legătură cu casca, spuse Data, tu va trebui să înveţi cum operează. Când am încercat eu a fost cu totul refractară.

— Ştiu. Cred că asta era încă o capcană. Probabil că acea cască analizează undele creierului, sau parametrii metabolici, sau cine mai ştie ce şi-i acceptă numai pe cei care se potrivesc parametrilor introduşi acolo de fiinţele care au construit aceste aparate. Şi încearcă să omoare pe oricine nu se potriveşte acestor parametri.

Geordi făcu o pauză şi clătină capul:

— Sunt în stare să fac pariu, că aceşti „Constructori” nu s-au

gândit niciodată că altcineva, în afară de ei, le-ar putea semăna în vreun fel. Au vrut să fie siguri că numai ei vor putea să intre în aparat şi să-l conducă. O asemenea gândire s-ar potrivi acelor minţi paranoice care s-ar gândi să plaseze undeva, în spaţiu, o bombă antimaterie care poate fi declanşată numai dacă cineva este teleportat la bord.

— Da, spuse Data atunci când Geordi tăcu. M-am gândit la asta şi la alte aspecte privind cele două obiecte. Unul pe care Shar-Lon îl numeşte Depozitarul şi celălalt, nava abandonată de pe care am fost teleportaţi noi. Am reuşit să stabilesc nişte corelaţii cu anumite informaţii din alte surse. Dacă…

— Ai o teorie legată de aceste aparate? îl întrerupse Geordi nerăbdător, ceva care poate să ne ducă acolo?

— Nu, Geordi, nu văd nimic are să ne poată ajuta în sensul ăsta. Dar poate vor fi de folos intuiţiei tale.

— Atunci, să te aud.

— Cum doreşti. După cum ştii, sectorul de spaţiu prin care a călătorit *Enterprise* este foarte mult explorat de Federaţie. În trecut, ferengii au făcut schimb de informaţii cu Federaţia şi, o mică parte a informaţiilor pe care le-a primit Federaţia, s-ar putea să se refere la acest sector.

— Am auzit de schimburile astea, spuse Geordi, căruia îi mai scăzuse entuziasmul. Dar am auzit că am şi fost păcăliţi. Nu ştiu ce a dat Federaţia ferengilor, dar am auzit că ceea ce am primit, au fost mai mult legende, zvonuri, poveşti pe care le-au cules ei de la diferite rase cu care au făcut comerţ de-a lungul secolelor. Basme, la fel de credibile a şi „Vrăjitorul din Oz”.

— Aşa este, Geordi. Cu toate astea, sunt elemente comune multor povestiri şi unul din aceste elemente comune se referă la o navă despre care se spune că ar semăna foarte mult cu Depozitarul.

— Oh? Şi când se presupune că au existat navele astea? Şi ale cui erau?

— În toate povestirile se spune că, demult, într-o perioadă de timp nedeterminată în trecut, în mai multe sisteme stelare, ar fi fost găsite, orbitând în jurul unui număr de planete de clasă-M, nave similare Depozitarului. Nimeni nu povesteşte că ar fi funcţionale şi nici că în ele s-ar afla fiinţe vii.

— Se spune ceva despre scopul acestor nave?

— Nimic. Cu toate astea, în unele poveşti se spune că ar fi amestecate alte planete de clasă-M, ai căror locuitori ar fi fost pe punctul de a reuşi să călătorească prin spaţiu, dar au fost împiedicaţi, unii de o „catastrofă nedefinită”, alţii „de invadatori din alte lumi”. Dacă există vreo corelaţie…

— Deci *astea* sunt! spuse Geordi clătinând capul. Posturi de pază!

— Posturi de pază?

— Da. Nu înţelegi? Totul se potriveşte! Nava părăsită era – ei bine, nu ştiu *exact* ce era, dar era un fel de centru sau sediu, sau ceva asemănător pentru paznici. Pariez că fiecare din acele teleportoare din nava abandonată e în legătură cu câte un post de pază aflat pe orbita câte unei planete. De asta teleportoarele acţionează numai într-o direcţie. Dacă una dintre planete reuşeşte să trimită un echipaj în spaţiu şi nimereşte în postul de pază, nu vor putea pleca mai departe. Nu vor reuşi niciodată să ajungă la sediu, sau ce anume o fi nava.

— Dar de ce să aibă posturi de pază pe orbita acestor planete? Dacă ar fi fost planete închisoare…

— Nu ştiu. Nu sunt sigur, dar pariez că nebunia lor avea o legături cu asta. Pariez… Geordi se întrerupse cu o strâmbătură. Din nefericire, nimic din toate astea nu ne ajută să luăm legătura cu *Enterprise.* Asta înseamnă că şansele noastre sunt şi mai mici decât înainte. Asta înseamnă că teleportoarele au fost construite numai într-o direcţie, construite să nu permită unor nepoftiţi – ca noi, sau ca Shar-Lon – să aibă acces pe nava părăsită.

— Vrei să, spui, Geordi, că intuiţia îţi sugerează că nu ne vom mai întoarce niciodată pe *Enterprise?*

Geordi clătină din cap.

— Nu. Asta e ceea ce-mi spune logica, intuiţia îmi spune că, orice am afla despre Depozitar, mai avem o şansă destui de mare de a ne întoarce, într-un fel sau altul. Căpitanul Picard nu se va lăsa până nu va afla cum funcţionează teleportoarele de pe navă şi, când va afla, va găsi o cale să ne găsească. El nu…

— Vine cineva! îi întrerupse Data.

Geordi se încordă, cu una dintre mâini aproape atingând fazerul, în timp ce cu cealaltă punea în funcţiune „traducătorul”.

Dar era numai Shar-Lon cu privirea foarte încruntată.

— Necazuri? întrebă Geordi.

— Numai prostie, trânti bătrânul, dar imediat îşi dădu seama cu cine vorbea şi vocea îi deveni moale. Veniţi, spuse el făcând un gest spre lift. Am să vă transport imediat pe Depozitar. Vă rog să mă iertaţi pentru întârziere. Şi pentru purtarea de neiertat a bătrânilor.

Geordi nu spuse nimic şi păşi împreună cu Data în lift.

Uşile se închiseră în urma lor şi liftul porni în sus. Shar-Lon păstra tăcerea. Când liftul se opri şi uşile se deschiseră, practic ei îşi pierduseră greutatea.

Shar-Lon îi conduse prin aceleaşi uşi ca şi înainte şi, peste un minut, introducea din nou codul în uşa navetei.

Dintr-odată, o a doua uşă a hangarului se deschise şi trei oameni, purtând mai curând cămăşi şi pantaloni decât uniforme, se repeziră înăuntru.

Toţi trei purtau măşti pe jumătatea de sus a feţei – şi toţi trei aveau pistoale pe care le îndreptaseră spre navetă, de parcă ar fi ştiut cu aproximaţie unde se vor afla ţintele lor, înainte ca uşa să se închidă.

Înainte ca Data să poată reacţiona, cei trei apăsară pe trăgaci.

CAPITOLUL NOUĂ

Când Picard îi spuse pentru prima oară consilierului Troi ce anume plănuia comandantul Riker, ea reacţiona mult mai puternic decât la oricare din sutele de misiuni pe care le îndeplinise cu succes de-a lungul anilor pe nava asta sau pe alte nave. O vreme, ea rămase pe punte, privind monitorul alături de Picard, în timp ce cercetarea continua aşteptând ca Riker să raporteze că a terminat pregătirile. Ca şi Picard şi ca toţi ceilalţi aflaţi pe punte, ea spera ca, printre sutele şi miile de date care apăreau în fiecare secundă va fi şi una despre nava abandonată. Spera că Geordi La Forge şi Data vor fi găsiţi înainte ca Riker să fie obligat să facă acel experiment ce-i putea fi fatal.

Dar speranţa, deşi foarte aprinsă, era raţională şi controlată. Ca întotdeauna în momentele de criză, ea îşi păstra mintea limpede, ascultând semne ale unor emoţii extreme, semnele unei eventuale panici, undeva pe navă.

Dar până acum nu reuşise să detecteze aşa ceva. Ca întotdeauna, chiar şi în cele mai grele situaţii, echipajul lucra eficient.

Dar atunci, o senzaţie de nelinişte o cuprinse cu o răceală de gheaţă şi ea se uită rapid în jur, căutându-i sursa. Locotenentul Worf, era la pupitrul lui mânuind instrumentele, în timp ce *Enterprise* făcea ultima repetiţie complexă. Căpitanul stătea pe scaunul de comandă, alături de ea şi, din când în când, se ridica, neliniştit, să citească datele peste umărul operatorilor. Locotenentul Brindle, care-i ţinea locul locotenentului Yar de când acesta insistase să-l urmeze pe Riker, lucra la stația tactică.

Troi simţea că toţi cei de pe punte erau neliniştiţi, dar era o nelinişte, o tulburare, o tensiune controlată, tipică unei stări de pericol, o tensiune controlată care făcea ca totul să fie mai

eficient şi nu invers. Dar chiar dacă unul dintre ei era mai nervos decât de obicei, îşi spuse ea, motivul era firesc. Rareori fuseseră atâtea necunoscute ca în această misiune a lui Riker. Erau necunoscute la fiecare pas: destinaţie necunoscută, probabil la parseci distanţă. Teleportoare străine şi necunoscute, care nu operau în spaţiul normal, ci în subspaţiu. Şi, categoric, pericole necunoscute care-i aşteptau nu numai la destinaţie, dar chiar şi în timpul teleportării.

Deci, în condiţiile astea, era firesc să se simtă neliniştiţi.

Dar atunci, fără un motiv vizibil, tensiunea crescu.

Instantaneu, ea îşi dădu seama, sau poate pur şi simplu recunoscu în sinea ei, că, de data asta era cu totul altceva. Neliniştea pe care o simţise nu era a lui Picard sau a celorlalţi.

Era neliniştea ei. Fantoma propriei ei nelinişti care creştea o resimţea ca fiind a celorlalţi din jur.

Şi, în momentul în care înţelese acest lucru, neliniştea se transformă într-un sentiment de nerăbdare. Spre consternarea ei, neliniştea începea să se transforme repede în spaimă.

Mai rămase o clipă nemişcată, cu mâinile strângând braţele îmbrăcate ale scaunului, ochii privind, fără să vadă, stelele ce apăreau pe monitor. Cu ochii minţii nu-l putea vedea decât pe Riker păşind pe platforma de teleportare.

Furioasă, ea încercă să alunge imaginea, întotdeauna îi fusese greu când Riker condusese o echipă de cercetare către o lume necunoscută, spre pericole necunoscute, dar nu fusese niciodată atât de îngrijorată.

Era mai mult decât o simplă teamă pentru siguranţa lui. Era…

Brusc, se ridică şi se îndreptă grăbită spre, turbolift. Nu fusese niciodată în stare să înţeleagă şi să controleze ciudatul amestec de capacitate mintală proprie betazoidienilor şi intuiţia umană, dar uneori păreau să se amestece şi, pur şi simplu, să sune ca un clopoţel interior, pentru a-i atrage atenţia.

Brusc, îşi dădu seama că acum este în alertă.

Secundele petrecute în turbolift păreau să nu se mai sfârşească şi, în momentul în care uşile se deschiseră spre culoarul care ducea spre camera de teleportare, ea, pur şi simplu, se azvârli afară din lift, alergă pe coridor şi trebui să încetinească, pentru a lăsa timp uşii camerei de teleportare să se deschidă, ca ea să poată intra.

Dar înăuntru, fu obligată să se oprească, cu toate că sentimentul de nelinişte era din ce în ce mai puternic.

Pe platformă, stăteau Yar şi Riker. Amândoi purtau costumele antiradiaţii şi fiecare mai purta un aparat de emisie-recepţie compact şi o puşcă fazer, nu chiar atât de compactă. Căştile costumelor anti-radiante erau la locurile lor, lăsând să se vadă numai strălucirea ochilor prin vizorul transparent. Riker tocmai ridica braţul pentru a-i face semn sublocotenentului Carpelii, aflat la pupitru.

Dar se opri şi întoarse capul spre Troi.

Prin deschizătura îngustă a căştii, ochii lor se întâlniră şi el văzu în ochii lui Troi nevoia urgentă care o adusese acolo.

Iar ea văzu în ochii lui, ceea ce văzuse de atâtea ori înainte – că datoria faţă de Flota Stelară, faţă de nava şi de echipajul lui erau mai presus de orice. Că acum nu-şi făcea decât datoria, nimic mai mult.

Ca de atâtea ori până atunci, ea încercă să-i atingă gândul cu al ei, cu toate că ştia că simţurile lui de om nu puteau simţi complet impactul acelei atingeri.

Imzadi, şopti ea, deşi ştia că nu va primi niciun răspuns. *Imzadi. Iubitul meu.*

Dar de data asta, primi un răspuns. Sau era şi de data asta un ecou al propriilor ei gânduri?

Imzadi, spunea el, *voi fi întotdeauna cu tine.*

Şi chiar prin deschizătura îngustă a căştii costumului anti-radiant, ea văzu în ochii lui că vorbele fuseseră adevărate, că gândurile lor, în acel moment, făcuseră contactul pe care nu-l reuşiseră până atunci. Intensitatea sentimentu-lui care o cuprinsese pe ea şi care se intensificase şi ajunsese la maximum în momentul în care intrase în camera de teleportare, făcuse posibil acest contact, chiar atât de scurt.

Dar cu atât mai mult, această bruscă întrepătrundere a gândurilor lor, o îngrozi.

Trebuia să fie un motiv care să explice întâmplarea tocmai în acei moment.

La această plecare, atât de deosebită.

Se despărţiseră de sute de ori până atunci, în situaţii mult mai intime, dar aşa ceva nu se întâmplase.

Dar acum, în mijlocul a mii de tensiuni care-i distrăgeau

atenţia, acum, s-a întâmplat.

Apoi, atingerea a dispărut, lăsând în urmă numai amintirea.

Şi groaza inspirată de această întâmplare bruscă.

Nu putea decât să privească neajutorată cum Riker îşi încheie gestul către Carpelii, gest pe care îl începuse cu enorm de multe secunde în urmă. O clipă mai târziu, el şi Yar dispăruseră, înghiţiţi de energiile aparatului de teleportare.

În momentul în care se apăsă pe trăgaci, nu urmară pocnetele asurzitoare pe care şi le imaginase Data. Cu toate că nu mai văzuse arme cu proiectile de felul acesta, cum avusese şi primul lor atacator, memoria lui Data conţinea informaţii despre aceste arme care-şi propulsau proiectilele cu ajutorul exploziilor chimice şi presupunea că rezultatul sonor urma să fie îngrozitor de puternic, mai ales într-un loc cum era acel hangar, unde pereţii de metal mai curând ar fi reflectat sunetul, decât să-l absoarbă. Dar nu se auzi nicio explozie. În schimb se auziră o serie de pufăituri, ceva mai puternice decât o respiraţie.

Nu simţi impactul puternic al proiectilului mortal aşa cum se aşteptase, ci numai senzaţia unei înţepături în umăr.

Automat, mâna se îndreptă spre zona afectată şi se retrase o clipă mai târziu, strângând acul, al cărui vârf ascuţit, reuşise să pătrundă prin uniformă până la carne.

Întorcându-se văzu că ace asemănătoare i-au lovit pe Geordi şi pe Shar-Lon, dar ei nu le scoteau aşa cum făcuse el. Fără ezitare, smulse acele din trupurile lor.

Pe măsură ce le scotea, îşi dădea seama că amândoi îşi pierdeau rapid cunoştinţa.

O clipă mai târziu, se petrecură două lucruri, aproape simultane.

O sclipire, similară celei produse de un teleportor, dar mai puţin intensă, îl înconjură brusc pe Shar-Lon.

Se mai auzi un alt zgomot uşor şi mai simţi o înţepătură, de data asta, în braţ. În timp ce smulgea acul, se întoarse cu spatele la cei trei atacatori, dar observă cu coada ochiului că Shar-Lon dispăruse. Presupuse că era rezultatul unuia din Daruri. Dispariţia nu păru să-i sperie pe atacatori, cum nu-l speriase nici pe Data. Aceştia stăteau cu ochii şi cu armele aţintite asupra lui Data şi nu asupra locului unde se aflase Shar-

Lon şi în ochii lor se citea o oarecare spaimă.

O clipă, lui Data în trecu prin minte să scoată fazerul şi, pur şi simplu, să-i doboare pe toţi trei, dar renunţă. În timp ce acele, în mod clar otrăvite – aveau un efect mult prea mic asupra lui, nu avea de unde să ştie ce efect aveau asupra lui Geordi, mai ales dacă fusese lovit de mai multe ace. Oricât de repede ar fi tras Data, cel puţin unul dintre atacatori putea să tragă un număr nedeterminat de focuri dintre care, unele, îl puteau lovi pe Geordi. Oricum, nu voia să-i omoare pe toţi. Voia să-l poată interoga măcar pe unul şi nu numai referitor la drog, ci şi la motivele atacului.

Data îl privi din nou pe Geordi şi văzu că e tot în stare de inconştienţă. Răsuflarea îi era regulată şi profundă, muşchii relaxaţi, nici încordaţi nici în convulsii.

Am să fac şi de data asta ca tine, gândi Data şi îşi relaxă muşchii, lăsă acele să-i cadă din mână şi îşi lăsă trupul să plutească în gravitaţia zero, aşa cum făcuse şi Geordi.

Cu ochii aurii întredeschişi, urmărea apropierea celor trei. Se mişcau încet, cu teamă, cu ochii şi armele încă ațintite înspre Data.

La doi metri distanţă se opriră, privind cu teamă spre Data.

— Probabil că primul ac n-a trecut de costum, spuse unul dintre ei, tulburat. Cuvintele îi erau înfundate din cauza măştii şi ochii nu remarcară „traducătorul” care transpunea totul în engleză.

— Sau metabolismul lui e diferit, spuse un altul.

— Par să fie din lumi total diferite. Uită-te mai de aproape. N-avem prea mult timp până când vor începe să se mişte din nou.

Cu arma încă în mână, cei care vorbise primul se apropie şi se uită la ochii lui Data, aparent căutând vreo urmă de viaţă.

Data aşteptă, continuând să plutească, dar lăsându-şi braţele în faţă, la mai puţin de un metru de unul dintre cei trei atacatori. Ceilalţi doi, păreau mai puţin suspicioşi şi mai mult neliniştiţi. Nu slăbeau armele din mâini în timp ce se îndreptau spre el.

Brusc, Data ridică mâna dreaptă şi prinse arma, în timp ce cu stânga apucă braţul omului cu o forţă de neînchipuit. Înainte ca ceilalţi doi să ia poziţia de atac, Data îl aşeză pe cel prins, în faţa lui, ca pe un scut. Cizmele magnetice ale omului se desprinseră de podea, la fel ca şi ale lui Data, dar chiar în momentul în care

începură să se răsucească în aer, Data găsi trăgaciul armei şi trase două focuri rapide.

Proiectilele nimeriră drept la ţintă şi unul dintre cei doi mai reuşi să murmure ceva intraductibil, probabil o înjurătură, apoi amândoi îşi pierdură cunoştinţa, ca şi Geordi.

Cel de al treilea, încă în strânsoarea de fier a lui Data îşi regăsi brusc vocea.

— N-am vrut să vă facem niciun rău, aproape că ţipă el. Starea de inconştienţă durează numai câteva minute.

— Înţeleg, spuse Data, apoi făcu o pauză pentru a reuşi să se prindă din nou cu cizmele de podea.

— De ce aţi vrut să ne aduceţi în stare de inconştienţă?

— Cineva vrea să vorbească cu voi, asta e tot, spuse omul, aparent prea speriat ca să se mai lupte.

— Dacă suntem inconştienţi nu putem nici să vorbim, nici să ascultăm, spuse Data în momentul în care cizmele atinseră podeaua şi se prinseră bine de ea.

— Poţi să-mi mai dai şi alte explicaţii?

Omul clipi. Frica de la început se transformase în uimire.

— Trebuie să vă… să vă ducem la acel cineva, spuse el.

Data ajunse lângă ceilalţi, îl lăsă jos pe om, făcu un pas înapoi şi luă armele din mâinile moi ale celor doi.

— De ce ai considerat că e nevoie să fim în stare de inconştienţă în timp ce ne transportaţi? întrebă Data.

— Trebuia să vă îndepărtăm de Shar-Lon, spuse omul.

— Shar-Lon ar fi fost împotrivă să ne duci la acea persoană?

— Nu voiam… începu omul, dar imediat se opri. Nu pot spune mai mult, zise el.

Data îl privi cu curiozitate.

— Ai vrut să spui că nu poţi, sau mai curând nu vrei?

Dar omul nu făcu decât să-şi clatine capul în tăcere.

— Foarte bine, spuse Data. Vom aştepta până se trezeşte colegul meu.

— Nu! Brusc, omul începu să se agite de parcă abia atunci şi-ar fi amintit ceva. Îndată ce Shar-Lon se va trezi, îşi va trimite oamenii după noi.

— Înţeleg! spuse Data. Shar-Lon *e împotrivă* să ne duceţi la acea persoană.

O clipă, omul rămase tăcut, cu ochii fugindu-i de la Data, la

ușa liftului lui Shar-Lon, de parcă s-ar fi aşteptat ca în orice clipă să apară cineva de acolo.

— Da, spuse el, Shar-Lon ar fi împotrivă.

Data îi aruncă o privire lui Geordi, încercând să-şi dea seama ce ar fi făcut celălalt. Bineînţeles că ar fi „cântat după ureche”. Dar ce i-ar fi spus lui urechea? În grabă, Data trecu în revistă tot ceea ce spusese Geordi despre Shar-Lon, din clipa în care acesta apăruse.

În momentul acela îşi aminti una dintre afirmaţii: „N-am încredere în cei care recită în loc să vorbească, aşa cum face Shar-Lon, în cea mai mare parte a timpului.”

Deci, dacă cei trei reprezentau un grup care se opunea lui Shar-Lon – şi care se înarmaseră nu cu arme mortale ci cu tranchilizante – era în interesul lui şi al lui Geordi să vorbească cu conducătorul acestui grup care era, în mod logic, singurul care putea trimite aceşti oameni.

Data refăcu raţionamentul şi se gândi că, deşi hotărârile lui erau luate pe bază logică, nu pe baza intuiţiei, ele vor fi acceptate de Geordi, atunci când acesta se va trezi.

— Foarte bine, spuse Data, du-ne la persoana care doreşte să ne vorbească. Nu vom avea nevoie de astea, adăugă el punând armele deoparte, după ce le îndoise în prealabil. Ochii omului se făceau tot mai mari şi Data îşi dădu seama că, fie că voia fie că nu, reuşise să-l impresioneze, aşa cum făcuse Geordi cu Shar-Lon.

Luându-şi fazerul în mână, Data îl ridică pe Geordi în braţe.

— Dacă vrei să-ţi transporţi colegii, spuse el făcând gesturi cu fazerul, putem merge la conducătorul vostru.

Cu ochii încă mari deschişi, omul îşi prinse camarazii de câte un braţ şi, aruncând o privire temătoare peste umăr, spre Data, le ridică cizmele magnetice de pe podea şi începu să-i conducă spre o uşă pe care, câteva minute mai târziu, dispărură cu toţii.

După ce au trecut de vreo şase uşi şi de câteva încăperi goale, au intrat în ceea ce părea a fi habitatul, un tub circular, cam de lungimea satelitului. Tocmai atunci Geordi începu să-şi revină. Ceilalţi s-au trezit abia după două sute de metri. Geordi avu deci suficient timp să-şi revină şi să întrebe ce se întâmplă. Când Data termină de explicat, erau la celălalt capăt al habitatului şi ceilalţi doi erau complet restabiliţi. Undeva, pe

drum, cei trei îşi scoaseră măştile.

— Nici eu n-aş fi făcut mai bine, spuse Geordi zâmbind după ce Data termină de povestit.

Apoi, ajunseră sub cilindrul principal al habitatului şi continuau să îşi facă drum printre nenumăratele ţevi şi turbine cu abur ale centralei electrice. În cele din urmă se apropiară de sasul care era la capătul tubului. Nu semăna cu sasul de pe Depozitar şi Geordi, cercetă discret zona, în căutarea circuitelor teleportoare.

Nici urmă de aşa ceva. Când uşa se deschise scoţând un zgomot uşor, Geordi văzu că uşa din afară a sasului era în stare foarte bună. Geordi şi Data îi urmară pe cei trei. În momentul în care uşa se închise în urma lor, becuri roşii începură să clipească. Prinse de perete, erau cam douăsprezece costume spaţiale demodate.

— Nu sunt cele mai bune, spuse unul dintre cei trei ca pentru a se scuza, în timp ce începea să se îmbrace ca şi camarazii lui, dar sunt numai patruzeci şi patru de metri de mers.

Geordi zâmbi uşor.

— Mulţumesc, dar nu va fi necesar, spuse el activând efectul de câmp din costum. Ochii celor trei se măriră din nou, dar nu spuseră nimic.

Apoi, după ce fiecare verifică costumul celuilalt, aerul fu evacuat şi uşa din afară se deschise. O grămadă de construcţii, de mărimi şi forme diferite erau suspendate de rama care susţinea uriaşa oglindă parabolică. Pe mai multe dintre ele, Geordi observă sasuri deschise, şi chiar un cilindru scurt şi gros care-i aminti de una din „casele” pe termen lung ale Pământului – Skylab. Altele păreau nişte tancuri petroliere abandonate, toate dotate cu sasuri, numai că unele erau mai mari, cu structuri mai complexe, unele având nişte găuri adânci din care părea să se fi scos sasurile. În cele din urmă îşi dădu seama că această colecţie trebuie să fi fost „locuinţele constructorilor” care lucraseră la habitat.

În acel moment, conducătorul celor trei îi duse pe Geordi şi pe Data spre un cablu prins într-un punct din afara habitatului şi care ducea direct în mijlocul acestei îngrămădiri de construcţii şi locuinţe abandonate. Unul din cei doi oameni se mişca deja încet printre ele, făcându-şi drum prin spaţiu.

Geordi se îndreptă spre al treilea om. Când acesta se afla la trei sau patru metri în afară, Geordi puse fazerul deoparte, se prinse cu greutate de cablu şi ieşi din habitat. Lipsa greutăţii nu-l deranjase în interiorul habitatului şi nici în interiorul navetei, dar aici îşi dădu seama că, dacă scapă cablul, nu va mai avea posibilitatea să plutească înapoi şi să se prindă de cei mai apropiat perete. Doar dacă avea marele noroc de a pluti în direcţia habitatului sau a uneia dintre aceste construcţii, altfel ar fi plutit la nesfârşit. Aici nu existau teleportoarele de pe *Enterprise* care să-l aducă înapoi şi nici măcar o rază teleportoare. Ar fi putut chiar să plutească în direcţia oglinzii parabolice care i-ar fi pus costumul la un test la care creatorii lui nici nu se gândiseră.

Privind în urmă, îl văzu pe Data în spatele lui, cu obişnuita privire curioasă şi interesată pe care i-o ştia.

Geordi înghiţi în sec, se întoarse şi începu să înainteze, mult mai încet şi mai cu grijă decât ceilalţi trei, care coborâseră pe cablu înaintea lui. Aceştia se mişcau cu mare uşurinţă, fapt care îl făcu să creadă că mai făcuseră aceleaşi mişcări de multe ori şi că teama se datora numai prezenţei lui şi a lui Data.

În cele din urmă, după cei mai lungi cincizeci de metri parcurşi vreodată, Geordi ajunse la capătul cablului. Era prins de unul din obiectele gen Skylab, care avea un sas mult mai primitiv decât cele din habitat. Primul care ajunse la el îl şi deschise şi Geordi aşteptă până când ceilalţi trei intrară.

Încet, cu grijă, Geordi se desprinse de cablu şi pătrunse în sas. Data îl urmă cu mişcări ceva mai rapide, apoi uşa din afară fu închisă şi aerul începu să pătrundă.

Şi uşa interioară se deschise, înăuntru, într-un decor spartan ce se potrivea exteriorului „Skylabului” îi aştepta un bătrân. Purta o cămaşă şi pantaloni, era cam de aceeaşi vârstă cu Shar-Lon, mult mai slab şi cam la fel de chel ca şi căpitanul Picard. Ochii se deschiseră mari, când remarcă lipsa costumelor la Data şi la Geordi mai ales când observă că aceştia aveau încă fazerele, în timp ce oamenii lui erau dezarmaţi. Urmări cu interes scurta sclipire a costumelor efect-de-câmp ce dispărură în neant când Geordi şi Data le dezactivară, păstrând din nou numai câmpul magnetic din jurul cizmelor.

— Tu eşti cel care ai dorit să ne vorbeşti? întrebă Geordi în

momentul în care cei trei îşi scoteau căştile.

Bătrânul făcu un semn afirmativ cu capul.

— Eu. Şi, de vreme ce aţi venit, cu toate că oamenii mei par să-şi fi pierdut armele, pot să presupun că şi voi vreţi să vorbiţi cu mine?

— Aşa se pare, nu? spuse Geordi, ţinând încă fazerul în mână. Dar am avea o altă atitudine dacă am şti ce doreşti – şi cine eşti.

— Ai dreptate, fireşte. Bătrânul zâmbi uşor. Vreau pur şi simplu să aflu cine sunteţi cu adevărat – şi care sunt scopurile sosirii voastre aici. Cât despre cine sunt – dacă îmi cunosc fratele atât de bine pe cât îmi închipui – cred că aţi şi aflat despre mine. Numele meu este Shar-Tel.

CAPITOLUL ZECE

— Eşti pregătită locotenent Yar?

— Sunt pregătită, comandant Riker.

Riker şi Yar, de nerecunoscut în costumele lor antiradiante stăteau tăcuţi, cu cizmele magnetizate prinse de podeaua metalică a navei părăsite, cât mai aproape posibil de locul unde stătuseră Data şi La Forge, în clipa în care teleportoarele navei i-a trimis într-o direcţie necunoscută.

— Gata, căpitane, spuse Riker în cele din urmă.

— Prea bine, ofiţer I. Domnul Argyle va începe să îndepărteze scuturile care acoperă miezul.

Argyle auzi ordinul. Trimise semnalul către unităţile care, numai cu câteva ceasuri în urmă, se luptaseră să monteze scuturile la locurile lor.

— Locotenent Worf, spuse Picard, informează-l mereu pe sublocotenentul Carpelii şi echipa de cercetare, în legătură cu nivelul radiaţiilor. Sublocotenent Carpelii, fii pregătit să-i teleportezi de pe navă imediat ce primeşti vreo indicaţie de pericol.

— Sunt gata, domnule.

La pupitrul ştiinţific, Worf începu să citească cu glas tare nivelul de radioactivitate.

— Aparatele indică vreo activitate ofiţer I?

— Încă nu, căpitane.

— Primul scut a fost îndepărtat, căpitane, raportă Argyle.

— Începem să-l scoatem pe următorul, şefule.

Timp de aproape un minut, toată lumea tăcu, cu excepţia lui Worf care continua să anunţe nivelul radiaţiilor.

— A început să se aprindă o luminiţă pe panoul de control, se auzi vocea lui Riker. Apoi, o clipă mai târziu: Şi acum a apărut o hartă pe ecran. Pare să fie chiar harta navei. Da, sunt sigur că

asta este. Şi chiar în centru, acolo unde trebuie să fie antimateria, este un cerc verde, care pulsează şi el. Este cu certitudine un sistem de alarmă, creat să alerteze pe cel care conduce nava asta. Probabil când e ceva prea complicat ca să poată fi rezolvat de computer.

— În partea de jos a monitorului a apărut un mesaj, spuse Yar. Nu recunosc limbajul. Îl înregistrez pentru o analiză ulterioară.

— Excelent, locotenente, spuse Picard. Altceva?

— Tricorderul arată activitate în unităţile de hibernare, dar nimic altceva.

— Nivelul radiaţiei se apropie de intensitatea care a declanşat şi mai înainte operaţiunea de teleportare, raportă Worf.

— Aţi auzit, ofiţeri? Locotenent Yar? spuse Picard. Aveţi grijă.

— Da, căpitane. O să avem grijă.

— Începem să îndepărtăm al treilea scut, căpitane, raportă Argyle.

— Încet, domnule Argyle, îl atenţionă Picard. Nivelul de radiaţie este aproape cel necesar…

— Activitatea antimateriei este în creştere, căpitane, strigă brusc Worf. Nivelul de radiaţie creşte, este deja mai mare decât necesar pentru a declanşa teleportarea. Ori pupitrele de control ale navei s-au defectat din nou, ori s-a întâmplat…

— Domnule Carpelii! strigă Picard! Adu-i înapoi!

— Activez, căpitane, veni răspunsul lui Carpelii.

— Alt transportor deja operaţional pe puntea navei, spuse Worf.

— Carpelii!

— Am auzit, căpitane! Încerc, dar interferenţa celuilalt teleportor este…

— Coordonate noi, Carpelii! tună Worf în timp ce transmise noile coordonate în camera de teleportare. Riker şi Yar sunt acum pe coordonatele astea. Primul teleportor…

— Fixez pe noile coordonate, spuse Carpelii concis.

— Yar! Ofiţer I! strigă Picard. Ţine-ţi-vă bine! Vă aducem înapoi!

Dar nu primi niciun răspuns.

— Activez, spuse din nou Carpelii.

— Miezul antimateriei se apropie de activitatea maximă, spuse Worf. La distanţa asta…

— Ştiu, locotenente! Domnule Brindle! Pregăteşte-te să ridici scuturile în clipa în care Carpelii ţi-a confirmat că echipa s-a întors.

— Sunt pregătit, căpitane, răspunse Brindle de la pupitrul tactic.

— I-am pierdut! ţipă vocea lui Carpelii prin intercomunicaţie Interferenţă de la…

— Nu-mi explica! Adu-i înapoi!

— Încerc, dar…

— Nu mai e timp, căpitane, interveni Worf. Antimateria poate exploda în orice clipă.

— Nu-i găsesc, ţipă Carpelii. Interferenţa…

— Trei, spuse Worf implacabil. Doi…

— Scuturile, domnule Brindle!

— Sunt ridicate, căpitane, răspunse Brindle. O clipă mai târziu, întreaga navă se cutremura, în timp ce scuturile se luptau să absoarbă energia antimateriei.

Şi consilierul Troi, cu ochii larg deschişi, îndureraţi, cu încheieturile mâinilor albe de cât strânsese braţele scaunului, ţipa în gând.

Strigătul lui Picard „Adu-i înapoi” fură ultimele cuvinte pe care Riker le auzi înainte să simtă cum energia teleportorului îl cuprinde. O clipă mai târziu, pereţii navei necunoscute dispărură din jurul lui şi el aşteptă să reapară camera de teleportare de pe *Enterprise.*

Dar nu se întâmplă aşa.

În loc de asta, în momentul în care energia teleportorului îl eliberă, arătându-i că ajunsese la destinaţie, nu văzu în jur decât întuneric şi simţi un miros metalic. Dar abia avură timp simţurile lui să perceapă întunericul şi mirosul, că energia teleportoare îl cuprinse din nou.

De data asta, un caleidoscop de culori erupse în jurul şi înlăuntrul lui, luând forme despre care el ştia instinctiv că nu pot exista.

În spaţiul normal.

În clipa aceea, Riker ştiu că nu teleportoarele de pe *Enterprise* îl luaseră de pe nava părăsită.

Era acelaşi teleportor care îi luase pe Data şi pe La Forge – şi, aşa cum bănuia Argyle, nu opera în spaţiul normal, ci în

subspaţiu.

Brusc, în timp ce gândurile începeau să i se învălmăşească, culorile dispărură.

Totul dispăru, ca şi când cele cinci simţuri i-ar fi fost îndepărtate brusc.

Îngrozitor era faptul că şi amintirile începuseră să se estompeze, lăsându-i numai timp să se gândească: Teleportorul de pe navă a fost distrus în timp ce noi eram încă în tranzit şi energiile din care eram alcătuiţi eu şi Tasha sunt dispersate în subspaţiu.

Apoi, chiar şi acest gând se estompă şi el exista numai în prezentul imediat. Nu avea nici trecut nici viitor. Pur şi simplu exista.

Dar apoi, după un timp pe care nu avu cum să-l măsoare, sau măcar să-l înţeleagă, simţi ceva.

O smucitură slabă şi îndepărtată îl smulse din nefiinţă. Asta putea el înţelege în acel moment.

Brusc, culorile începură din nou să scânteieze în jurul lui şi, o clipă mai târziu, îi reveniră amintirile. Gândurile şi amintirile se amestecară haotic, la fel de înspăimântătoare ca şi mediul în care se afla.

Dar apoi, un gând apăru din acel haos şi Riker se prinse de el.

Şi mintea i se lumină.

Haosul imposibil de culori sclipitoare pieri.

Şi, pe măsură ce lumea căpăta consistenţă în jurul lui, auzi un sunet şi îşi dădu seama că este vocea lui care repeta întruna un singur cuvânt: *Imzadi, Imzadi, Imzadi…*

Dar linia vieţii, acea verigă ce făcuse ca mintea lui să nu fie risipită iremediabil în timpul acelor momente nesfârşite, înainte ca energiile teleportorului prin subspaţiu să-l reintegreze în acel tot mental şi fizic care era William Riker – acea linie a vieţii dispăruse.

Geordi încercă să nu i se citească surprinderea pe chip. Nu era sigur ce aşteptase să întâlnească… dar în niciun caz pe fratele mort al lui Shar-Lon.

— De fapt, fratele tău, a spus că ai murit, spuse Geordi. Mi-a spus asta imediat după ce am cerut să vorbesc cu tine. Sunt convins că are un motiv să nu vrea să stăm de vorbă.

— Poate ar avea, spuse bărbatul, al cărui zâmbet se transformă în rânjet, dacă ar şti că mai trăiesc.

— Nu ştie?

— Am convingerea că nu ştie. Dar asta e o poveste foarte lungă şi înainte de a ţi-o spune, aş vrea să-mi răspunzi la o întrebare.

— Dacă pot şi dacă şi tu ai să-mi răspunzi mie la câteva întrebări.

— Cu bucurie, spuse Shar-Tel. Şi acum, întrebarea mea: Voi *sunteţi* poporul care a lăsat acel obiect pe orbita planetei noastre? Dacă da, *ce* este acest obiect şi *de ce* l-aţi lăsat?

— Fratele tău crede că noi suntem aceia, spuse Geordi cu grijă.

— Din nefericire, fratele meu crede multe şi, nu în ultimul rând, faptul că el a fost cel ales să salveze lumea noastră, folosind acel obiect peste care am dat.

— Şi tu nu crezi?

— Arăt eu a fi nebun?

Brusc, din motive pe care nu şi le putu explica, Geordi râse. Poate numai pentru că trupul slab, capul aproape fără păr, ca să nu mai adăugăm tonul sever, îi amintiră de căpitanul Picard – sau mai curând, de căpitanul Picard aşa cum va arăta peste treizeci de ani – şi amintirea asta îl făcu să se simtă bine.

— Nu, nu noi suntem cei care au lăsat acel obiect, recunoscu Geordi. Cât despre ce este, asta am vrea şi noi să ştim. Dacă ne-ai putea spune câte ceva ţi-am fi foarte recunoscători.

Shar-Tel se încruntă, dar imediat îşi reveni şi se întoarse spre ceilalţi.

— Voi ar fi mai bine să vă întoarceţi, înainte ca fratele meu să vă observe lipsa şi să înceapă să-şi imagineze cam ce aţi pus la cale, spuse el. Nu v-a recunoscut, sper!

— Nu, nu ne-a văzut feţele. Dar poate că Vol-Mir ar avea câteva explicaţii să-ţi dea, A trebuie să improvizeze ca să-l ţină pe Shar-Lon cât mai mult timp departe, pentru ca noi să putem ajunge aici. El spune că Shar-Lon a devenit mai mult decât suspicios de când; „alarma” s-a dovedit a fi falsă.

Shar-Tel se strâmbă.

— Nu amestecaţi lucrurile. Întoarceţi-vă acolo! Acum! Eu n-o să păţesc nimic.

Oamenii aprobară cu un semn din cap şi, cu un sentiment de uşurare, îşi puseră din nou căştile şi reintrară în sas.

În momentul în care uşa se închise în urma lor, Shar-Tel spuse:

— Presupun că povestea voastră e la fel de lungă ca a mea, aşa că ar fi mai bine să începem!

— Înainte de asta, spuse Geordi, am şi eu o întrebare. Poţi tu sau oamenii tăi să ne ducă înapoi pe Depozitar după ce vom termina de vorbit?

Shar-Tel se încruntă din nou şi ochii i se îndreptară către uşa sasului.

— De ce?

— Pentru ca să ne putem întoarce acolo unde este locul nostru.

— Oh? Asta înseamnă că n-aţi venit aici intenţionat?

— Geordi, îi întrerupse Data închizând „traducătorul”.

Geordi ezită, remarcând privirea suspicioasă a lui Shar-Tel. Apoi, lăsând „traducătorul” deschis spuse:

— Ce este, Data?

Androidul, parodie o privire semnificativă spre „traducătorul” lui Geordi.

— E-n ordine, Data. Cred că putem avea încredere, în Shar-Tel.

Data cântări situaţia.

— Ah! spuse el. Cred că înţeleg. Asta înseamnă că nu mai trebuie „să ne prefacem”?

Geordi clătină capul şi zâmbi.

— Exact, spuse el. Tot mai cânt după ureche. Şi acum, urechea îmi spune să dau cărţile pe faţă.

Data se mai gândi o clipă, apoi deschise din nou „traducătorul”.

— Asta e bine, spuse el. E greu să te tot prefaci.

— Din scurtul schimb de fraze, interveni Shar-Tel pot să înţeleg că nu l-aţi crezut pe fratele meu?

— Nu chiar. Dar nu mi-ai răspuns la întrebare. *Poţi* să ne duci pe Depozitar după ce terminăm de vorbit?

— Cred că unii dintre oamenii mei vă pot duce acolo.

— Dar nu eşti sigur?

— Să vedem cum va reacţiona fratele meu la faptul că a fost

atacat şi că voi doi aţi dispărut. Cred că ar fi mai bine ca, după ce vom termina de vorbit şi după ce veţi înţelege situaţia, să vă întoarceți la fratele meu şi să-l lăsaţi pe el să vă ducă pe Depozitar. Ar fi mai puţin periculos pentru noi toţi.

— Periculos? Vrei să spui că cineva a încercat să ne împuşte în sasul Depozitarului, atunci când eram duşi la fratele tău?

Chipul lui Shar-Tel se întunecă, apoi spuse mai mult pentru el.

— Îmi pare rău. Acum îmi dau seama cam ce aţi gândit atunci când oamenii mei au tras în voi. Dacă aş fi ştiut… Având în vedere uşurinţa cu care i-aţi dezarmat, pot să gândesc că sunt norocoşi că mai sunt în viaţă?

Geordi ridică uşor din umeri, intenţionând să-l lase pe Shar-Tel să tragă singur concluziile, dar renunţă.

— Nu, spuse el. Fazerele noastre erau menite să-i ameţească, adică ar fi avut acelaşi efect ca şi acele voastre. Nu folosim proiectile mortale, decât dacă e neapărat necesar.

— Fazere? Astea sunt armele voastre? Aţi putea… Shar-Tel se întrerupse brusc, clătinând capul. Pierd timpul cu amănunte, spuse el. Spuneţi-mi, de vreme ce l-aţi lăsat pe fratele meu să creadă că sunteţi misticii „Constructori”, v-a cerut să vorbiţi în faţa Consiliului lui? A spus că vrea să vă vadă şi să vă audă toţi, pentru a vă putea mulţumi pentru faptul că aţi scăpat lumea noastră de o distrugere sigură?

— Ceva de genul ăsta…

— Presupun că v-a spus şi cum i s-au arătat „Semnele” şi cum a fost găsit demn de a fi admis în interiorul Depozitarului. Şi apoi, cum i-a fost acordat privilegiul de a salva lumea… cu „Darurile” pe care le-a găsit acolo.

— Cam aşa ceva. Vrei să spui că nu e adevărat?

Shar-Tel oftă:

— Din nefericire, ceea ce v-a spus este adevărat, dar într-un fel denaturat.

— Şi tu vrei să ne spui versiunea reală?

— Cred că ar fi mai bine dacă n-aţi auzit decât versiunea fratelui meu.

Trăgând adânc aer în piept, Shar-Tel începu:

— Aşa cum v-a spus şi el, cu cincizeci de ani în urmă, amândoi am dat peste o navă abandonată pe orbita planetei noastre. Cine o pusese acolo şi de ce o abandonase, sau ce

anume provocase „viziunile sângeroase” sau, ce-or fi fost ele, asta nu mai ştiu. Am sperat că ştiţi voi, de vreme ce s-a spus că aţi apărut din neant chiar în interiorul navei, dar voi spuneţi că nu ştiţi şi eu nu pot decât să vă cred.

— Noi credem că „viziunile sângeroase” au fost provocate de vreun dispozitiv de ecranare cu care era echipată nava, spuse Geordi. Când un dispozitiv de ecranare al unei nave funcţionează bine, el face ca nava să fie invizibilă, dar când unul dintre ele se strică, se poate întâmpla absolut orice. Toate lungimile de undă pot trece în culoarea roşie, ceea ce probabil că, s-a şi întâmplat, sau unele unde pot fi blocate în timp ce altele scapă.

— Deci a fost o întâmplare că lumea s-a înroşit, în loc să devină albastră sau verde?

— Probabil, spuse Geordi, dând din cap şi Shar-Tel începu să râdă.

— Oare ce simbol ar fi dat fratele meu unei lumi care ar fi devenit galbenă sau purpurie? spuse bătrânul şi apoi se uită la ei cu mai mult interes. Ce-mi mai puteţi spune?

— De fapt, nimic, spuse Geordi, ridicând uşor din umeri. Tot ce ştim sigur este faptul că nava ce orbitează în jurul planetei voastre, pare să fie legată prin teleportare într-un singur sens – transmiţătoare de materie – de o altă navă abandonată undeva, în spaţiul interstelar, o navă care a fost abandonată cu mai mult de zece mii de ani în urmă. Noi *credem* că, la un moment dat, erau mai multe astfel de „Depozitare”, aşa cum le numiţi voi, împrăştiate în toată partea asta a galaxiei, aflate pe orbita unor planete similare cu a voastră.

— Şi care ar fi motivul existentei acestor nave în acele locuri? întrebă Shar-Tel.

— În privinţa asta nu avem decât bănuieli, spuse Geordi, fără să ia în seamă privirea întrebătoare a lui Data. Noi exploram cealaltă navă atunci când teleportoarele ei, ne-au trimis din greşeală aici. Ceea ce vrem noi acum, este să găsim o cale de întoarcere la cealaltă navă sau să aflăm unde suntem şi să găsim o cale de a lua legătura cu nava noastră pentru a le spune unde suntem, ca să ne poată lua înapoi la bord.

Shar-Tel rămase o clipă tăcut, dar în ochii lui se putea citi dorinţa de cunoaştere pe care Geordi o întâlnise de multe ori în

privirea lui Picard, atunci când se apropiau de o lume necunoscută. Era clar că bătrânul dorea să pună o mie de întrebări, dar cu un efort la fel de vizibil, îşi obligă gândul să se concentreze asupra unor probleme mult mai practice.

— Zece mii de ani! spuse el în cele din urmă. După atâta timp putem să presupunem că cei care au abandonat aceste nave nu se vor întoarce?

— E greu de crezut, spuse Geordi, dar am învăţat de mult, că nimic nu e imposibil.

Shar-Tel dădu din cap cu o umbră de zâmbet.

— Da, nici eu nu mă îndoiesc de asta. Dar ne îndepărtăm de subiect. Aşa cum vă spuneam, după ce împreună cu Shar-Lon am descoperit nava străină, n-am mai putut să-l opresc. O asemenea descoperire nu se cercetează singur, orbeşte. Am insistat să anunţăm guvernul nostru, ca să poată trimite nişte oameni de ştiinţă pricepuţi care să o cerceteze în mod corespunzător – sau să ia legătura cu eventualele fiinţe, dacă ele ar fi existat pe navă. Puteau fi zeci de fiinţe dintr-o altă lume, gata să ne arunce în aer în orice clipă.

Dar fratele meu n-a vrut să asculte. Nu ştiu cu ce şi-a înfrumuseţat povestea pentru a-şi explica acţiunile, dar atât cât pot eu să spun, era pur şi simplu plin de acea nerăbdare sălbatică ce-l făcuse să se alăture organizaţiei Gardienilor Păcii atunci când era în şcoală, apoi s-o părăsească, doi ani mai târziu, pentru că nu se mişcau destul de repede, sau de eficient, după părerea lui. De câte ori se implica în ceva, voia să *acţioneze,* nu să facă planuri. Unul dintre duşmanii noştri de atunci mi-a interceptat comunicările şi a aflat că Shar-Lon s-a instalat într-o navă spaţială recent descoperită, unde probabil avea la dispoziţie tot felul de aparate sofisticate, produse ale unei tehnologii străine, cineva a intrat în panică şi a lansat prima rachetă spre Depozitar.

Shar-Tel făcu o pauză şi se încruntă.

— Sau poate că sunt nedrept. După cincizeci de ani chiar şi memoria mea poate să fi devenit selectivă. Dar, oricare ar fi fost motivele lui, fratele meu a reuşit să iasă din navetă, să ia şi costumul meu spaţial şi să pătrundă în nava străină. Ochii lui Shar-Tel se luminară brusc. Probabil că l-au ajutat acele teleportoare – pe care probabil că le foloseşte şi când vrea să

dispară ca să evite o situaţie încurcată, ca acum, când oamenii mei au încercat să-l adoarmă.

Geordi aprobă din cap.

— Probabil că are posibilitatea să fie în legătură cu Depozitarul. Ai dreptate în legătură cu modul în care oamenii intră şi ies din Depozitar. Se pare că este un teleportor de mică distanţă care transportă lucrurile înăuntrul şi în afara navei. „Sasul” este numai un simulacru. Cred că l-a construit fratele tău pentru a păstra secretă adevărata metodă de a pătrunde în navă.

— El a făcut-o. Înainte să lase pe cineva să se apropie de navă. Nu ştiu cum a reuşit, aşa cum nu ştiu modul în care a reuşit să descopere toate rachetele de pe planetă, apoi să le detoneze la aproape o jumătate de milion de kilometri depărtare, în spaţiu. Celorlalţi le-a spus numai că „puterea vine de la Daruri”. Asemeni acestor teleportoare despre care vorbeai.

— Mă tem că nu numai teleportoarele l-au ajutat să facă ceea ce a făcut. Sau, în orice caz, nu numai teleportoarele aşa cum le știm noi.

Shar-Tel se încruntă:

— Vrei să spui că cei care au construit aceste nave sunt mai avansaţi decât voi?

— În unele privinţe, se pare că da.

Shar-Tel rămase o clipă tăcut, de parcă ar fi absorbit această informaţie neaşteptată, dar brusc, îşi continuă povestea începută.

— După ce toate rachetele au fost distruse, lumea, pur şi simplu, a înnebunit. Pentru mulţi, fratele meu devenise aproape un zeu, în special pentru câteva sute dintre cei mai fanatici Gardieni ai Păcii. Şi, ca să fiu sincer, nu pot să condamn pe nimeni pentru acest mod de a gândi. Lumea trăise zeci de ani sub ameninţarea războiului nuclear şi dintr-odată, numai prin ceea ce a făcut el, ameninţarea dispăruse aproape peste noapte.

— A spus că erau şi câţiva împotriva lui, spuse Geordi. Câţiva, care erau furioşi că nu se mai puteau omorî cu miile. A afirmat că din aceeaşi categorie fac parte şi cei care au încercat să ne omoare şi pe noi când am ajuns aici. Tot unii de-ai lor te-au omorât şi pe tine.

Shar-Tel clătină capul.

— Nu e atât de simplu. Aşa cum am spus, mulţi oameni considerau că fratele meu a salvat lumea şi, trebuie să recunosc, că s-ar fi putut să pierim dacă am fi fost lăsaţi să continuăm, dar privind în urmă, am totuşi îndoieli serioase. Reuşisem să trăim aproape şaptesprezece ani fără ca cineva să apese pe butonul ucigaş, şi făceam progrese. Cu zece ani în urmă ajunsesem la un număr enorm de rachete, dar care începea să descrească. În fiecare an se mai stingea câte un război convenţional, deci şi aici începeam să stăm bine. Se discutase chiar despre un Consiliu de Război. Până când fratele meu a preluat comanda.

Shar-Tel făcu din nou o pauză şi clătină din cap.

— Au fost mulţi oameni atunci – mai sunt şi acum câţiva – care au crezut că era „posedat” de un spirit străin atunci când a reuşit să intre în Depozitar. Era o… o „capcană” lăsată acolo de acei străini care l-a prins pe fratele meu şi l-au forţat să pătrundă în navă.

— Dar dacă n-a făcut decât să distrugă toate rachetele nucleare, ale tuturor naţiunilor, de ce ar crede cineva…

— Pentru că n-a făcut *numai* asta. Shar-Tel dădu frâu liber mâniei. A transformat lumea noastră într-o închisoare. Şi, de cincizeci de ani, îşi justifică acţiunile cu afirmaţia prostească de a fi „alesul”.

Shar-Tel făcu un efort să facă o pauză şi să se calmeze.

— Înainte să pătrundă în Depozitar, poate că era mai nerăbdător şi mai impulsiv dar, în afară de asta, era un om normal, ca toţi ceilalţi. Ca şi mine, ştia că este vorba pur şi simplu de o navă străină care intrase, nu se ştie cum, pe orbita noastră şi nu un obiect mistic, pentru uzul lui personal. Dar după ce a ieşit, după ce toate rachetele fuseseră distruse şi după ce nimeni nu-i mai putea face nimic, a început să vorbească aşa cum vorbeşte şi azi. Eu cred că pentru el a fost prea mult. Dintr-odată, s-a trezit că deţine toată puterea pe care şi-o putuse dori vreodată şi nu putea accepta să dea socoteală de felul în care o folosea. Astfel încât a inventat „o autoritate supremă” care să-şi asume răspunderea şi căreia să-i poată pune în seamă toate abuzurile lui.

Ochii aurii ai lui Data se măriră şi mai mult:

— Vrei să spui că fratele tău care pretinde că duşmanii lui suferă de un fel de nebunie, este şi el victima aceleiaşi nebunii?

Shar-Tel ridică din umeri.

— Ori asta, ori este cu adevărat posedat. Eu nu ştiu decât că s-a schimbat. Sau a *fost* schimbat. Şi-a creat propria religie, al cărei profet este el. N-a permis nici unui om de ştiinţă – sau altcuiva – să pătrundă pe navă pentru a încerca să afle cum funcţionează „Darurile”. I-a adunat pe cei mai împătimiţi din organizaţia Gardienii Păcii şi i-a „uns”, numindu-i „mesageri ai păcii”. Dar unul dintre ei a fost omorât, ceea ce n-a fost de mirare având în vedere părerea multora despre Shar-Lon, la vremea aceea. După această întâmplare, fratele meu i-a obligat pe toţi cei aflaţi pe staţiile orbitale, care aparţineau de zeci de ani unui număr de douăsprezece naţiuni să le părăsească şi le-a repartizat oamenilor lui. Probabil, tot prin intermediul acelor teleportoare a îndepărtat echipajele şi le-a înlocuit cu oameni din organizaţia Gardienii Păcii. A mutat chiar staţiile de pe orbitele lor şi le-a adunat pe toate aici, în jurul Depozitarului.

Deci „Darurile” includ şi unde teleportoare, gândi Geordi. Poate că au şi fazere.

— Staţia pe care ne aflăm e o parte dintr-o structură mai veche, spuse Shar-Tel făcând un gest spre locul în care se aflau. Apoi, după ce a adunat pe toate celelalte staţii orbitale, a cerut să fie construită aşa-numita „Lume a Gardienilor Păcii”. Trebuia să fie prima dintr-un număr mai mare de colonii spaţiale, *„trepte de piatră către stele”* cum le numea el. O mulţime de oameni, care nu şi-au dat seama ce se întâmplă, au fost la început de acord cu acest proiect. Întreaga flotă de navete a tuturor naţiunilor a fost folosită şi, în cele din urmă, colonia spaţială a fost construită. Dar tocmai când fusese terminată, cineva a pus o bombă – o bombă convenţională, nu una nucleară, care se pare că ar fi singura detectabilă de către „Daruri”. Bomba a fost pusă într-una din navete, în încercarea de a arunca lumea întreagă în aer şi de a scăpa de fratele meu odată cu ea.

Deci, *el* a distrus toate *navetele,* până la ultima şi nicio altă navetă n-a mai avut voie să se ridice în aer. Niciuna n-a mai *încercat* în ultimii douăzeci de ani. Iar el i-a mutat pe toţi Gardienii Păcii din celelalte staţii spaţiale, în lumea lui nou construită, unde stau şi acum. Este loc pentru cinci sau zece mii

de oameni, dar ei nu sunt atâţia, chiar dacă includem a doua şi a treia generaţie, toţi născuţi şi crescuţi acolo. O vreme el a încercat să aducă şi alţi Gardieni ai Păcii, dar deja rămăseseră foarte puţini pe planetă care să recunoască faptul că el e un adevărat Gardian al Păcii. Şi când au fost trimişi sus câţiva impostori, care au încercat câte un sabotaj, el a renunţat la idee.

De atunci, toţi cei de jos ne-ar tăia, pur şi simplu, gâtul dacă ar putea ajunge la noi. Naţiunile au ajuns să lupte între ele chiar mai des decât înainte. Şi dacă lucrurile mai continuă aşa, întreaga noastră rasă se va opri în stadiul ăsta. Nimănui nu-i va mai fi îngăduit să se desprindă de suprafaţa planetei. Acum înţelegi de ce, uneori, mă gândesc serios că e „posedat”. Dacă cei care au lăsat aici Depozitarul intenţionau să ne ţină legaţi de suprafaţa planetei, n-o puteau face mai eficient decât a făcut-o fratele meu în ultimii cincizeci de ani. Doar dacă nu doreau să ne trimită, pur şi simplu, în epoca de piatră cu armele lor.

— Şi tu cu grupul tău? întrebă Geordi când Shar-Tel tăcu. Locul tău unde este? Fratele tău a spus că te-ai alăturat lui de bună voie.

Shar-Tel oftă:

— Până la jumătatea proiectului, da, dar asta în speranţa de a reuşi să-l fac să înţeleagă adevărul, sau măcar să n-o ia mai rău razna. Nu mai e nevoie să spun că am eşuat lamentabil. „Grupul” meu e format din câţiva zeci de Gardieni ai Păcii din generaţia a doua şi a treia. Cu ajutorul meu, din ce în ce mai mulţi încep să-şi pună întrebări şi să-şi dea seama că, orice ar fi făcut fratele meu acum cincizeci de ani, a reuşit să încurce lucrurile destul de rău. Acum suntem uniţi, noi cei de aici şi cei de pe planetă, în dorinţa de a aduce pacea în lumea noastră. O pace care să nu ne fie impusă de o tehnologie străină şi de un nebun. O pace care se va naşte din eliminarea naţionalismului şi militarismului excesiv.

— Din cele ce mi-ai spus, îmi dau seama că oamenii au motive serioase să-l omoare pe fratele tău, dar nu înţeleg ce au cu noi?

— Aşa cum am spus, aici sunt mai puţin de o mie de oameni, dar şi aceştia au sentimente diferite, asemeni celor de pe planetă. Sunt câţiva, de exemplu, care trăiesc într-o veşnică

teamă că într-o zi „Constructorii” se vor întoarce şi ne vor „pedepsi” pentru că am pătruns pe proprietatea lor. Nu m-ar mira ca cel care a vrut să vă omoare să facă parte dintre aceştia. Poate s-a gândit să tragă mai întâi şi abia pe urmă să pună întrebări. Şi mai este Kel-Nar pe care-l interesează un singur lucru – să devină moştenitorul fratelui meu, ceea ce înseamnă că trebuie să-l convingă să-l înveţe cum să folosească „Darurile”. Nu-mi dau seama de ce ar vrea să vă omoare, dar orice este posibil. Mai sunt şi cei pe care fratele meu îi numeşte „amăgiţii”, ceea ce înseamnă că au făcut greşeala de a-i da să înţeleagă că-l văd aşa cum este, un dictator paranoic, care omoară planeta pe care insistă să pretindă că a salvat-o. Presupun că unuia dintre ei putea să-i fie teamă că voi o să-i daţi şi mai multă putere decât are acum.

— Atunci de ce nu l-au omorât pe *el?*

— Au încercat şi nu numai o dată, dar el este foarte grijuliu, mai grijuliu decât a fost azi. M-am mirat să aud că a ieşit din încăperile lui particulare şi că a făcut acel tur cu voi şi apoi v-a promis că vă duce înapoi, pe Depozitar. În mod normal, în afara ocaziilor când îşi ţine discursurile pe monitor, el nu poate fi văzut. Cred că sosirea voastră l-a năucit, mai ales dacă-şi închipuie că sunteţi cu adevărat „Constructorii”. A dorit cu disperare timp de patruzeci de ani să-i întâlnească – să vă întâlnească, dar este şi îngrozit de gândul ăsta. În ciuda a ceea ce afirmă în public, eu am fost întotdeauna convins că, foarte adânc ascunsă în mintea lui, există ideea că tot ce-a făcut după ce a distrus rachetele, a fost complet greşit. Dacă n-aş fi gândit aşa, şi, dacă n-aş fi crezut că am o şansă să ajung la el şi să-l conving, nu m-aş fi alăturat lui, de la început. Cred că în sufletul lui era îngrozit de moarte la gândul că, dacă s-ar întoarce „Constructorii”, ar înţelege şi ei cât rău a făcut. Şi acum, aţi apărut voi şi i-aţi spus că sunteţi „Constructorii”…

— Numai că noi l-am asigurat că a făcut un lucru minunat, spuse Geordi. Dar, dacă mă gândesc mai bine, nu i-am dat garanţii că superiorii noştri vor fi de acord cu el. Şi i-am mai spus, că am venit special ca să verificăm modul în care a folosit Darurile. Dar poate că ai dreptate în privinţa îndoielilor lui. Asta ar putea explica, în parte, de ce a fost neliniştit din primul moment în care a vorbit cu noi. Geordi relată ce informaţii îi

oferiseră imaginile în infraroşu, referitor la Shar-Lon.

Shar-Tel dădu din cap.

— Pare să fie mai aproape ca niciodată de o criză, ceea ce explică graba mea de a vorbi cu voi. Deşi, de vreme ce nu sunteţi „Constructorii”, s-ar putea să nu ne fiţi de ajutor.

— Ce doreşti de la noi? întrebă Geordi. În infraroşu, Shar-Tel începuse şi el să pară foarte încordat.

Shar-Tel se strâmbă:

— Ar fi mai bine să vă spun, spuse el, apoi făcu o pauză pentru a-şi trage sufletul…

— Voi puteţi… *vreţi* să distrugeţi Depozitarul?

CAPITOLUL UNSPREZECE

— Carpelii i-ai găsit? Vocea lui Picard se auzea distinct în haosul de pe *Enterprise*, care continua să se zguduie datorită exploziilor provenite de la antimaterie.

Pentru o clipă, în timp ce scânteierile care se vedeau pe scuturi începură să se estompeze, nava îşi regăsi echilibrul, dar nimeni nu dădu niciun răspuns. Nu se auzea decât alarma şi se simţea reacţia navei, mai rapidă şi mai eficientă decât ar fi fost răspunsul oricărui om.

Apoi, în locul apelului sublocotenentului Carpelii, aflat în camera principală de teleportare, se auzi glasul consilierului Troi care-şi descleştase mâinile de pe braţele scaunului:

— Ei nu mai sunt.

Picard se întoarse spre ea:

— Ce-ai spus, consilier?

— Ei nu mai sunt, repetă ea. I-am simţit cum dispar, cu o clipă înainte de explozie.

— Au dispărut? Vrei să spui că au fost omorâţi?

Ea clătină capul:

— Nu ştiu, dar nu cred. A fost altceva, cu o clipă *după* explozie. Nu pot să fiu sigură – emoţia echipajului mă orbea, pur şi simplu, dar cred că l-am simţit pe comandantul Riker.

— Dar sunt convins că poţi recunoaşte…

— *Pot* şi am şi *recunoscut,* dar era ceva deosebit, ceva uluitor. Ea clătină din nou capul. Nu pot să descriu mai bine, căpitane.

— Dar ai simţit că *erau* vii după explozie?

— Da.

— Sublocotenent Carpelii! strigă Picard, întorcându-se cu spatele la consilier. Răspunde!

— Regret, căpitane, se auzi într-un târziu vocea lui Carpelii. N-am putut să-i aduc înapoi după ce au fost transportaţi pe noile

coordonate. Pur şi simplu n-a fost timp. Interferenţa…

Picard îi tăie vorba.

— Locotenent Worf, senzorii îi urmăreau. Ce s-a întâmplat? Au fost eliberaţi de acolo înainte de explozie?

— Revăd acum informaţiile, căpitane, spuse Worf aplecându-se asupra pupitrului ştiinţific. Este imposibil să fiu sigur, căpitane. Datele lor, ca forme de viaţă, par să fi dispărut cu o jumătate de secundă înainte de explozie, dar dacă erau încă pe drum atunci când a fost distrus teleportorul…

— Ştiu, locotenente. S-ar fi putut să fie transmişi dar nu şi recepţionaţi. Picard nu reuşi să-şi reprime un frison.

— Da, căpitane, mormăi Worf. Asta ar fi o posibilitate.

— Dar mai există şi posibilitatea ca ei să fi fost teleportaţi în condiţii bune, în acelaşi loc unde se află locotenentul La Forge şi comandantul Data. Există *aşa ceva* în datele senzorilor?

— Nimic din ce n-a fost înainte acolo, cu excepţia energiei şi a particulelor navei care a explodat.

— Foarte bine. Brusc, Picard se întoarse spre pupitrul tactic.

— Locotenent Brindle, încearcă să-i contactaţi prin emiţătoare, în subspaţiu.

— Am încercat, căpitane. Niciun răspuns.

— Mai încearcă. Ce nivel…

— Imposibil să-mi dau seama precis, căpitane. Cu neregularităţile din subspaţiu…

— Atunci măcar ghiceşte, domnule Brindle, ţipă Picard.

— O sută de parseci, cel puţin, poate mai mult de atât, în funcţie de configuraţia locală a subspaţiului.

— Mulţumesc, domnule Brindle, spuse Picard, apoi se întoarse brusc spre pupitrul Conn.

— Sublocotenent Gawelski, ia direcţia în aşa fel, încât să ajungem cât mai repede în dreptul fiecărei stele din sistemul stelar, la câte cinci parseci depărtare de fiecare. Începem să căutăm din nou. Voi continua până când îi vom găsi sau vom lua legătura cu ei prin subspaţiu.

— Am înţeles, căpitane. Calculez acum cursul.

— Consilier Troi, dacă mai simţi ceva, orice, oricât de vag, nesigur sau distorsionat care ar putea avea legătură cu comandantul Riker sau cu locotenentul Yar, spune-mi imediat! Ai înţeles?

— Am înţeles, căpitane.

— Am calculat cursul şi am dat coordonatele navei, căpitane, raportă Gawelski.

— Atunci să pornim, domnule Gawelski. Cu viteza maximă!

Şi căutarea începu.

— Eu *nu* sunt *Imzadi* a ta, comandante Riker! Vocea locotenentului Tasha Yar, bolborosind prin costumul antiradiant era şi îngrijorată şi încurcată.

Clipind, Riker strânse buzele, dându-şi seama că şoaptele lui involuntare fuseseră mai bine auzite decât îşi închipuise el în primele momente.

Făcând eforturi să înlăture starea de ameţeală, aşteptă câteva secunde să-şi revină şi încercă să vadă unde este, dându-şi seama că nu are greutate. El şi Yar erau… în ce? Într-o altă navă părăsită? În cameră nu era nimic, cu excepţia unui sas masiv, ceva care semăna cu o cameră de hibernare, pe un piedestal aflat la înălţimea pieptului, un ecran care ocupa jumătatea de sus a unui perete şi un scaun ce părea prea puţin confortabil şi care se apleca spre ceea ce părea a fi podeaua.

Văzu că Yar îşi scosese casca şi cerceta intens încăperea „cu tricorderul într-o mână şi cu puşca fazer, în alta.

— Iartă-mă, începu el, scoţându-şi la rândul lui casca. Dar ea îi făcu brusc un semn cu tricorderul, să tacă.

Fără o vorbă îi indica să privească spre camera de hibernare şi Riker îşi cercetă propriul tricorder. Chiar în spatele piedestalului era o formă vie, humaoidă.

Dând din cap, ridică propria lui puşcă fazer şi amândoi se îndreptară spre câte un loc, care să le permită o vedere mai bună, din ambele părţi ale piedestalului.

Dar înainte de a se îndepărta la mai mult de un metru, un bătrân îmbrăcat într-o uniformă de un galben strălucitor se ridică brusc şi ieşi la vedere, cu mâinile ridicate, cu palmele desfăcute şi goale.

Începu să le vorbească nervos, dar cu sânge rece. Într-un minut, „traducătorii” şi-au făcut datoria prinzând suficiente cuvinte din gândirea acestui şi bătrân tălmăcindu-le destul de corect, pentru a putea fi înţeles.

— Unde sunt cei doi care erau aici mai devreme? întrebă Yar

brusc ignorând traducerile parţiale ale cuvintelor bătrânului.

Bătrânul, deja nervos, păru să leşine la auzul cuvintelor ei.

— Nu ştiu! Jur! spuse bătrânul. La cererea lor voiam să-i aduc înapoi aici, la Depozitarul vostru, ca să facă un raport preliminar către voi, când am fost atacaţi.

— Atacaţi? Yar mânui fazerul într-un gest ameninţător. Ce s-a întâmplat cu ei?

Omul se aplecă speriat:

— Pot numai să presupun că au fost capturaţi, dar…

— Capturaţi? De cine? De ce?

— De duşmanii mei – de duşmanii *voştri!*

— Noi *nu avem* duşmani aici! Yar făcu un nou gest ameninţător cu fazerul. Sau *n-am avut* până când prietenii noştri au fost atacaţi şi răpiţi! Explică!

Tremurând, bătrânul care le-a spus că se numeşte Shar-Lon, făcu tot posibilul, folosind monitorul, să le arate planeta şi habitatul. Grăbită, Yar îl îmboldea de câte ori el începea din nou să facă pe oratorul şi, în câteva minute, ea şi Riker aveau o idee vagă asupra situaţiei. Pentru moment, n-au făcut nicio afirmaţie care să contrazică povestea lui Data şi a lui La Forge. Agresivitatea lui Yar nu făcea decât să întărească povestea inventată de ei, mai ales acea parte referitoare la „superiorii nerăbdători” care aşteptau raportul.

— Înainte ca acele cu tranchilizante să ma aducă în stare de totală inconştienţă, încheie Shar-Lon, aş fi fost în stare să activez mental, acea parte a Darurilor voastre, care sunt capabile să mă ducă pe loc în Depozitar. Mi-am revenit în simţuri, numai cu câteva clipe înainte ca voi să apăreţi. Regret că n-am fost în stare să-i aduc şi pe colegii voştri, teferi, împreună cu mine.

— Locotenent Yar, spuse Riker, făcând un gest spre „traducător”, în timp ce-i închidea pe al lui.

Ea îi urmă exemplul.

— Dacă sunt la nivelul ăsta s-ar putea să captez emiţătoarele lor cu ajutorul tricorderului, spuse ea.

— Încearcă, locotenente, spuse el, în timp ce îşi desfăcu costumul anti-radiaţie şi scoase emiţătoarele de subspaţiu. Între timp, eu am să iau legătura cu *Enterprise* şi sper că ne vor putea teleporta înapoi prin recepţionarea semnalului.

— Am înţeles, spuse Yar, făcând modificările necesare pe tricorderul ei. În timpul ăsta, Riker scoase emiţătorul şi apăsă pe butonul de frecvenţă pe care putea prinde *Enterprise.*

— *Enterprise,* aici comandantul Riker.

Dar nu primi niciun răspuns.

— Locotenente, spuse el după a patra încercare neizbutită, încearcă cu emiţătorul tău.

Fără niciun cuvânt, ea lăsă tricorderul, scoase emiţătorul şi făcu câteva modificări.

Dar nici ea nu avut mult noroc decât Riker.

În timp ce ea, încruntată, încerca a doua şi a treia oară, Riker îşi scoase tricorderul, schimbă câteva coordonate şi îl încercă mai întâi pe emiţătorul lui, apoi pe al lui Yar.

Yar îl privi cu asprime.

— Ce este?

Întorcând tricorderul, pentru ca ea să poată vedea ecranul, el clătină capul.

— Niciunul nu funcţionează, spuse el. Fiecare circuit pentru subspaţiu este ars. Ni s-a tăiat orice legătură cu *Enterprise,* sau cu Data şi La Forge.

— Să distrugem Depozitarul? se încruntă Geordi în timp ce se uita la Shar-Tel.

— L-aţi văzut pe fratele meu. Ştiţi ce-a făcut, spuse Shar-Tel. Ştiţi care au fost efectele tehnologiei „Constructorilor”. Shar-Tel privi rugător spre Geordi. Ajută-ne să salvăm lumea noastră, se rugă el.

Geordi clătină capul. Instinctul lui şi observarea imaginii în infraroşu îl făceau să creadă că Shar-Tel spunea adevărul, dar cât de complet era acest adevăr? Şi Shar-Lon spusese adevărul, aşa cum i se păruse lui, dar se dovedise a fi incomplet şi îi indusese grav în eroare.

Geordi se încruntă.

— Îţi înţeleg punctul de vedere, dar eşti sigur că vrei să distrugi Depozitarul? Acolo sunt o mulţime de informaţii. Poate ai putea controla tot ce e acolo fără fratele tău şi ai putea duce oamenii de ştiinţă acolo.

Shar-Tel clătină capul:

— Dacă ar fi fost posibil să controlăm Depozitarul împotriva

voinţei fratelui meu, Kel-Nar ar fi făcut-o de mult şi asta ar fi făcut ca situaţia să fie şi mai rea.

— Înţeleg că nu-l admiri deloc pe Kel-Nar.

— Măcar fratele meu are conştiinţă. Sunt aproape convins că, acum zece ani, Kel-Nar a fost cel care a vrut să mă omoare, când i s-a părut că am început să am prea multă influenţă asupra fratelui meu. A pus un exploziv în naveta cu care ştia că voi pleca, atunci când m-am hotărât, în sfârşit, să accept invitaţia fratelui meu de a vizita Depozitarul. Dar n-a explodat şi eu am găsit-o. Apoi mi-am dat seama cât de neîndurător şi cât de persuasiv poate să fie Kel-Nar. Am înţeles că eu nu aveam nicio şansă să-i conving pe fratele meu în privinţa adevărului. Sunt foarte sigur că tot Kel-Nar a omorât deja vreo şase oameni, chiar şi câţiva din apropierea fratelui meu, care-i stăteau în cale.

— Deci te-ai hotărât să-l laşi pe Kel-Nar să creadă că a reuşit să scape de tine?

— Ştiam că fratele meu nu mă va crede dacă-i voi spune adevărul despre Kel-Nar – şi am ştiut că acest Kel-Nar va încerca din nou să mă omoare. Credinţa că a reuşit să mă lichideze din prima încercare mi s-a părut singura cale de a-mi salva viaţa. Atunci aveam destui prieteni care vedeau lucrurile ca mine şi care au fost dispuşi să mă ascundă.

— Nu-ţi e teamă că vom spune toate astea fratelui tău atunci când ne vom întoarce?

El ridică din umeri.

— Dacă o să-i spuneţi, o să-i spuneţi. După ce l-aţi ascultat pe el, după ce m-aţi ascultat pe mine, trebuie să presupun că…

— Geordi, spuse brusc, Data, vine cineva! El urmărise cu atenţie tricorderul. O singură fiinţă, care pare să folosească acelaşi drum pe care am venit noi pentru a ajunge aici.

— Aşteptai pe cineva, Shar-Tel, întrebă Geordi.

— Pe nimeni, răspunse bătrânul care începuse să se încrunte. Fratele meu v-a dat ceva să aduceţi? Ceva care-i putea folosi să vă urmărească?

— Din câte ştiu eu, nu, spuse Geordi, dar o clipă mai târziu, Data făcu nişte schimbări în datele de pe tricorder, apoi se răsuci în jurul lui, apoi în jurul lui Geordi.

Ochii lui galbeni se îngustară uşor. Se aplecă uşor în faţă şi scoase un obiect mic, de numai jumătate de centimetru, de pe

spatele uniformei lui Geordi.
— Asta emitea cu o intensitate foarte mică, un semnal electronic modular, spuse el. După forma modulaţiilor, cred că transmite cuvintele noastre celui care…
Înjurând îngrozitor, Shar-Tel smulse micul disc din mâna lui Data, îl aruncă pe podea şi îl zdrobi cu călcâiul.
În momentul în care obiectul îi fu smuls din mână, Data îşi aminti. Când intraseră în sasul Depozitarului împreună cu cei trei, în întuneric, chiar înainte ca unul dintre oameni să ridice pistolul, un altul se lipise de Geordi. În acea clipă crezuse că întâmplarea se datora întunericului şi a lipsei de greutate, dar acum era clar că era vorba de cu totul altceva.
— Sasul din afară! începu Geordi să spună, dar chiar când rostea aceste cuvinte, auzi deschizându-se uşa sasului.
Shar-Tel se aruncă cu agilitate, în ciuda gravitaţiei zero şi în ciuda vârstei şi ajunse la uşa sasului înaintea lui Data şi a lui Geordi, dar fu prea târziu să mai oprească evacuarea. Odată aceasta începută, procesul mergea înainte, automat. Cel care era acolo, urma să pătrundă într-un minut, chiar mai repede.
— Cine este? întrebă Geordi.
Shar-Tel aruncă o privire încruntată.
— Cineva care lucrează pentru Kel-Nar, fireşte. Sau poate Kel-Nar în persoană. Acum, dacă ştie că a dat greş ultima dată, va încerca să termine treaba.
Geordi şi Data îşi scoaseră fazerele şi se dădură mai înapoi, ancorându-şi cizmele în podeaua de metal a punţii. Data mai ţinea în mână tricorderul, urmărind datele afişate pe monitor.
Dar şuieratul aerului care intra în sas nu se auzea.
— Un dispozitiv electronic a fost plasat la uşa dinăuntru, spuse Data ridicând privirea de pe tricorder.
— Pare să fie un fel de cronometru.
Făcu o pauză, apoi continuă:
— Fiinţa pleacă.
Dar uşa din afară nu se închise. Sunetul care ar fi fost transmis prin metalul din care era făcut sasul nu se auzi. Şi, când Shar-Tel încercă să umple din nou sasul cu aer, comenzile nu răspunseră. Uşa din afară era tot deschisă.
— Explozibili! spuse Shar-Tel. Pentru asta e cronometrul. Kel-Nar vrea să ne arunce în aer, aşa cum a încercat să-mi facă mie,

acum zece ani.

— Arse? se încruntă Yar furioasă auzind vestea. Funcţionau perfect pe *Enterprise.* Le-am verificat pe amândouă!

— Nu mă îndoiesc de asta, Locotenente, spuse Riker, dar acum sunt moarte. Probabil că s-au ars atunci când am fost teleportaţi. Argyle ne-a avertizat că teleportorul ar putea lucra în subspaţiu şi nu în spaţiul normal.

Şi, din nefericire, a avut dreptate, se gândi Yar furioasă. Distanţa, pe care era clar că o parcurseseră, o dovedea. Şi energiile implicate într-o astfel de teleportare trebuiau să fie cu mult mai mari decât în cazul unei teleportări obişnuite. Chiar prezenţa acestor energii, încărcase probabil circuitele emiţătoarelor, aşa cum un trăsnet ar fi încărcat şi ar fi ars un circuit electronic învechit.

Orice legătură cu *Enterprise* era tăiată.

Ea clătină capul. Prin minte îi trecu gândul că aşa ceva nu se poate, că aşa ceva pur şi simplu nu se putea întâmpla unui echipaj al Federaţiei stelare.

Dar aproape imediat îşi dădu seama de inutilitatea acestui gând. Oricât şi-ar fi dorit uneori ca ofiţerii Federaţiei să fie infailibili, ştia că aşa ceva nu era posibil. Nicio organizaţie şi nicio persoană nu putea fi pregătită pentru *orice* eventualitate. Se mai făceau greşeli, se mai omitea câte ceva sau, ca acum, ceva total neprevăzut – total în afara cunoştinţelor oricui din Federaţie – a distrus un plan, altfel fără greşeală.

Şi chiar în timp ce prin minte îi treceau aceste gânduri, ea continua să caute pe tricorder. Şi, de data asta, aproape imediat, localiză emiţătoarele. Manevrând mai departe aparatul află că locotenentul La Forge şi comandantul Data – sau oricine ar fi purtat aparatele lor de emisie – erau împreună cu un al treilea humanoid. Sute de forme similare de viaţă se aflau în obiectul cilindric de alături – habitatul, pe care Shar-Lon îl prezentase pe ecran, cel puţin aşa presupunea Yar.

— L-am descoperit, comandante, spuse ea, studiind monitorul tricorderului.

— Excelent, locotenente! Închizând „traducătorul”, el urmări ecranul tricorderului ei şi notă coordonatele.

— Shar-Lon, începu el, întorcându-se spre bătrânul care

stătea nemişcat din momentul în care „traducătoarele” fuseseră oprite. Shar-Lon tresări la auzul numelui său, dar nu spuse nimic, ci se uită numai, ca un vinovat, spre Riker.

— Arată-ne habitatul! Arată-ne din nou Lumea Gardienilor Păcii, spuse Riker arătând spre monitor.

Aplecând capul într-o mişcare ce nu era chiar o plecăciune, ci mai curând un spasm, Shar-Lon se întoarse şi îşi puse pe cap casca de control. În câteva secunde, habitatul reapăru.

— Acolo, spuse Yar, arătând spre zona din jurul staţiei energetice, acolo unde se află oglinda cu o lăţime de un kilometru. Poţi să ne arăţi zona mai de aproape?

Fără niciun cuvânt, Shar-Lon încuviinţă, şi staţia energetică şi acea îngrămădire de obiecte ce păreau să fie nişte sateliţi se mări, acoperind întregul ecran.

— Sunt pe undeva pe acolo, comandante, împreună cu o a treia formă de viaţă humanoidă, probabil unul dintre răpitori. De la distanţa asta şi fără să ştim localizarea exactă a celorlalţi care se află în habitat, este imposibil să detectăm locul exact în care se găsesc Geordi şi Data.

— Shar-Lon, spuse Riker, locul ăsta reprezintă ceva pentru tine? Ştii de ce răpitorii i-ar duce pe oamenii noştri tocmai acolo?

Bătrânul clătină capul cu violenţă.

— Nu înţeleg nimic din toate astea.

— Maşina asta poate, întrebă Yar făcând un gest către ecran, poate să ne arate interiorul acestor structuri?

— Nu, aşa cum prea bine trebuie să ştiţi…

— Brusc, fără să se audă niciun sunet, lumina unei explozii înflori pe ecran.

Un val brusc de teamă, nu pentru ea, ci pentru cei doi membri ai echipajului, strânse stomacul lui Yar.

CAPITOLUL DOISPREZECE

— Ai un costum spaţial aici? întrebă Geordi brusc, în timp ce-şi potrivea fazerul să funcţioneze cu intensitate maximă şi dispersie minimă.

Shar-Tel clătină din cap.

— Singurul costum este în sas. Dacă l-au lăsat acolo…

— La naiba! Pe noi ne protejează costumele cu efect-de-câmp, dar pe tine?

— Puteţi tăia oţelul aşa de repede?

— Probabil că da, spuse Geordi, dar vidul…

— Atunci salvaţi-vă voi, spuse Shar-Tel fără să ezite, N-are rost să murim cu toții, dacă voi doi puteţi să trăiţi.

Geordi se uită la bătrân şi i se puse un nod în gât. Încă o dată, Shar-Tel îi aminti de Picard şi gândul că-l va lăsa să moară…

— Geordi, spuse repede Data, cred că am o soluţie. În timp ce vorbea îşi scoase unitatea de efect de câmp şi o puse pe mijlocul lui Shar-Tel.

— Eu pot supravieţui şi funcţiona în vid mai mult decât un om. În orice caz, destul de mult cât să ajung la habitat.

Bătrânul se uită întrebător la Geordi.

— Este adevărat?

Geordi dădu aprobator din cap, furios că nu-i venise lui ideea.

— Aşa este, cum spune. Ia-l!

Înfăşurându-se în propriul lui costum,

Geordi se întoarse spre sas. Cu ajutorul tricorderului, localiză ceasul bombei aflat aproape de mijlocul uşii. În spatele lui, Data îl învăţa pe Shar-Tel cum să activeze costumul de câmp-de-forţă.

— Dar tu, începu să obiecteze din nou, bătrânul.

— O să supravieţuiesc fără prea mari stricăciuni, îi spuse din nou Data. Trupul meu nu e în întregime organic, ca al tău sau ca

al lui Geordi. Drept urmare, eu pot rezista în situaţii dificile o perioadă mai lungă de timp.

— Dar dacă în sas mai găsim costumul, spuse Geordi, îmbracă-l totuşi. N-are rost să riscăm mai mult decât e nevoie.

— Desigur, Geordi, îl aprobă Data, apoi se îndepărtă, căci Shar-Tel era deja înconjurat de strălucirea asemănătoare unei aure a costumului de efect-de-câmp.

— Zici că asta o să mă apere la fel ca propriul meu costum? întrebă bătrânul, cu vocea uşor voalată din cauza energiei care-l învăluia. Dar în tonul lui se putea citi totuşi scepticismul.

— Poate chiar mai bine, măcar pentru o perioadă scurtă, îi confirmă Data, care se întoarse să-l ajute pe Geordi să deschidă sasul.

Folosind senzorii vizorului pentru a detecta zăvoarele care blocau uşa, Geordi îi arătă unul lui Data şi îndreptă propriul fazer spre cel de al doilea. Ţinând fazerele la mai puţin de treizeci de centimetri de suprafaţa uşii, apăsă butonul fazerului.

Un timp nu se văzură decât undele fazerului care mâncau din metal. Apoi, brusc, aerul începu să iasă prin gaura făcută în oţel.

Dar fazerele continuau să ardă şi, în momentul în care zăvoarele erau tăiate complet, înăuntru era vid la fel ca afară.

Data părea să nu fie afectat, doar că respira mai greu şi era uşor congestionat, dar se prinse de uşă şi o smulse.

Bătându-i pe Data pe braţ, Geordi îi făcu semn spre costumul care mai atârna încă lângă uşă. În timp ce Data pluti prin uşa deschisă, Geordi îşi îndreptă atenţia spre bomba cu ceas. Fără să ţină cont de simbolurile albastru-verzui pe care nu le înţelegea, depistă firele prin care trecea curentul spre explozibil. Dar înainte să poată tăia firele, Shar-Tel fu lângă el şi-l prinse de braţ.

— Ce este? întrebă Geordi nedumerit.

Arătând spre simbolurile care clipeau,

Shar-Tel spuse:

— Mai avem zece minute. E mai mult decât suficient să ajungem la sas şi…

— Vrei să-l laşi să explodeze?

— Ar fi mai sigur pentru noi dacă cel care a făcut asta crede că a reuşit.

Geordi aruncă o privire spre dezordinea din interior.

— Dar proviziile tale? Tot ce ai aici va fi distrus!
— N-am nimic aici. Aici e un loc de întâlnire, nu un cămin.
— Atunci unde…
— Am să te duc acolo. Dacă nu vom continua să ne contrazicem până când explozia ne va omorî.
Luând mâna de pe braţul lui Geordi, Shar-Tel se îndreptă spre Data care tocmai se îmbrăca cu costumul spaţial. Geordi aruncă o ultimă privire speriată spre simbolurile verzi ce sclipeau şi îl urmă.
Pe drumul de întoarcere, Geordi se mişca mai rapid de-a lungul cablului decât o făcuse prima dată şi toţi trei au ajuns la adăpost, în sas, cu mult înainte să izbucnească explozia. Data îşi scoase repede costumul spaţial şi îl agăţă alături de celelalte care se aflau acolo. Imaginea în infraroşu îi arătă lui Data că unul dintre costume fusese folosit de curând, dar nu putea spune şi cine îl purtase. În interiorul sasului Data îşi scoase tricorderul.
— Formă de viaţă humanoidă la capătul celălalt al sasului, spuse Data, aproape de capătul care se află în soare.
— El este! spuse Geordi. Stă acolo unde poate să vadă bine explozia. Să mergem!
Cei trei îşi croiau drum printre ţevile şi turbinele staţiei energetice, când simţiră un şoc scurt, asemănător unui cutremur de pământ. Cei trei priviră spre capătul celălalt al sasului, dar acolo era linişte.
Brusc, comutatoarele lui Data şi al lui Geordi se treziră la viaţă. „Comandant Data! Locotenent La Forge!” Tonul de bariton al lui Riker trăda teama. „Răspundeţi imediat.”
— Ştiam că Picard n-o să ne lase! aproape că ţipă Geordi, apoi atinse uşor insigna emiţător.
— Aici locotenent La Forge. Data şi cu mine…
— Eşti teafăr, Geordi? Dar tu, Data? Am văzut o explozie!
— Unde sunteţi? se auzi şi vocea locotenentului Yar.
— Suntem amândoi în interiorul habitatului, în staţia energetică, spuse Geordi, şi suntem bine – mai ales, acum că aţi venit şi voi. Dar înainte să ne teleportaţi…
— Îmi pare rău, locotenente, interveni Riker, dar nu putem teleporta pe nimeni. *Enterprise* nu este aici. Suntem numai doi, locotenent Yar şi cu mine.

— Nu e aici? Atunci cum… Brusc, Geordi se opri. „Nava părăsită”, spuse el şi bucuriei de o clipă îi luă locul un nou sentiment de teamă.

— V-a prins şi pe voi?

— Da, spuse Riker, apoi continuă să-i explice ce încercaseră şi ce auziseră de pe *Enterprise* în timpul ultimelor secunde dinainte de a fi prinşi de teleportoarele navei părăsite. Nu putem fi siguri, dar am impresia că nava părăsită a fost distrusă, încheie Riker.

Stomacul lui Geordi se strânse.

— Deci, chiar dacă *am putea* inversa teleportorul, tot nu ne-am putea întoarce.

— Probabil că nu, dar ăsta nu e un motiv să nu încercăm. Cu ajutorul lui Shar-Lon am putea…

— L-aţi întâlnit pe Shar-Lon? Era cu noi când…

— Când aţi fost atacaţi, îl întrerupse Riker. Ne-a spus ce s-a întâmplat. Este aici în… în „Depozitar”, împreună cu noi. Era aici când am sosit. Dar cine v-a atacat? Tot cel care a şi pus la cale explozia?

— Nu, acela e altul. Nu putem fi convinşi dar… vorbele lui Geordi părură să se împotmolească. Poate că n-ar fi rău să întrerupi „traducătorul”, spuse el, verificând repede emiţătorul pentru a fi sigur că acesta captează numai vocea lui, prin propriul lui „traducător”. Data, observând gestul lui Geordi, făcu şi el la fel.

— Au fost întrerupte de când v-am contactat, spuse locotenent Riker. Din câte ne-a povestit Shar-Lon, ne-am dat seama că aţi pretins că aţi fi aşa numiţii „Constructori”. Se pare că e mai bine să-l lăsăm să creadă aşa, cel puţin până când vom putea discuta cu voi, ca să ne putem pune de acord. Tocmai voiai să-mi spui cine v-a atacat şi de ce.

— N-a fost un atac… a fost numai un fel de răpire. Fratele lui Shar-Lon, Shar-Tel voia să vorbească cu noi. Dar Shar-Lon nu ştie că Shar-Tel mai trăieşte încă. El crede…

— Ar fi timpul să afle, se amestecă Shar-Tel. Evenimentele se desfăşoară rapid şi am hotărât că e timpul să discutăm, mai ales acum, că aţi venit. Atunci când ştia că sunt viu nu mă asculta niciodată. Nu i-a ascultat nici pe oamenii mei, după moartea mea. Dar poate că pe *voi* vă va asculta. Cel puţin atâta vreme

cât va continua să creadă că sunteţi „Constructorii”.

— S-ar putea să aibă dreptate, comandante, spuse Geordi după ce transmise cuvintele lui Shar-Tel. Dar mai sunt câteva lucruri pe care eu şi Data ar fi bine să ţi le explicăm înainte să-l prindem din nou pe Shar-Lon.

— Este clar că voi doi sunteţi mai familiarizaţi cu situaţia de aici, decât mine sau decât locotenentul Yar. Ne bazăm pe judecata voastră.

În grabă, Geordi le spuse povestea pe care o aflaseră de la Shar-Tel, cu câteva corecturi făcute de Data.

— El şi grupul lui cred că singurul mod în care-şi vor putea vedea îndeplinit visul este distrugerea Depozitarului, spuse în încheiere Geordi. Şi vor ca noi să-l ajutăm.

Riker se strâmbă.

— Înţeleg de ce crede aşa. Şi dacă, într-adevăr, nu este o altă soluţie, aş putea găsi unele justificări şi interpretări ale Primei Directive pentru a-i putea ajuta. În fond, Prima Directivă cere ca noile civilizaţii să se dezvolte fără amestecul unor civilizaţii mai avansate. În ultimii cincizeci de ani, această civilizaţie a fost supusă unei amestec extern, mai ales dacă nu există motiv să bănuim că Shar-Lon a fost influenţat de ceva sau de cineva străin, aflat pe nava străină. Şi dacă versiunea lui Shar-Tel este adevărată. Dar şi *noi* avem o tehnologie mai avansată decât civilizaţia lui Shar-Tel şi Prima Directivă se aplică şi influenţei noastre aici. Poate că răspunderea noastră ar fi să neutralizăm problemele provocate de prezenţa noastră aici.

— În oricare dintre cazuri, orice dezbatere a subiectului ar fi academică, spuse Data. Fără ajutorul lui *Enterprise,* mă îndoiesc că nava ar putea fi distrusă. Orice încercare de a folosi vreun fazer în interiorul navei sau în imediata ei apropiere ar avea ca rezultat mai mult ca sigur, pierderea cunoştinţei, ca urmare a reacţiei vreunuia din mecanismele de apărare de la bord. Geordi şi cu mine am trecut deja prin această experienţă.

— Şi dacă Shar-Tel însuşi ar putea s-o distrugă, adăugă Geordi, rămâne pericolul ca antimateria să iasă de sub control şi să explodeze. Habitatul e mult prea aproape pentru a nu încerca. Ar fi distrus sau în orice caz, destul de rău deteriorat şi toată lumea aflată acolo, ar muri.

— Oricum, spuse Riker, prima noastră grijă este de a găsi

drumul înapoi spre *Enterprise.* Şi, dacă n-aţi omis să-mi mai spuneţi ceva, cred că am putea ajunge la o soluţie dacă vom lucra împreună aici, în Depozitar.

— Va trebui să fim atenţi la câteva amănunte, spuse Geordi. În primul rând, Shar-Lon controlează Depozitarul de cincizeci de ani, astfel încât ştie mai multe despre capacitatea lui şi despre felul în care să-l utilizeze decât am putea învăţa noi într-un timp scurt şi fără niciun ajutor.

— Dar dacă el crede că suntem „Constructorii”, interveni Yar, va deveni suspicios în cazul în care-l vom întreba pe el cum să lucrăm.

— Exact, spuse Geordi. Noi ştim numai că operează prin intermediul căştii, dar nu ştim cum.

— L-am văzut pe Shar-Lon folosindu-o, spuse Yar. Desigur, dacă *el* poate s-o facă…

— Ar putea fi unele capcane pe care nu le cunoaştem şi la care nu ne aşteptăm, spuse Geordi, amintindu-şi ce era să păţească Data din cauza căştii. Dacă l-am face să ne explice, ar fi mult mai sigur. Dar ai dreptate, dacă punem prea multe întrebări, probabil că va deveni suspicios. Şi dacă ajunge la concluzia că nu suntem „Constructorii”, nu ştiu cum va reacţiona. Fratele lui crede că este inconstant şi, din câte am văzut eu, sunt de acord cu el. Încearcă să braveze, dar e într-o stare destul de proastă. Eu şi cu Data am fost împreună cu el. E sigur că are controlul asupra Depozitarului chiar şi când nu poartă cască. Altfel n-ar fi reuşit să fie transportat aici, atunci când a fost lovit de unul din acele otrăvite.

— Deci vrei să spui că trebuie să avem grijă când discutăm cu el, spuse Riker.

— Foarte mare grijă, domnule.

Riker rămase o clipă tăcut.

— Foarte bine, locotenente, spuse el. Voi trei puteţi să ajungeţi la Depozitar?

Geordi făcu o pauză, privind în jos, spre marginea însorită. În timp ce vorbiseră, se mişcaseră şi acum, erau dincolo de staţia energetică, chiar în apropierea habitatului.

— Shar-Tel poţi să pui în funcţiune una din aceste navete şi să ne duci la Depozitar, întrebă el.

— Sunt sigur că sunt şi navete pe care să le pot conduce.

— Atunci să începem, spuse Geordi. Apoi către Riker: Am pornit, domnule.

Din acel loc, cu toate că cilindrul abia dacă avea trei metri în diametru, nu mai existau obstacole – era doar un cilindru gol, lipsit de greutate, cu inele de sprijin la fiecare câţiva metri. La propunerea lui Shar-Tel, toţi trei se lansară de-a lungul cilindrului.

— Vom ajunge mult mai repede decât „mergând”, spuse Shar-Tel, în timp ce pluteau de-a lungul cilindrului. El şi Geordi atingeau peretele, apoi se relansau la fiecare al treilea sau al patrulea inel. Data plutea într-o linie absolut dreaptă, folosind inelele numai pentru a-şi păstra viteza constantă, faţă de rezistenţa aerului.

— Mă tem că n-avem timp de pierdut, spunea Shar-Tel. Fratele meu va deveni tot mai nerăbdător, sau poate chiar mai rău, mai ales că nu i s-a îngăduit să înţeleagă ce-aţi vorbit cu colegii voştri.

Un minut, apoi două, cei trei continuară să plutească, Geordi începând să prindă viteză, cu cât căpăta mai multă încredere şi mai multă abilitate.

Dar la jumătatea drumului, spre capătul însorit al cilindrului, ajunseră în porţiunea cu cele mai multe secţiuni transparente, vreo douăsprezece la număr, sau chiar mai multe, prin care puteau privi „în jos”, în toate direcţiile, spre cele trei văi care aveau aceeaşi lungime cu habitatul. La început, văile aveau o lungime de numai un metru sau doi, şi trecuseră pe lângă ei, aproape fără să înregistreze imaginile. Dar acestea aveau aproape zece metri şi imaginile…

— Data! Shar-Tel!

Răsucindu-se prin aer, Geordi reuşi să se prindă de unul dintre inelele aflate în centrul secţiunii transparente.

— Ce este, Geordi? întrebă Data prinzându-se şi el de inelul care se afla la capătul secţiunii transparente. Dedesubtul lui, Shar-Tel se prinse de inelul următor şi privea înapoi, speriat.

— Acolo, jos, se întâmplă ceva, spuse Geordi îndreptându-şi atenţia spre una dintre văile habitatului.

În jur de douăzeci dintre „oamenii” lui Shar-Lon, îmbrăcaţi în uniforme albastre, se împrăştiaseră în faţa unei uşi vopsite în galben, de la capătul vizibil. Ici şi colo, câţiva din locuitorii văii –

o femeie şi un bărbat care lucrau într-una din fermele de mărimea unei grădini, aflată la o sută de metri de capăt, vreo şase tineri care jucau ceva ce ar fi putut să fie o formă de volei, un bărbat mai bătrân care venea dinspre o clădire mai mare, aflată jos, în vale şi care părea să fie o zonă unde se pregătea mâncarea, toţi se opriră din activitatea lor pentru a privi spre acel capăt.

Din zbor, Geordi mută imaginea vizorului pe imagine telescopică. În timp ce valea părea să-şi ia zborul în sus, spre el, văzu că fiecare din cei care purtau uniforme albastre aveau câte o armă primitivă, ca cei trei care îi atacaseră în Depozitar.

Şi chiar lângă una din uşile aflate la capăt, urmărind cum înaintează spre el grupul în uniformă şi aruncând câte o privire spre celelalte două văi, era ajutorul lui Shar-Lon, Kal-Nar. Geordi îl văzuse o singură dată, atunci când îi condusese pe bătrâni afară din încăpere, dar chipul lui ca de vultur, nu era uşor de uitat.

— Shar-Tel, strigă Geordi, am impresia că acest Kal-Nar, împreună cu mulţi din oamenii fratelui tău, vrea să dea o lovitură. Cred că acum nu mai e nicio îndoială că el e cel care a pus bomba. Şi tot el a tras cu urechea.

Cu o strâmbătură, Shar-Tel se aruncă spre secţiunea transparentă şi, timp de câteva secunde, privi în jos, spre vale. În timp ce privea, chipul său pălea iar în infraroşu, reacţia era mult mai pronunţată.

— Aşa este, spuse Shar-Tel aproape cutremurându-se, în timp ce întoarse spatele scenei de dedesubt şi porni din nou spre capăt. Dar asta înseamnă că acţionează chiar mai rapid decât mi-a fost mie teamă. Acum, când ştie că sunt viu – că *am fost* tot timpul viu – şi nu numai că vreau să distrug Depozitarul, având şi ajutor caută locul unde am stat şi pe oamenii care m-au adăpostit în ultimii zece ani. Dumnezeu ştie ce va face dacă – îi găseşte.

— Crezi că le-ar face vreun rău? întrebă Data cu inocenţă în timp ce pornea alături de Geordi, în urma lui Shar-Tel.

— Sper foarte mult să mă înşel, spuse Shar-Tel peste umăr, dar eu mă tem că e în stare de absolut orice.

— Dar fratele tău, *el* cu siguranţă îl poate stăpâni, spuse Geordi. Pot lua legătura cu Depozitarul chiar acum şi să-i spun

lui Shar-Lon ce face Kel-Nar.

Shar-Tel se strâmbă din nou.

— Dar asta ar însemna să-i spui despre mine, despre părerea pe care o am în legătură cu modul în care a folosit Depozitarul. Chiar dacă voi fi faţă în faţă cu el atunci când i se va spune... Clătină capul. În situaţia de faţă nu pot să ştiu cum va reacţiona, chiar dacă ne crede. Şi, cu ajutorul puterii pe care o stăpâneşte prin intermediul Depozitarului, ar putea fi cu mult mai periculos decât Kel-Nar.

Geordi îşi mai făcu o dată vânt. Nu putea să nu fie de acord. Îşi aminti continua stare emoţională şi de tulburare pe care o avusese Shar-Lon tot timpul în care el şi Data fuseseră împreună cu el.

Şi apoi, ajunseseră la capătul însorit al cilindrului, a cărui ieşire ducea la hangarul în care se aflau navetele. Fără ajutorul acelor binevenite inele de sprijin, se mulţumiră să „meargă”, în timp ce Shar-Tel privea fiecare navetă.

— Asta, spuse el arătând spre o navetă alăturată celei pe care o folosise Shar-Lon. Spre deosebire de celelalte, naveta era echipată cu un mecanism care îi permitea să se cupleze cu o altă navă.

— Dacă n-a fost schimbat codul...

Brusc, o altă uşă a hangarului se deschise şi apăru o pereche de uniforme.

CAPITOLUL TREISPREZECE

— Verificarea sistemelor senzoriale, completă, căpitane, spuse Wolf. Forme de viaţă humanoide pe a patra planetă, dar nicio dovadă a unei tehnologii avansate. Toţi sateliţii par să fie naturali.

— Niciun răspuns la emisia pe frecvenţă pentru subspaţiu şi nici pe o altă frecvenţă, în subspaţiu sau standard, raportă locotenentul Brindle de la pupitrul tehnic.

— Consilier? Picard privi spre Troi, dar ea nu făcu decât să clatine capul.

— Nu simt nimic, spuse ea în şoaptă.

Picard dădu din cap şi închise, pentru o clipă, ochii.

— Foarte bine. Domnule Gawelski, spre următorul sistem, cu viteză maximă.

Pentru o clipă, toată lumea îngheţă. Apoi, aproape simultan, cele două uniforme prinseră armele cu proiectile.

Dar înainte să poată termina mişcarea, Data folosi fazerul. Una dintre armele cu proiectile n-a fost atinsă, dar cealaltă, pe care proprietarul ei o ridică în momentul în care Data lansă a doua undă din fazerul lui, se învârti prin aer. Geordi se înălţă cât de sus putu şi o prinse în momentul în care îi trecu pe deasupra capului. Data se îndreptă grăbit spre cealaltă şi o luă. Ochii lui Shar-Tel se măriră uimiţi, dar apoi începu să zâmbească.

— Nu mă mai mir că fratele meu a crezut că sunteţi „Constructorii”, spuse el privind cum Geordi îi înmâna lui Data cei de al doilea pistol.

Apoi, aruncând o ultimă privire umanoizilor în uniformă care rămăseseră în nesimţire, se urcară în navetă.

Odată ieşiţi prin sasul habitatului, îi mai despărţeau câteva minute de Depozitar. Deşi absolut lipsită de formă, imaginea

spectrografică pe care o avea Geordi releva locuri unde puteau fi ascunse fazere şi orificii pentru unde de teleportare.

— Oricare ar fi materialul din care sunt făcute obiectele care se află în aceste locuri, spuse el, pare să aibă calitatea de a deveni transparent la cele mai multe forme de energie – cu excepţia anumitor porţiuni ale spectrului electromagnetic, incluzând totul, de la mijlocul spectrului infraroşu, la mijlocul spectrului ultraviolet, perceput de cele mai multe forme vii care trăiesc pe planete de clasă M.

Lui Data i se păru numai o versiune mai mică, a navei părăsite. După dimensiunile exterioare, era clar că încăperea în care el şi Geordi fuseseră înainte, ocupa mai puţin de a zecea parte din spaţiu. În afară de miezul de antimaterie şi de câteva indicaţii privind circuitele de transportare din apropierea sasului, tricorderele nu semnalizau mare lucru. Un fel de ecranare funcţiona în mod clar. Senzorii de pe *Enterprise,* ar fi reuşit să o penetreze, dar nu şi tricorderele lor.

— Suntem chiar afară, spuse Geordi, apăsând uşor pe insigna emiţător. Suntem gata să ne cuplăm la sasul din afară.

— Suntem gata, răspunse vocea lui Riker. Am încercat să-l pregătim cât am putut pe Shar-Lon – fără să intrăm în prea multe amănunte şi fără să ne dăm de gol.

Geordi se gândi să-l întrebe dacă Shar-Lon putea să-i transporte pe Depozitar, fără să mai fie nevoie să treacă prin faza de cuplare şi de pătrunderi prin sasul exterior, dar renunţă la idee. Neştiind cum va reacţiona Shar-Lon la cele ce urmau să-i spună, lui Geordi i se păru mai sigur să ştie naveta cuplată. Dacă se întâmpla ce era mai rău şi dacă Shar-Lon ar fi reacţionat închizând Depozitarul şi prinzându-i pe toţi înăuntru, ar mai fi rămas soluţia de a tăia cu ajutorul fazerelor un drum printre cele două valve ale sasului, pentru a putea ieşi. Deşi, se gândea el, nu le-ar fi fost de mare folos să se fi întors pe navetă, apoi în habitat, având în vedere cum se derulau faptele.

Dar măcar era o posibilitate, pe care altfel n-ar fi avut-o.

În cele din urmă, cuplarea se termină cu bine şi ei se găsiră în întunericul din sasul exterior.

Încă o dată, Geordi simţi cum era prins de unda de teleportare şi văzu vâlvătaia de energii din jurul lui.

În sasul interior, Data încercă să deschidă uşa. Geordi îl apucă

de braţ pe Shar-Tel şi îl aşeză în colţul uşii, în aşa fel încât să nu fie văzut imediat ce uşa urma să se deschidă.

Cu un scrâşnet, uşa interioară de deschise.

Shar-Lon stătea umil, într-o parte, legănându-se uşor în gravitaţia zero, iar pe faţă i se citea uşurarea că s-au întors. Riker şi Yar, îmbrăcaţi tot cu costumele lor, doar cu casca scoasă de pe cap, aşteptau la câţiva metri de uşă, în faţa camerei de hibernare care era goală şi a piedestalului ei.

Reţinându-şi impulsul de a-i îmbrăţişa pe amândoi, Geordi se întoarse spre Shar-Lon, dând o atenţie deosebită profilului în infraroşu al bătrânului. Pentru moment părea aproape normal.

— Shar-Lon, începu el cu grijă, mă bucur să văd că nu ţi s-a întâmplat nimic, aşa cum nu ni s-a întâmplat nici nouă. Bănuiesc că ai ajuns atât de repede aici, folosind unul dintre Daruri.

— Aşa a fost, spuse bătrânul repede, aproape nerăbdător. Regret profund că n-am putut să vă aduc şi pe voi în acelaşi mod.

— S-ar fi putut să nu reuşeşti, spuse Geordi. S-a dovedit că oamenii care ne-au atacat, de fapt nu doreau să ne ucidă. Nu voiau decât să stea de vorbă cu noi.

Shar-Lon făcu ochii mari.

— Dar explozia? Au văzut-o şi superiorii voştri. Mi-au spus că eraţi aproape…

— Am scăpat fără nicio rană, îi tăie vorba Geordi. Dar explozia a fost pusă la cale de alt grup, nu de cei care au vrut să vorbească cu noi.

Shar-Lon se încordă:

— Asta înseamnă că ştiţi cine e răspunzător pentru asta? Spune-mi şi-i voi pedepsi aşa cum doreşti.

— S-ar putea s-o faci, spuse Geordi. La aceste cuvinte Riker îi aruncă o privire întrebătoare şi Yar îl privi nedumerită. Dar mai întâi, trebuie să-ţi spunem ceva. Cei care au vrut să vorbească cu noi… Geordi făcu o pauză şi trase aer în piept… Ei… conducătorul lor voia să ne vorbească despre felul în care ai folosit tu Darurile.

Brusc, Shar-Lon păli. În infraroşu, reacţia era mult mai puternică. Dar pe urmă, aproape la fel de brusc, trăsăturile bătrânului se încordară într-o atitudine sfidătoare.

— Cine este acel aşa-numit „conducător”? întrebă el. Şi ce

prostii a îndrăznit el să vă spună?

— Cunoşteai existenţa acestui grup, Shar-Lon?

— V-am spus că sunt câţiva nebuni care mi s-au opus – chiar acei care au vrut să vă omoare atunci când aţi venit şi care mi-au omorât propriul frate.

Brusc, înainte ca Geordi să-l poată opri, Shar-Tel apăru de după uşă.

— Noi nu suntem nebuni, spuse Shar-Tel şi *nu* am încercat să omorâm pe nimeni nici acum, nici altă dată şi cu atât mai puţin pe tine. Ajutorul tău, Kel-Nar a fost cel care a încercat, dar nu a reuşit.

— Shar-Tel? E imposibil! Tu… Brusc, Shar-Lon, palid la faţă se agaţă de Riker şi de Yar. Asta e o încercare! Ştiu că Darurile voastre pot produce iluzii şi asta este una dintre ele! Dar de ce? Mi-aţi spus deja că am folosit bine Darurile…

— Eu nu sunt o iluzie, spuse Shar-Tel, apropiindu-se de Shar-Lon, până când îl prinse de braţe şi îl obligă să se uite la el. Eu sunt la fel de real ca şi tine.

— Nu! strigă Shar-Lon smucindu-se şi lovindu-se de Riker. Ei ştiu să folosească Darurile mai bine ca mine, pentru a da consistenţă iluziilor lor, asta e tot!

Shar-Tel clătină capul, apoi privi spre Geordi şi spre Data.

— Spuneţi-i! Spuneţi-i că sunt real! Spuneţi-i adevărul despre ceea ce a făcut!

— Adevărul? Aproape că urlă Shar-Lon. Care adevăr? Adevărul e că am folosit Darurile ca să salvez lumea noastră de o distrugere inevitabilă. *Ăsta* e adevărul!

— Ăsta este adevărul *tău,* nu al nostru! Şi orice ai fi făcut cu mult timp în urmă, ce ai făcut de atunci încoace a fost un dezastru. Ai trădat…

— Nu! N-am să ascult fantoma asta care minte! Privirea lui Shar-Lon se agăţă imploratoare de chipul lui Geordi. Dacă vrei să mă pui la încercare, voi face bucuros tot ce vei dori, dar nu mă supune acestei minciuni crude! Ţi-am arătat cum am folosit Darurile voastre! Dacă vrei să mai vezi…

— Nu este nicio minciună, Shar-Lon, spuse Geordi, simţind durerea bătrânului chiar în inima lui. Îmi pare rău, dar fratele tău este real. N-a fost omorât acum zece ani. A scăpat de explozie, aşa cum am scăpat toţi trei cu câteva minute în urmă.

Şi este puţin adevăr şi în ceea ce spune el. Oricât de bine ai fi folosit la început Darurile…

— Dar tu mi-ai *spus…*

— N-am ştiut cum ai mai folosit Darurile în continuare, spuse Geordi, dându-şi seama că nu se descurca prea bine, dar incapabil să găsească o soluţie mai bună acum, când Shar-Tel adusese acele acuzaţii, dar acum când…

— Atunci am eşuat! Am fost Alesul, dar am eşuat! Acum nu pot decât să vă înapoiez Darurile şi să vă las stăpâni ai Depozitarului.

Brusc, Shar-Lon tăcu, cu ochii închişi strâns. Fruntea i se încruntă de atâta concentrare.

O clipă mai târziu, energiile teleportoare îl învăluiră şi dispăru.

Cu inima bătându-i să-i spargă pieptul, cu mintea şi trupul arzând de ruşine, Shar-Lon activă ultimul Dar – ultimul Dar pe care avea să-l folosească vreodată. Simţi cum Darul îl cuprinde, văzu sclipirea palidă care-l învăluia şi îl lua cu sine. Din câte ştia, Depozitarul urma să dispară pentru ultima oară din faţa ochilor lui.

Brusc acea imitaţie de gravitaţie îl cuprinse şi trupul lui, deja îngreunat de şocul produs de cuvintele „Constructorilor”, fu rostogolit în patul din încăperile lui.

Nu făcu niciun efort să se ridice, niciun efort să se mişte.

Încet, durerea din stomac dispăru lăsând loc unui gol cu atât mai dureros.

Eşuase.

Fusese cel Ales şi eşuase.

Aşa cum stătea întins pe cearşafurile şifonate, încercând să accepte copleşitorul dezastru care se abătuse fără veste asupra lui, fragmente de amintiri, aparent reprimate şi aproape uitate – sau pur şi simplu atât de distorsionate încât nu mai puteau fi recunoscute – de cincizeci de ani, începură să se adune, dureroase în conştiinţa lui.

Erau amintiri despre prima lui întâlnire cu Depozitarul, dar amintiri a ceea ce simţise, nu a ceea ce se întâmplase. Evenimentele centrale nu dispăruseră în uitare, numai sentimentele care le însoţiseră, motivaţiile pe care şi le atribuise, amănuntele cu care înfrumuseţase din ce în ce mai

mult, de-a lungul anilor, această întâlnire.

În ciuda celor ce afirmase întotdeauna, în ciuda a ceea ce el însuşi ajunsese să creadă de-a lungul anilor, acum îşi amintea – îşi permitea să-şi amintească – cum de la bun început fusese înspăimântat de Depozitar, atunci când îi apăruse în faţa ochilor. Dar nerăbdarea lui, dorinţa înflăcărată de a vedea ce era acel obiect misterios, fusese mai puternică decât frica şi acţionase. Dar în timp ce plutea încet de la navetă spre Depozitar, mintea lui a avut timpul necesar să gândească raţional la ceea ce făcea şi teama s-a transformat în groază, o groază mai puternică decât nerăbdarea şi curiozitatea.

Dar nu se întorsese, nici nu se retrăsese. Oricare ar fi fost sentimentele lui atunci, care aproape îl paralizaseră, el nu se întorsese şi începuse să se convingă de faptul că el n-ar fi fost *capabil* să se întoarcă. Ceva îl împingea să meargă mai departe, chiar în interiorul Depozitarului, îşi spusese el la vremea aceea, cu toate că de atunci pretinsese că singurul motiv pentru care se îndreptase spre Depozitar fusese presimţirea a ceea ce avea să urmeze, o presimţire inspirată de revelaţia Semnelor.

Şi atunci când fusese, pur şi simplu, absorbit de peretele Depozitarului şi tras în interior, aproape că leşinase de groază.

Numai când se trezi luând, în mod inexplicabil, casca costumului spaţial pe care o puse pe capul lui, un oarecare sentiment de calm îşi făcu simţită prezenţa. Întregul trup începuse să-i tremure şi pe dinăuntru şi pe dinafară, dar ciudat, odată cu tremurul dispărea şi teama.

Dar pe urmă, începu să-şi amintească lucruri pe care nu le ştiuse niciodată şi teama reveni.

Încet, cu durere, „îşi aminti” cum să folosească Darurile. Şi, aşa cum îşi amintea, Darurile deveniseră un fel de prelungire a propriului său trup, de parcă noi organe senzoriale şi noi membre îi apăruseră din acel trup.

Şi când totul se sfârşise, când prima imersiune în natura Darurilor luase sfârşit şi un fel de pace şi linişte îl cuprinseră, atunci ştiu că îi fusese dată nu numai capacitatea dar şi obligaţia – datoria – de a folosi acele Daruri pentru a distruge armele care-i ameninţau planeta.

Abia atunci îşi dădu seama ce prevestiseră semnele, şi nu atunci când, cu minute sau cu ceasuri în urmă, lumea se

înroşise în faţa ochilor lui. Orice-ar fi spus altora de-a lungul anilor, orice-ar fi spus chiar şi „Constructorilor” cu câteva ceasuri în urmă, orice ar fi ajuns să creadă chiar el după atâţia ani, atunci îşi dăduse seama că el este cel Ales şi nu când apăruse pentru prima dată Depozitarul. Atunci îşi dăduse seama că soarta lumii fusese pusă în mâinile lui.

În acel moment nu avusese timp să se gândească, nu avusese timp să-şi dea seama care vor fi acţiunile lui. Abia ieşise din acea stare, când prima rachetă se îndreptă, şuierând spre el venind dinspre unul din sateliţii duşmani. I se păruse că Darurile fuseseră cele care-i detectaseră apropierea şi-l treziseră pentru a o înlătura.

Şi o înlătură. Cu acel simţ pe care nu-l avusese niciodată şi pe care nu-şi imaginase niciodată că-l va avea, focaliză chiar miezul rachetei.

Şi o distruse.

Şi o distruse şi pe următoarea.

Distrusese fiecare rachetă care fusese trimisă împotriva lui, în acele prime ore.

În sfârşit, când fu din nou capabil să se cufunde în acele Daruri, îşi aminti cum să folosească Darurile nu numai pentru a distruge rachetele, ci cum să caute şi să distrugă fiecare rachetă nucleară aflată pe planetă sau orbitând în jurul ei.

Când totul se termină, când ştiu că ultima rachetă nucleară fusese distrusă, nu-şi mai aminti dacă distrugerea lor fusese ideea lui sau o idee impusă de „Constructori”.

Dar acum nu mai avea importanţă.

Cu ajutorul acelor Daruri salvase lumea de ea însăşi.

Şi, timp de cincizeci de ani o *păstrase* în siguranţă.

Orice ar fi spus fratele lui, orice ar fi spus chiar şi „Constructorii”, el *salvase* lumea!

Brusc se ridică, şi ruşinea care îl cuprinsese se transformă în sfidare.

Dar în momentul în care se ridică, observă încăperea în care se afla.

Pentru prima dată, după atâţia zeci de ani, văzu cu adevărat încăperea – carpeta de pluş, mobila atât de luxoasă, picturile şi hologramele şi se îngrozi în faţa răsfăţului pe care îl dezvăluia.

Şi, privind în jos, se uită la uniforma lui galbenă. Pentru prima

dată îşi dădu seama cât era de ţipătoare, cât de nebunească şi ce umilitor de inutilă.

Şi, cu toate că nu era nimeni în încăpere, cu ochii minţii se văzu asaltat de sutele, poate de miile de reprezentări ale propriului său chip, exprimând o blândeţe prefăcută şi care îl privea de după uşi, de după pereţi şi de după ferestre, de peste tot în Lumea Gardienilor Păcii, chiar şi de pe uniformele oamenilor lui.

Îşi aminti cum începuseră toate astea, în acele prime zile de euforie: „simbolismul unificator” al culorii păcii, „simbolismul inspirator” al propriei sale imagini, imaginea unui om – a unui Gardian al Păcii – care, în câteva zile a pus capăt ameninţării cu distrugerea planetei.

Şi atunci, îşi aminti el şi un nou val de ruşine îl cuprinse, atunci fiecare clipă îl încântase; adularea şi invidia celorlalţi Gardieni ai Păcii, puterea şi conştiinţa că, dintre toţi oamenii, el era cel Ales.

Şi, în decadele care au urmat, pur şi simplu a perpetuat situaţia asta, acceptând-o fără să se gândească, până când n-a mai fost conştient de ceea ce făcea, de felul în care începuse totul şi pentru ce.

Nu mai fusese conştient, până acum, că oricare ar fi fost realizările sale, se făcuse de râs.

Şi dacă fusese atât de orb la lucruri atât de evidente, ca expunerea inutilă a chipului său, cât de bună fusese judecata lui în situaţii mai importante?

Fusese justificată distrugerea flotei de navete spaţiale? Sau fusese numai un capriciu provenit din furie?

Refuzase să permită oamenilor de ştiinţă să studieze Depozitarul de teamă ca studiile lor să nu strice Darurile şi acestea să nu mai poată fi reparate? Sau pentru că ar fi învăţat cum funcţionează Darurile, ar fi învăţat să le multiplice şi astfel să-i micşoreze şi apoi să-i distrugă puterea?

Altruism? Sau răzbunare şi nebunie?

Nu era de mirare că acei „Constructori” îl lăudaseră.

Dar el ar fi trebuit să rămână acolo, să-i înfrunte, să accepte orice pedeapsă li s-ar fi părut lor potrivită. Ar fi fost cea mai onorabilă soluţie pentru el.

Dar el nu trecuse nici această încercare.

El se retrăsese, un act de laşitate şi acum, nu putea decât să aştepte neajutorat, până când acei „Constructori” îi vor da pedeapsa. Îşi dădea foarte bine seama că, retrăgându-se copilăreşte, nu mai putea evita această pedeapsă.

Dar dintr-odată, îşi dădu seama că mai trebuia să facă ceva.

Era vinovat de propriul său eşec dar mai era vinovat şi că lăsase Lumea – pe Gardienii Păcii pe care el îi crease – îi lăsase să afle de acest eşec. Era vina lui că-i lăsase să afle că eşecul nu era al *lor,* ci îi aparţinea în întregime lui.,

Când se ridică de pe pat, Shar-Lon îşi simţi vârsta pentru prima oară în viaţa lui. Deschise uşa liftului ferindu-şi privirea de acel chip stilizat, care îl privea de pe peretele din faţă şi care acum i se părea grotesc. Câteva clipe mai târziu, intra în încăperea în care se întrunea Consiliul Bătrânilor. Acum era goală, dar tot acolo fusese duşi „Constructorii”, acolo îi primise după „întâmpinarea” criminală pe care le-o făcuse pe Depozitar, Ko-Ti. Şi de acolo sperase el că-i va face să vorbească Lumii, să vorbească Gardienilor Păcii care fuseseră, pe vremuri, camarazii lui.

Dar acum…

Cu un efort care-i făcu mâna să tremure, apăsă pe butonul care-l punea în legătură cu ajutorul lui, Kel-Nar.

Aşteptă, compunându-şi în minte dureroasa confesiune pe care avea s-o facă.

Apoi, glasul lui Kel-Nar se auzi…

— Shar-Lon, spuse ajutorul lui, apoi începu să vorbească înainte ca bătrânul să apuce să spună o vorbă… Unde-ai fost? Trebuie să vorbim! Acum! Creaturile astea care-şi spun „Constructori” *suni nişte impostori!*

Câteva secunde, Shar-Lon rămase uimit, în timp ce gândurile i se învârteau în cap, dar brusc, un sentiment de eliberare îl cuprinse, îşi aminti ultimele şase ore şi îşi dădu seama că ceea ce spunea Kel-Nar era foarte adevărat.

Erau într-adevăr nişte impostori.

Adevăraţii „Constructori” i-ar fi îngăduit să-i aducă în stare de inconştienţă cu propriile lor Daruri?

Adevăraţii „Constructori” n-ar fi fost capabili să vină şi să plece din Depozitar fără ajutorul navetelor primitive ale Gardienilor Păcii?

Adevăraţii „Constructori” le-ar fi îngăduit să-i captureze cu atâta uşurinţă în hangar?

Adevăraţii „Constructori” nu s-ar fi întors singuri, imediat pe Depozitar aşa cum făcuse el însuși?

— M-ai auzit, Shar-Lon? strigă Kel-Nar, în timp ce mintea lui Shar-Lon revenea la lumea din jurul lui. Sunt impostori!

— Am auzit, spuse Shar-Lon cu o strâmbătură. Toate gândurile ruşinii şi eşecului îi zburaseră din minte la auzul celor spuse de Kel-Nar.

— Trebuie să facem imediat un plan, spuse repede Kel-Nar. Sunt sigur că înţelegi asta. Trebuie să fim pregătiţi dacă or să vină mai mulţi.

— N-are de ce să-ţi fie teamă, spuse cu sălbăticie Shar-Lon. Pot să mă descurc cu ei.

— Oricum, trebuie să vorbesc cu tine înainte să te întorci în Depozitar. Chiar dacă sunt impostori, au puteri mai presus de ale noastre. Am aflat lucruri de care trebuie să ţinem seama.

— Ce fel de lucruri, Kel-Nar?

— Lucruri despre care nu putem vorbi decât faţă în faţă, în secret, spuse Kel-Nar şi în vocea lui se simţea disperarea.

Shar-Lon se strâmbă:

— Cum doreşti. Eu sunt în camera Consiliului Bătrânilor.

Întrerupând legătura cu Kel-Nar, Shar-Lon se întoarse şi dădu la o parte draperiile. Imaginea Lumii Gardienilor Păcii, care îl inspira de fiecare dată, acum îl ajuta să uite consecinţele stării emoţionale pe care o avusese. Încet, reuşi să-şi controleze din nou gândurile.

Apoi, cu o satisfacţie sălbatică se concentră atât de tare, încât nu mai auzi paşii de pe coridor, care se îndreptau spre camera în care se afla. Reuşi să refacă legătura cu Darurile şi începu o serie de comenzi mintale, care urmau să-l scape de aceşti impostori o dată pentru totdeauna şi de blasfemia de a-l condamna pe el.

CAPITOLUL PAISPREZECE

— Shar-Lon! Nu! ţipă Geordi în timp ce câmpul de teleportare strălucea în jurul bătrânului. Avem nevoie de ajutorul tău!

Dar era prea târziu. Shar-Lon dispăruse.

— Unde este? întrebă Riker încruntat. Shar-Tel, poţi să ne faci legătura cu el? Poţi să-l aduci înapoi?

Shar-Tel clătină capul, dar pentru o clipă nu spuse nimic, doar trase adânc aer în piept, ca pentru a se întări.

— Sper că este în camera lui, acolo unde va fi în siguranţă, măcar pentru un timp, spuse el în cele din urmă. Mă îndoiesc că am putea ajunge la el, dar nu l-aş aduce înapoi nici dacă aş putea.

— Dar este singurul care ştie cum să comande aparatura de aici… începu Riker, dar se întrerupse brusc şi se încruntă. Doar dacă *ştii* tu cum.

Chiar înainte să termine ce avea de spus, Yar îndreptă puşca fazer spre bătrân.

— Nu te apropia de cască! ţipă ea.

Shar-Tel se plecă, dar apoi îşi reveni imediat. Poate îşi amintise cum găuriseră Geordi şi Data metalul cu ajutorul fazerelor.

— Aşteptaţi! Dacă vă folosiţi armele… M-ai putea omorî, dar o clipă mai târziu, toţi aţi fi în stare de inconştienţă. Până să vă treziţi…

— Are dreptate locotenente, spuse Geordi întrerupându-l. Vorbind foarte repede, făcu un mic rezumat al atacului asupra lui şi a lui Data.

— Am reuşit să trag cu fazerul o singură dată, ca să-i adorm, dar m-am prăbuşit – chiar şi Data s-a prăbuşit – înainte să pot trage a doua oară. Presupun că este vreun sistem automat de apărare.

— Presupun că aţi avut noroc că nu s-a evaporat întreaga navă, se răsti Riker, apoi se întoarse spre Shar-Tel.

— Ştii cum să umbli cu echipamentul care se află aici?

— Nu! Numai fratele meu… Te rog, lasă-mă să-ţi explic repede! Trebuie să fac ceva înainte să fie prea târziu.

— Ce? Ce trebuie să faci?

— Pe suprafaţa planetei sunt douăsprezece nave, pregătite să fie lansate în orice moment, spuse Shar-Tel. Acum, când fratele meu nu se află, temporar, la controlul Depozitarului, este momentul să fie lansate.

— Ce fel de nave sunt astea? întrebă Riker. Au vreo legătură cu dorinţa voastră de a distruge Depozitarul?

Shar-Tel dădu din cap:

— Au, dar nu ăsta este motivul pentru care trebuie să le lansăm imediat.

— Atunci care este?

— Să-l oprim pe Kel-Nar şi pe oamenii lui cât timp mai avem o şansă, spuse Shar-Tel, apoi începu să schiţeze în grabă ceea ce el, Geordi şi Data văzuseră în habitat.

— Sunt sigur că începe arestarea. Precis a auzit tot ce am vorbit cu oamenii tăi, înainte să descoperim şi să distrugem aparatul de ascultare. Foarte important e faptul că el crede cu siguranţă că, pentru a se folosi de Daruri, nu trebuie decât să intre în Depozitar şi să-şi pună casca pe cap. Până acum, singurul motiv pentru care nu l-a omorât pe fratele meu, era convingerea că trebuie să-l facă pe Shar-Lon să-i predea conducerea Depozitarului.

— Deci tu l-ai aruncat pe fratele tău chiar în mâinile lui.

— Numai dacă întârziem. Navele sunt pregătite în orice clipă şi se pot întâlni cu Lumea Gardienilor Păcii în două ore. În starea în care era Shar-Lon, mă tem că va ieşi din camerele lui mai devreme. Kel-Nar nici măcar nu va şti că el este acolo. Va presupune că Shar-Lon este încă aici, în Depozitar şi se va concentra să-i atace pe cei care m-au urmat. Până când va rezolva problema asta, navele vor fi aici.

— Dar dacă nu l-ai fi făcut pe fratele tău să dispară, spuse Riker, dacă ar fi rămas aici, sunt sigur că l-am fi convins…

— Să îngăduie lansarea navelor care să se apropie de noi fără să păţească nimic? Shar-Tel clătină capul. Este o posibilitate,

dar foarte puţin probabilă. În starea de nebunie în care este, mai curând ar fi ajuns la concluzia că voi nu sunteţi „Constructorii” ci numai participanţii la un plan menit să-i fure Darurile. De fapt se poate să fi ajuns deja la concluzia asta, de vreme ce a avut timp să se gândească şi să facă presupuneri pe marginea a ceea ce s-a întâmplat. S-ar putea chiar să încerce să se întoarcă şi ăsta e un motiv în plus, să ne mişcăm repede.

— Nu uitaţi că putem controla unele dintre Daruri fără să folosim casca. S-ar putea să fiţi obligaţi să-l adormiţi în momentul în care va apărea, dar asta va avea ca rezultat adormirea tuturor de către Depozitarul însuşi. Şi asta îl va lăsa fără apărare, la cheremul lui Kel-Nar, care este unul din puţinii pe care Depozitarul îl va admite fără confirmarea expresă a fratelui meu. Dar până când ne vom trezi noi – dacă Kel-Nar ne va mai îngădui să ne trezim – el ar putea controla toate Darurile, aşa cum o face fratele meu. Şi în mâinile lui…

Shar-Tel clătină capul.

— Spre deosebire de fratele meu, pe el îl interesează un singur lucru: puterea. Până acum, cu excepţia a doi sau trei dintre cei mai apropiaţi lui, toţi ceilalţi sunt convinşi de loialitatea lui faţă de fratele meu. A avut puteri limitate, dar din momentul în care va şti să folosească toate Darurile, ar putea să nu…

— S-ar părea că te-ai gândit foarte bine la toate, îl întrerupse Riker. Dar de ce a îngăduit fratele tău să fie construite aceste nave?

— El nu ştie de existenţa lor.

— Dar dacă era capabil să descopere şi să distrugă toate rachetele cu cincizeci de ani în urmă, chiar şi pe cele de la sol…

— Acelea erau rachete nucleare. Ori Shar-Lon i-a minţit pe toţi în ultimii opt ani şi chiar nu ştia de aceste nave, ori Darurile au unele limite. Atâta vreme cât o rachetă – sau orice altceva – rămâne pe suprafaţa planetei, sau în pământ, sau sub apă – poate fi detectată numai dacă are încărcătură nucleară sau energie atomică. În momentul în care o rachetă a fost lansată, din momentul în care iese din atmosferă şi se apropie de orbită poate fi detectată, indiferent de încărcătura ei.

Riker îl privi o clipă pe bătrân, apoi se întoarse spre Geordi:

— Locotenent La Forge, care e părerea ta? Spune adevărul?

— N-am văzut nimic care să indice că n-ar spune adevărul. Dar nici când a fost vorba despre Shar-Lon nu mi-am dat seama ce are de gând, decât atunci când a fost prea târziu.

— Chiar dacă presupunem că spune adevărul, vorbi Yar, ce se întâmplă cu oamenii care ar veni cu navele? Ochii ei albaştri se măriră, întrebători, atunci când se întoarseră spre Shar-Tel. Cine sunt? Şi cum de ai încredere în ei?

Shar-Tel păru surprins de întrebările prosteşti ale lui Yar.

— Sunt oameni cu care grupul nostru a intrat în contact cu mai mulţi ani în urmă. Consideră ca şi noi că…

— Cum poţi fi sigur?

— Am lucrat ani de zile împreună cu ei, spuse bătrânul. Ţelurile noastre sunt aceleaşi – să scoatem din uz Depozitarul, dacă este posibil, sau dacă nu, să facem în aşa fel încât Darurile lui să nu mai fie folosite niciodată.

— Şi oamenii din habitat – din aşa numita voastră Lume a Gardienilor Păcii? Ce vor face aliaţii voştri cu *ei?*

— Nimic, cu excepţia lui Kel-Nar şi a doi, trei oameni care sunt în preajma lui.

Yar clătină capul furioasă.

— Vorbeşti de parcă ar fi un joc, Shar-Tel! Un joc în care fiecare joacă după anumite reguli – regulile *tale!* Fratele tău a fost un dictator, un despot. El a condus planeta asta în ultimii cincizeci de ani. S-o spunem pe-a dreaptă, oamenii de pe planetă nu-l plac pe el, dar nu te plac nici pe tine. Ce te face să crezi că, odată veniţi în lumea voastră, nu-i vor curăţa pe *toţi?*

O clipă nimeni nu spuse nimic. Shar-Tel părea dintr-odată obosit, dar îşi reveni imediat şi asemănarea cu Picard îl şocă din nou pe Geordi.

— Nu, spuse bătrânul, nu sunt atât de naiv să nu mă fi gândit la posibilitatea asta. Cu toate astea, când mă gândesc la alternativă – deţinerea acestei puteri de către fratele meu sau, mai rău, de Kel-Nar – nu văd dacă mai avem o altă şansă. Trebuie să riscăm. Şi dacă pierdem, dacă fiecare Gardian al Păcii este omorât în timpul evenimentelor, preţul pe care îl vom plăti nu va fi aşa de mare.

Yar continuă să se mai uite încruntată la Shar-Tel, dar apoi încuviinţă din cap.

— Destul de adevărat, spuse ea, dacă regimul dictatorial ia

sfârşit. Dacă unul dintre prietenii tăi de jos nu ia totul de la început.

Shar-Tel clătină capul cu convingere.

— Noi toţi – oamenii mei de aici şi cei de pe planetă – am văzut destulă violenţă, cât să ne ajungă pentru o viaţă. Acum vrem să construim, nu să distrugem – dar fără ajutorul unei tehnologii străine. Putem şi vom avea pacea, învăţând să avem încredere unii în alţii şi să reuşim să trecem peste neînţelegeri pentru că, sincer, nu avem altă cale pentru a supravieţui. Aruncă o privire spre cască. Aş putea distruge Darurile chiar în clipa asta dacă aş crede că pot, dar nu-mi închipui că ar putea fi atât de simplu ca atunci când ai arunca pe jos lucrul ăsta blestemat.

— Şi eu mă îndoiesc, spuse Yar. În orice caz, continuă ea bătând cu palma pe puşca fazer, dacă lucrurile nu merg aşa cum speri tu, merită să trag o dată, ca ultimă soluţie. Astea pot face multe stricăciuni, în foarte puţin timp.

Brusc, se întoarse spre Riker:

— Părerea mea e să-i permitem lui Shar-Tel să-şi trimită mesajul.

Riker aprobă din cap:

— Bine.

Bătrânul îşi ascunse o mică scânteie din privire.

— Mulţumesc. Va trebui să mă întorc la navetă, să folosesc radioul de acolo.

— Foarte bine. Locotenent La Forge, du-te cu el!

— Am înţeles.

O clipă mai târziu, amândoi intrau în sas şi Data închise uşa în urma lor. Înăuntru, sub vizorul prin care Geordi îl urmărea cu mare atenţie, Shar-Tel se îndreptă spre uşa interioară. O clipă mai târziu, energiile transportoare îi învăluiră şi amândoi se aflară în sasul exterior.

Shar-Tel răsuci încuietoarea şi acum, amândoi se aflau în navetă.

Trecură aproape cinci minute până când Shar-Tel reuşi să ia legătura cu unul din oamenii lui.

— Shar-Tel! se auzi o voce strigând în radioul navetei, ce s-a întâmplat? Kel-Nar ne va închide pe toţi dacă…

— A fost vina mea, La-Dron, îl întrerupse Shar-Tel. Am fost

neglijent, dar am să-ţi explic mai târziu. Acum ia legătura cu navele! Spune-le să se lanseze imediat!

— Dar Depozitarul…

— E sub control – cel puţin pentru moment. Grăbeşte-te! Ar putea fi unica şansă de a mai avea pace.

Urmă o scurtă clipă de tăcere apoi:

— Îi voi anunţa imediat.

Şi radioul rămase tăcut.

— Şi acum, domnilor, vocea lui Yar se auzea în emiţătorul lui Geordi, vă propun să începem să aflăm câte ceva despre Darurile astea. Ar fi bine dacă înainte să înceapă ostilităţile, am găsi ceva care să ne ducă înapoi la bordul lui *Enterprise.*

— De acord, spuse Riker. Locotenent La Forge, parcă ai spus că ai mai încercat o dată cască.

— Da, răspunse Geordi intrând în încăpere împreună cu Shar-Tel. Presupun că sunt cel mai potrivit candidat care s-o încerce din nou. Atunci când a încercat-o Data era să-l omoare, pur şi simplu. Geordi continuă să-şi explice teoria, conform căreia, casca analiza unele aspecte, fizice sau mintale a celui care o purta şi, dacă aceste aspecte nu se potriveau datelor introduse în cască de aşa-numiţii „Constructori”, aceasta încerca să-l ucidă.

— Se pare că Shar-Lon şi cu mine suntem aproape de aceste date, spuse în încheiere Geordi, de vreme ce ne-a acceptat pe amândoi, în orice caz, nu m-ar deranja dacă unul dintre voi ar sta foarte aproape de mine şi ar fi gata să mi-o scoată de pe cap, în caz că se răzgândeşte.

— Desigur, spuse Riker. Te vom urmări şi pe tine şi casca pe monitoarele tricorderelor.

Geordi zâmbi slab şi luă casca din perete. Ultima dată când o văzuse şi o atinsese, fusese atunci când o smulsese de pe capul lui Data şi o aruncase pe jos. Presupunea că Shar-Lon o pusese la locul ei. Sau se aşezase singură.

Încet, aşteptând ca Riker şi Yar să termine de potrivit tricorderele, Geordi îşi puse încet casca pe cap.

Din nou planeta umplu tot ecranul şi, în mod inexplicabil, o undă de teamă îl cuprinse pe Geordi, dar nu putu să se gândească decât la ce-i spusese Shar-Tel despre „preluarea”

puterii de către Shar-Lon, atunci când îşi pusese casca pe cap.

— De data asta a trecut peste pregătiri, spuse Geordi, ascunzându-şi cât mai bine sentimentele. Prima dată am simţit un fel de furnicături. Am simţit ceva în trup şi în minte.

— Presupun că era vorba despre testul pe care l-ai bănuit tu, Geordi, spuse Data. Aceleaşi senzaţii le-am avut şi eu, dar numai în momentele dinainte de a încerca să mă dezactivezi. Dar acum, de vreme ce ai fost acceptat, echipamentul te recunoaşte şi nu mai e nevoie să facă testul.

— Dar poţi să *controlezi* ceva? întrebă Yar. Când Shar-Lon şi-a pus casca, a fost în stare să controleze tot ce vedem pe ecranul ăsta.

Chiar în timp ce vorbea, ceva se petrecu în mintea lui Geordi.

Brusc avu senzaţia că are ochi, pe care poate să-i închidă şi să-i deschidă, pe care-i poate mişca de la dreapta la stânga. Senzaţiile erau similare acelora pe care le trăise atunci când comandantul Riker, căruia entitatea care-şi spunea Q îi dăduse puteri aproape dumnezeieşti, îi dăduse pentru câteva clipe vederea normală, umană.

Şi ca atunci, ştiu fără să i se spună cum să-şi folosească ochii. Pur şi simplu îşi amintea tot ceea ce era nevoie, de parcă ar fi ştiut cândva, dar pentru o perioadă, uitase.

Dar de data asta imaginea din vizor rămase neschimbată, absorbind haosul de unde din care, în mod normal mintea lui extrăgea automat semnificaţiile şi le punea în ordine. Celălalt simţ, acela de a avea ochi care puteau fi mişcaţi şi controlaţi, era un simţ adiţional, nu un substitut.

În momentul în care renunţa la aceşti ochi mintali, imaginea de pe ecran dispărea şi ea.

Când habitatul apăru în raza lui vizuală, era un amestec de imagini de nerecunoscut, dar imediat Geordi îşi „aminti” cum să privească prin ochii minţii. Imaginea de pe ecran tremură, apoi deveni limpede şi clară.

Apoi, imaginea se mări, de la un punct oarecare de pornire şi impulsurile decodificate de senzorii din vizorul lui Geordi păreau să coopereze foarte bine cu nou-descoperiţii ochi ai minţii.

— Locotenente, spuse Yar cu asprime, în timp ce privea de la tricorder la Geordi, ai grijă! Noi circuite devin active la fel ca senzorii de pe *Enterprise,* dar operând în spectrul

electromagnetic standard.

Şi Geordi „îşi aminti” şi mai multe.

Pe ecran, imaginea habitatului se mări din nou, de parcă Depozitarul s-ar fi repezit asupra habitatului ca o navă stelară care atacă.

Brusc, de parcă ajunsese la numai câţiva metri de habitat, imaginea începu să clipească într-un haos de pete informe, dar imediat imaginea reveni.

De data asta era o imagine a interiorului habitatului. Culorile erau spălăcite, imaginea nu era clară, de parcă ar fi fost văzută printr-un filtru.

— Circuitele senzorilor sunt extrem de active, locotenente, îl avertiză Yar. Probabil că aduc imaginea pe care o avem pe ecran.

— Se pare că ai reuşit ceva, ce Shar-Lon n-a putut să folosească niciodată, spuse Riker. El nu credea că este posibi să vezi înăuntrul structurilor cu ajutorul Darurilor.

— Poate fi şi din cauză că eu am folosit toată viaţa vizorul şi sunt obişnuit să-l fac să-mi arate lucruri, pe care cineva cu privirea normală nici nu s-ar gândi că le-ar putea vedea. Este… este ca şi când acest monitor ar fi o parte din mine şi eu l-aş putea controla, aşa cum îmi controlez propriul corp. Făcu o pauză scuturând capul şi râzând involuntar.

— E nostim!

— Poţi să-l găseşti pe Shar-Lon? întrebă Riker.

— Pot să încerc, spuse Geordi devenind serios.

Concentrându-se, privi spre imaginea de pe ecran şi îşi dădu seama că imaginea este dublă, ca şi când ar vedea-o prin vizor şi prin ochii minţii. Întorcând încet ochii minţii, se orientă. Punctul de unde privea era la jumătatea drumului între cilindru şi una dintre văi şi, pe măsură ce absorbea amănuntele, bucuria de a folosi acest simţ de curând regăsită se transformă în spaimă. În vale, oamenii lui Kel-Nar mai căutau încă. Unul dintre ei era cu arma în mână şi împingea un bărbat şi o femeie în direcţia capătului cilindrului.

— Ăsta este La-Dron, se auzi vocea lui Shar-Tel. Dacă n-a avut timp să anunţe navele…

Shar-Tel tăcu în momentul în care Geordi îşi îndreptă privirea spre cei trei.

Dar în momentul în care chipurile de pe ecran deveniră mari, imaginea se tulbură, de parcă filtrul ar fi devenit tot mai gros, cu cât Geordi se apropia. La şase metri trăsăturile lor nu erau mai clare decât la o sută de paşi.

— Nu putem face ceva? întrebă Shar-Tel cu vocea sugrumată de emoţie, în timp ce-i urmărea pe cei trei continuându-şi drumul spre capătul cilindrului.

— Nu ştiu, spuse Geordi, tot ce pot să fac este…

Dintr-odată, Geordi avu senzaţia că are o a treia mână.

Nu era ceva fizic care să-i pornească din umăr sau din piept, dar, ca şi în cazul ochilor, era ceva mintal.

Exista în mintea lui.

Şi, asemeni ochilor, Geordi „îşi amintea” cum să o folosească.

O întinse spre omul lui Kel-Nar.

— Locotenente! exclamă Yar ai cărei ochi se măriseră uitându-se la monitorul tricorderului, circuitele teleportatoare sunt destul de puternice, au fost activate.

— Cred că ştiu de ce, spuse Geordi în timp ce-l lua pe om cu mâna lui invizibilă.

Într-o străfulgerare de energii, omul dispăru. La-Dron aruncă o privire peste umăr. Ochii i se măriră de uimire, gura îi rămase deschisă, dar o închise repede. Ochii se răsuceau dintr-o parte în alta, apoi luând-o de braţ pe femeie, alergară înapoi de unde veniseră.

Geordi îşi retrase mâna invizibilă.

Urmărise mişcarea cu ochii minţii şi imaginea de pe ecran se mutase spre capătul care era mereu în soare.

Desfăcu palma.

Într-o altă străfulgerare de energie, omul reapăru la un metru deasupra unei cărări care pornea de la uşa soclului. Cu braţele şi picioarele bălăbănindu-se, omul căzu scăpând şi arma din mână.

Se auzi un fluierat lung şi Geordi îşi dădu seama că venea de la Yar.

— *Tu* ai făcut asta?

— *Cred* că da.

Brusc, Geordi se dădu înapoi, până când întreaga intrare fu vizibilă pe ecran.

— Unde ar putea să fie fratele tău, Shar-Lon?

De parcă şi-ar fi revenit dintr-o transă, Shar-Tel sări în picioare, aproape detaşându-şi cizmele magnetice de podeaua Depozitarului.

— Aici, spuse el arătând cu degetul. Este fereastra încăperii unde aţi fost duşi prima dată. Camerele în care locuieşte sunt chiar deasupra.

Încet, zona pe care o arătase Shar-Tel apăru tot mai mare pe ecran, devenind tot mai ceţoasă, dar, cu o clipă înainte ca imaginea să se întunece, draperiile care acopereau fereastra de la camera Consiliului Bătrânilor, se dădură la o parte.

Geordi se trase înapoi şi în jos, până când fereastra ajunse în centrul ecranului.

În spatele ferestrei, în ceaţă, dar uşor de recunoscut, era Shar-Lon. Era cu ochii închişi, părea să fie concentrat.

Brusc, uşa camerei se deschise şi Kel-Nar dădu buzna înăuntru, respirând greu şi cu arma ridicată.

— Este Kel-Nar, aproape că ţipă Shar-Tel. A aflat că fratele meu e acolo. O să-l omoare.

Fără să se gândească, Geordi întinse din nou mâna sa invizibilă, care se strânse în jurul lui Kel-Nar.

Dar era prea târziu. Chiar în momentul în care energiile teleportatoare îl împresuraseră, el apăsase pe trăgaciul armei şi proiectilul pornise.

Shar-Lon se întorsese cu ochii mari de uimire, în momentul în care îl văzu pe Kel-Nar şi arma făcu o gaură în partea stângă a uniformei galbene.

Blestemând în şoaptă, Geordi îşi trase mâna înapoi, prin fereastră şi apoi prin corpul principal al habitatului, dar înainte să poată merge mai departe, simţi o furnicătură prin tot corpul şi simţi cum strânsoarea slăbeşte.

Vocea lui Yar îi striga în ureche:

— Locotenente! Ce faci? Un al doilea teleportor, care implică mai multe circuite prin subspaţiu a fost activat. Şi este îndreptat încoace, spre noi!

— Nu eu fac asta, spuse Geordi, dar chiar în momentul în care vorbea, îşi dădu seama cine o făcea.

— Este Shar-Lon, aproape că ţipă şi mintea lui îi dădu drumul lui Kel-Nar care căzu pe podeaua habitatului, trei metri mai jos.

Disperat, Geordi se repezi înapoi în cameră, încercând să-l

prindă pe Shar-Lon, care se prăbuşise pe covor, în faţa ferestrei. Pata roşie se întindea rapid pe uniforma lui.

Dar nu putea. Ceva îl bloca.

Şi simţi teleportorul cum se strânge şi mai mult în jurul lui.

— Orice ar fi făcut, spuse Geordi, întinzând mâna spre costumul efect-de-câmp, nu pot să-l opresc. Ori este treaz şi mă blochează pe mine, sau totul e pus cumva pe automat. În oricare din cazuri, se pare că am pornit amândoi către un anumit loc.

Aproape simultan, Riker şi Yar îşi puseră pe cap căştile de la costumele anti-radiante, Data îl trase pe Shar-Tel lângă el, activă costumul lui şi îl trecu bătrânului.

Totul se întâmplă în momentul în care Data se întorcea spre Riker şi spre Yar. Atunci teleportorul fu activat. Energiile se încolăciră în jurul lor.

Şi Depozitarul dispăru.

CAPITOLUL CINCISPREZECE

Shar-Lon nu simţi nicio durere în momentul în care glonţul îl nimeri. Era numai o uimire şi o stare de toropeală, care îl făcu să se întrebe dacă partea stângă a trupului său mai exista.

Apoi se prăvăli şi imaginea chipului contorsionat al lui Kel-Nar începea să se estompeze. În momentul în care căzu şi simţi moliciunea covorului sub spate, îşi dădu seama de imensa, îngrozitoarea greşeală pe care o făcuse.

Disperat, încerca s-o îndrepte, să răstoarne acţiunea pe care o iniţiase cu ajutorul Darurilor, încercând să-i cheme înapoi pe „Constructori”, să-i aducă înapoi, de acolo de unde-i surghiunise.

Dar era prea târziu.

Procesul era în desfăşurare şi el nu avea forţa mintală, nu putea gândi cu atâta claritate, încât să o anuleze sau să o inverseze.

Nu putea decât să se blesteme că fusese atât de naiv, atât de prost.

Ani de zile, Kel-Nar fusese ajutorul lui şi, în decursul tuturor acestor ani, Kel-Nar încercase să-i fure secretele Depozitarului spunând întruna că era înţelept şi chiar necesar, ca Shar-Lon să-i împărtăşească lui secretele. „Dacă mori, nu va fi nimeni care să-ţi ducă munca mai departe” spunea el mereu.

Iar Shar-Lon crezuse – se lăsase convins – că ajutorul lui, Kel-Nar, spunea adevărul atunci când afirma că singura lui preocupare, singurul lui gând era să ducă mai departe munca Gardienilor Păcii, după moartea lui Shar-Lon. Chiar şi atunci când propriul lui frate venise să-i spună despre Kel-Nar că este primejdios, că nu va putea avea încredere în el din momentul în care va avea puterile Darurilor, Shar-Lon n-a crezut nimic.

Dar acum, prea târziu, îşi dădu seama că Shar-Tel şi toţi

ceilalţi avuseseră dreptate. Singura preocupare a lui Kel-Nar fusese puterea pe care i-ar fi dat-o Darurile şi nu binele pe care l-ar fi putut face lumii.

Şi, în aceste câteva ultime momente, făcuse jocul lui Kel-Nar. El crezuse – *voise* să creadă – acuzaţiile lui Kel-Nar referitoare la „Constructori”, şi anume că aceştia erau impostori. Dar oricine sau orice erau, acum ştia că ei nu puteau fi nici pe departe atât de răi pe cât era Kel-Nar. Folosind Darurile pentru a-i îndepărta de Depozitar, îndepărtase ultimul obstacol din calea lui Kel-Nar. Depozitarul era acum gol şi Darurile lui îl vor accepta pe Kel-Nar.

Şi toată munca Gardienilor Păcii urma să fie distrusă.

Cu ultimele puteri, Shar-Lon se luptă să activeze Darul care urma să se distrugă chiar Depozitarul. Chiar şi asta era preferabil, decât să-l lase să cadă în mâna unuia cum era Kel-Nar.

Dar era prea târziu chiar şi pentru asta.

Înainte să-şi poată aduna şi bruma de concentrare necesară, îşi pierduse cunoştinţa.

Chiar în momentul în care Riker îşi smulse casca de la costumul anti-radiant, nu se putut opri să nu spere că, în ciuda avertismentului lui La Forge, energiile teleportatoare pe care le simţea cum se adună în jurul lui, provin de la *Enterprise.* Dar, în momentul în care se simţi prins de ele tot mai strâns, la fel ca atunci când el şi locotenentul Yar fuseseră smulşi din nava părăsită, îşi dădu seama, la fel ca şi atunci, că teleportatorul opera în subspaţiu.

Avu timp să se întrebe dacă, cine ştie cum, teleportoarele iniţiale fuseseră inversate şi ei erau trimişi înapoi, pe nava părăsită – în locul în care fusese nava părăsită.

Şi, în acel moment, în timp ce energiile se învârteau cu o viteză ameţitoare în jurul lui, când prin minte îi trecu imaginea navei părăsite şi apoi a îndepărtatei *Enterprise,* simţi aceeaşi smucitură pe care o simţise la prima teleportare când, pentru o clipă, i se păruse că se pierduse în neant, între transmiţător şi receptor.

Nu era nicio imagine, niciun mesaj, numai un sentiment, scurt şi nelămurit, în mijlocul acelui haos.

Apoi, dispăruse.

Apoi, haosul de energii din subspaţiu dispărură.

Lumea reală a costumului anti-radiant se re-formă în jurul lui.

Şi, ca un ecou, în casca acelui costum, se auzea acelaşi cuvânt şoptit, care-l urmase şi la prima teleportare: *Imzadi...*

Cel de al treilea sistem stelar rămase în urmă, la fel de gol ca şi cel dinaintea lui. Picard stătea nemişcat în faţa monitorului, privind următoarea stea pe care urmau s-o cerceteze, în spatele lui, pe scaun, consilierul Troi urmărea monitorul împreună cu el. Ochii ei păreau să înghită imaginile.

Din momentul în care începuse cercetarea, ea rămăsese în faţa monitorului, nemişcată. Numai pieptul i se ridica şi cobora în ritmul regulat al respiraţiei. Dar ce gândea? Ce spera? Oricât de mult timp ar fi rămas aşezată acolo, rezultatul era acelaşi.

În locul contactului pe care-l dorea atât, era copleşită de emoţiile celor aflaţi la bordul lui *Enterprise.* Hotărârea şi teama căpitanului, la fel de intense şi încordate ca şi trupul, o loveau cu o putere uriaşă. Şi firea turbulentă, deşi acum controlată, având în vedere postul pe care-l avea, era mai echilibrată acum, decât îi fusese vreodată.

Cum putea ea să spere că ar detecta ceva la o distanţă de parseci, când în jurul ei erau atâtea sentimente? Nu conta cât de puternic era transmis, nu conta cât de profundă era legătura ei cu cel care-l transmitea, un asemenea contact era, se temea ea, pur şi simplu imposibil. Cu toate astea, nu putea uita acel moment...

Enterprise se mai cutremura încă în urma efectului exploziei de la bordul navei părăsite. Emoţiile tuturor celor de pe punte, emoţiile celorlalte sute de persoane aflate la bordul navei, toate se scurseseră prin ea, asemeni unui puhoi haotic în care simţea numai emoţiile foarte apropiate sau foarte puternice.

Şi, pentru o clipă scurtă, gândul lui Will Riker îl atinse pe al ei.

Oriunde ar fi fost, oriunde l-ar fi trimis teleportatorul, înainte ca circuitele acestuia să se fi vaporizat, existase o clipă suficient de lungă pentru ei doi, ca minţile să se atingă.

Nu putea să creadă, oricare ar fi fost dovezile, că acea minte nu *mai* exista undeva.

— Ajungem în apropierea următoarei stele în zece minute, anunţă sublocotenentul Gawelski.

— Senzorii indică un sistem planetar, spuse Worf urmărind încă semnalele primite pe pupitrul ştiinţific. De la distanţa asta nu pot da detalii.

Picard confirmă că a recepţionat datele cu ochii pe monitor unde, mărită la maximum, steaua spre care se îndreptau începea să se vadă ca un disc.

Brusc, se întoarse şi se lăsă pe scaun, cu spatele la fel de încordat.

Alături de el, Troi, nu-şi lua privirea de la monitor. Pentru o clipă, învelişul ca de oţel care zăgăzuia sentimentele lui Picard, părură o realitate fizică, asemeni omului însuşi.

— Jean-Luc, spuse ea în şoaptă, în timp ce degetele ei subţiri îi atinseră mâna încordată care se afla pe braţul scaunului de lângă ea, tu faci toate astea…

Brusc, ea tăcu, cu buzele şi degetele nemişcate, ca de piatră. Simţise un contact slab.

Numai în mintea ei se formă, involuntar, cuvântul, gândul, *Imzadi.*

Cumva, în ciuda valurilor de emoţii, realmente dureroase, cu care era bombardată din partea echipajului de pe *Enterprise,* ea era convinsă că, pentru un scurt moment, simţise din nou gândul lui Will Riker atingându-i mintea.

Şi, tot în aceeaşi clipă, ca într-o străfulgerare, înţelesese de ce contactele fuseseră posibile, înţelese condiţiile care permiseseră acel prim contact şi apoi, pe acest al doilea, chiar mai slab decât primul.

În primul contact, cu toate că gândul fusese fără nicio îndoială al lui Will Riker, existase o diferenţă, ca şi când acel gând fusese văzut prin lentilele care deformează. Şi venise numai câteva clipe după ce el fusese trimis de teleportorul navei părăsite, un teleportor despre care Argyle credea că nu opera prin spaţiul normal ci prin subspaţiu.

În acele clipe, gândul lui Riker fusese tot în subspaţiu, acolo unde materia şi energia erau distorsionate într-un mod care nu putea fi niciodată vizualizat, ci numai descris prin abstracţii matematice şi unde distanţele nu reprezentau nimic, în termenii spaţiului normal.

Şi acum, în timpul acestui al doilea contact scurt, ea simţise din nou acelaşi element de distorsiune.

Ea îşi dădu seama că el fusese din nou în subspaţiu şi că distanţa dintre ei fusese, virtual, anulată.

Brusc se ridică, întorcându-se spre pupitrul ştiinţific.

— Locotenent Worf, spuse ea pe un ton tăios şi autoritar, caută orice activitate în subspaţiu, orice perturbare, peste tot pe unde pot ajunge senzorii tăi!

— Imediat, consiliere, răspunse Worf fără ezitare, în momentul în care înţelese din vocea ei că situaţia era urgentă. Degetele lui zburară deasupra comenzilor.

Picard, deja în picioare, o urmărea atent pe Troi.

— Ai simţit ceva, consilier, spuse el. Era o afirmaţie, nu o întrebare.

— Da, dar numai dacă senzorii…

— Am captat ceva, consiliere, tună Worf. Direcţia unu-doi-şapte, cinci-opt.

— Ia direcţia, domnule Gawelski! Acum! strigă Picard. Distanţa, locotenent Worf?

— Aproape dincolo de raza senzorilor. La cel puţin 1,5 parseci.

— Du-ne acolo, sublocotenent Gawelski! Viteză maximă! Locotenent Brindle, încearcă să-i prinzi din nou pe comandantul Riker şi pe locotenentul Yar prin emiţătoarele lor.

Şi apoi, după ce nava pornise spre noua destinaţie, Picard se întoarse spre Troi.

— Presupun, consiliere, spuse el cu o urmă de zâmbet, primul de când Yar şi Riker dispăruseră, presupun că ai un motiv întemeiat să fii atât de brusc interesată de activitatea în subspaţiu.

Zâmbind, la rândul ei, dar mult mai slab, ea aprobă din cap şi începu să-i explice.

Primul lucru pe care-l remarcă Geordi în timp ce energiile teleportorului se formară în jurul lui, a fost faptul că, deşi trecuseră prin aceleaşi forme ca şi prima dată când îl purtaseră pe el şi pe ceilalţi prin subspaţiu, de data asta nu mai erau la fel de strălucitoare şi nici la fel de puternice.

Era din nou transportat prin subspaţiu dar, probabil, nu la fel de departe.

Apoi, universul se re-formă în jurul lui şi el îşi dădu seama că avusese dreptate.

Plutea în vidul din spaţiu. Aceeaşi planetă, asemănătoare pământului se vedea dedesubtul lui, dar părea mult mai mică. În Depozitar fuseseră la mai puţin de treizeci de mii de kilometri distanţă de suprafaţă. Aici, era la cel puţin o sută de mii de kilometri, poate chiar mai mult. O distanţă cu mult mai mare decât cea pe care o putea acoperi un teleportor al Federaţiei, dar extrem de mică în comparaţie cu parsecii pe care el şi ceilalţi îi parcurseseră prima dată.

Unde *erau* ceilalţi? se întrebă el brusc şi simţi cum o gheară îi strânge stomacul. Mai ales Data. Geordi îl văzuse pe Data cum îl obligase pe Shar-Tel să se înfăşoare în câmpul de forţă al costumului. Era convins că Riker şi Yar aveau la ei aceste costume. Le puteau activa şi unul dintre ei îi putea da lui Data costumul anti-radiant.

Dar dacă fuseseră despărţiţi…

Lovind uşor insigna emiţătorului care se afla în interiorul aurei costumului, strigă:

— Căpitane Riker! Locotenent Yar!

O clipă mai târziu, vocea lui Riker îi răspunse, urmată imediat de vocea lui Yar.

— Data este împreună cu vreunul dintre voi? întrebă Geordi.

— Eu sunt singură, spuse Yar.

— Şi eu la fel.

— Data i-a dat costumul lui Shar-Tel, spuse Geordi. Ştiu că el poate supravieţui neprotejat în spaţiu mai mult decât noi, dar…

— Am totul afişat pe tricorderul meu, interveni Yar. Suntem la doi, trei kilometri unul de altul.

Supărat fiindcă nu se gândise şi singur, Geordi îşi activă propriul tricorder. Cu grijă, ca să nu facă vreo mişcare bruscă ce l-ar fi făcut să se învârtească fără oprire, cercetă spaţiul din jurul lui.

Îl descoperi aproape imediat pe Data, calităţile distinctive ale androidului, distingându-se net de ale celorlalţi. Era la aproximativ un kilometru şi jumătate, chiar între Geordi şi planetă. Shar-Tel, ale cărui semnalmente difereau uşor de cele ale lui Yar şi ale lui Riker era mai aproape de Data, la mai puţin de cinci sute de metri.

Dar Yar şi Riker, ale căror semnalmente erau foarte asemănătoare, având fiecare câte un emiţător, erau la aproape

doi kilometri depărtare, în direcţia planetei, dincolo de Geordi şi la mai mult de un kilometru distanţă unul de celălalt. Amândoi, singurii care aveau costume şi care-l puteau salva pe Data, erau cel mai departe de acesta.

Şi nu era nicio posibilitate să comunice cu Data. Fără costumul care să creeze efectul de câmp, nu exista nici învelişul de aer care să permită transmiterea sunetului de la receptor la ureche. Cu ajutorul comunicării, coordonându-se continuu, ar fi existat o şansă, una la o mie ca, dacă ar fi folosit unda fazerului să creeze un recul care să-i poate duce la un punct de întâlnire.

Dar fără posibilitatea de a comunica…

Îndreptând senzorii vizorului spre locul unde tricorderul îl depistase pe Data, îl localiză pe android, o pată abia vizibilă pe fundalul planetei, aflată la o sută de mii de kilometri dedesubt. Folosind vederea telescopică îşi dădu seama că Data arăta le fel ca mai înainte, în sasul evacuat. Lipsa de presiune din vid făcea ca trăsăturile lui să pară umflate, dar în rest, era neschimbat.

Dar chiar în momentul în care Geordi îl privea, ochii aurii ai lui Data se închiseră şi trăsăturile, şi aşa fără expresie, părură să devină şi mai inexpresive, de parcă stomacul sensibil al androidului ar fi avut de suferit, se gândi Geordi.

Brusc, Geordi îşi dădu seama care era cel mai logic lucru pe care-l avea de făcut. Nu ştia cât timp putea rămâne Data activ în vid, dar presupunea că dezactivat, putea rezista mai mult timp. Poate chiar mai mult decât Shar-Tel şi chiar decât Geordi care aveau costumele care creau câmpul de forţă, dar care aveau şi ele o limită. Aerul putea fi reciclat numai de un anumit număr de ori, dar chiar, dacă ar fi putut fi reciclat la nesfârşit, rămânea problema apei şi a mâncării. Costumele cu efect de câmp fuseseră proiectate numai pentru perioade scurte de timp, cel mult pentru câteva zile. La fel şi costumele antiradiante pe care le aveau Riker şi Yar, doar dacă erau incluse provizii…

— Trebuie să scăpăm de aici, se auzi Geordi spunând, apoi prin emiţătorul său se auzi cineva râzând.

— Eu n-am să te contrazic, locotenente, spuse vocea lui Riker. Ai vreo idee?

— De la distanţa asta poţi să controlezi în vreun fel Depozitarul? întrebă Yar. Tu şi Shar-Tel spuneaţi că Shar-Lon îl putea controla de la distantă de kilometri.

— Eu nu-l puteam împiedica să facă asta nici chiar atunci când purtam casca, spuse Geordi.

— Dar dacă el nu o mai poartă, spuse Yar, dacă ajutorul lui, Kel-Nar, l-a omorât, sau măcar l-a adormit…

— Ai dreptate, spuse Geordi întrerupând-o şi încercând să alunge impresia că el nu i-ar putea ajuta, dar simţi cum imaginea însângerată a bătrânului îi umple mintea.

Îndreptându-şi senzorii telescopici în spaţiul ce înconjura planeta, încercă să descopere, habitatul. În acelaşi timp, încercă să capteze din nou senzaţiile pe care le trăise în timp ce avusese casca pe cap. Depozitarul îşi putuse modifica, fireşte, orbita spre cealaltă parte a planetei şi, în acest caz…

Dar în acel moment, zări habitatul. Fusese ascuns de planetă şi, tocmai în acel moment, ieşea din eclipsă şi văzu că partea plană a suprafeţei polare va rămâne ascunsă numai o perioadă scurtă de timp. Aceasta rămânea vizibilă cel puţin două ore, înainte să dispară iar după planetă.

Privind în spaţiul apropiat, localiză Depozitarul, care părea un punct cenuşiu de la distanţa aceea.

— Văd Depozitarul! spuse Geordi, dând energie maximă senzorilor telescopici, apoi micşorând-o, în momentul în care-şi dădu seama că, până şi uşoara rotaţie pe care o căpătase trupul său, ar fi făcut dificilă menţinerea imaginii stabile a Depozitarului la acel nivel.

— Ai luat contact cu el? întrebă Riker. Cu casca?

— Nu încă.

— Cu tot respectul ţi-aş sugera comandante, spuse Yar cu o uşoară nuanţă de sarcasm pe care nu şi-o putuse reprima, că ar fi bine să-l lăsăm să se concentreze şi să nu-l mai distragem întrebându-l la fiecare treizeci de secunde ce progrese a mai făcut.

Şi se făcu tăcere.

Neştiind cum să înceapă, Geordi îşi imagină că-şi pune casca pe cap, încercând să-şi reamintească senzaţiile exacte pe care le avusese.

Începu cu senzaţia fizică a căştii, în momentul în care-i atinsese capul, presiunea exercitată de prelungirile asemănătoare unor degete.

Apoi, acea ciudată senzaţie a ochilor pe care nu-i avea,

senzaţia de „amintire” a lucrurilor pe care nu le cunoscuse niciodată.

Şi, mai departe, sentimentul de uşoară teamă la gândul că Shar-Lon stăpânea toate astea.

Dar, în momentul în care tremurul dispăru, îşi dădu seama că ochii fantomatici începură să capete din nou formă.

Dar nu vedeau nimic. Era conştient de existenţa lor, dar asta era tot.

Apoi simţi acel braţ invizibil, care era întruparea mintală a unuia dintre teleportoarele Depozitarului, dar era la fel de imaterial ca şi ochii. Cel mai mic efort de a-l face să se mişte îl dezintegra, aşa cum ceaţa se împrăştia în faţa vântului.

Dorind încă o dată să poată să-şi închidă ochii, făcu tot posibilul să-şi concentreze mintea în faţa haosului de energii care-i asaltau senzorii vizorului, dar aici, în spaţiu, neprotejat de atmosferă sau de învelişul protector al unei nave, spectrul de raze ultraviolete, raze X şi raze cosmice era intensificat de o sută de ori, silindu-l să fie atent în fiecare clipă.

Dar chiar şi distrat de atâtea vibraţii, încercarea lui nu fu total lipsită de succes.

Încet, îngrozitor de încet, îşi simţi acele extensii devenind tot mai puternice. Şi nu mai simţi nicio rezistenţă, ca atunci când încercase să-l prindă pe Shar-Lon.

Dar ochii rămaseră orbi.

Până când...

Brusc, începu să vadă, slab...

În depărtare, o fantomă a habitatului plutea în faţa lui.

Şi mai departe de el, mult mai departe, era o pată de lumină, mai mare decât o stea, dar strălucind intens. Instinctiv, ştiu că este chiar el.

Cu o speranţă bruscă, întinse mâna, dar braţul imaginar se destrămă ca o ceaţă.

Apoi, când neputinţa deveni tot mai mare, el simţi altceva, ceva mai solid, mai substanţial. Nu era „viu”, aşa cum fusese braţul imaginar, dar exista. Şi el putea controla acel ceva, aşa cum putea controla un baston pe care l-ar fi ţinut în mână. Îi simţea greutatea, simţea inerţia unei rezistenţe în faţa eforturilor lui, dar nu era o parte din el.

Dar era capabil să-l facă să crească, să-l împingă în afară,

spre pata de lumină despre care instinctul îi spunea că este el însuşi.

Şi îl atinse.

În acea clipă, puterea lui deveni mai mare. Pentru prima oară începu să se întrebe dacă are vreo şansă să supravieţuiască.

Începu să tragă, la început uşor, de teamă că un efort prea mare ar face ca fenomenul, oricare ar fi fost el să se risipească asemeni ceţii, aşa cum se întâmplase şi cu celelalte.

— Tricorderele indică prezenţa unei unde teleportoare, se auzi vocea lui Yar prin barierele pe care le ridicase în jurul lui.

Auzind cuvintele, dându-şi seama de sensul lor, Geordi se simţi încurajat.

— Sunt eu, răspunse el. N-am putut controla teleportorul, dar am găsit altceva pe care se pare că îl *pot* controla. Am *impresia* că ne îndreptăm cu toţii spre Depozitar. Dar chiar dacă m-aş îndrepta numai eu într-acolo, odată ajuns, îmi pot pune casca pe cap şi vă pot aduce pe toţi.

Dintr-odată, se simţi tras. Simţea accelerarea undei tractoare.

— Simţi? strigă el.

— Da, veni răspunsul lui Yar, acoperindu-l pe cel al lui Riker. Da, locotenente.

O clipă, nimeni nu mai spuse nimic, în timp ce unda tractoare continua să fie simţită.

Încet, cu grijă, Geordi îşi îndreptă o parte a atenţiei către senzorii din vizor. În ciuda faptului că-şi împărţea atenţia, viteza de tractare rămânea constantă.

Adaptând vizorul la o imagine telescopică pe o rază mai mică, privi încă o dată spre Data. Ochii androidului erau tot închişi, de parcă rămăsese în starea de aşteptare în care se cufundase cu mai multe minute în urmă. La o jumătate de kilometru mai departe, Shar-Tel începuse să se răsucească fără să se mai poată opri. Ca să nu ajungă şi el în aceeaşi situaţie, Geordi rezistă tentaţiei de a încerca să-i aducă pe Riker şi pe Yar în raza lui vizuală.

Îndreptându-şi din nou atenţia către habitat şi apoi spre Depozitar, se întrebă ce se va întâmpla atunci când acesta din urmă va dispărea în spatele planetei.

Oare unda tractoare îi va scăpa? Contactul lui cu Depozitarul va fi tăiat? Va trebui să restabilească acest contact atunci când

satelitul ca apărea din nou din umbra planetei? Şi dacă unda urma să-i piardă, se întrebă el cutremurat, putea să-i piardă atunci când erau la numai câteva mii de kilometri de suprafaţa planetei, când ei ar fi putut să cadă în atmosfera acesteia şi să ardă asemeni unor meteoriţi, înainte ca Depozitarul să reapară în partea opusă?

Brusc, Geordi simţi ceva. O clipă nu putu să-şi dea seama ce este. Asemeni unei amintiri solitare care rămâne în urma unui vis uitat, i se păru că nu are nicio legătură cu realitatea din jur.

Apoi îşi dădu seama că nu e o amintire. Era ceva ce se întâmpla chiar în acel moment.

Teleportorul funcţiona. Cineva intra în Depozitar.

În acel moment, neştiind ce altceva să facă, „dori” ca teleportorul să se oprească. Oricine ar fi fost cel care voia să intre, fie că era Shar-Lon sau Kel-Nar, fie unul din oamenii lui, asta nu putea decât să însemne dezastrul pentru Shar-Tel şi pentru cei patru de pe *Enterprise.*

Dar eforturile lui Geordi părură să nu aibă niciun efect.

Apoi, din proprie voinţă, teleportorul se opri.

Încă o dată se concentră asupra „ochilor”. Dacă nu-l putea opri pe cel care tocmai intrase în sasul Depozitarului, cel puţin putea afla cine este.

Dar imaginea pe care o primea, slabă şi neclară, cu excepţia petei luminoase care părea să fie el în depărtare, era a habitatului.

Concentrându-se aşa cum nu se mai concentrase niciodată, Geordi îşi întoarse ochii de la distanţă, până când aceştia se aflară în direcţia cutiei cenuşii care era Depozitarul. De sas era ataşată o navetă, dar nu cea cu care veniseră el, Data şi Shar-Tel. Aceea plutea în apropierea Depozitarului.

Dorind să înainteze, ochii fantomatici ai lui Geordi se apropiară de Depozitar.

Dintr-odată trecură prin perete şi tot interiorul i se deschise în faţă într-o lumină translucidă.

Mecanismul de închidere al uşii interioare a sasului se învârtea. Peste încă o clipă, cel care se afla în sas, oricine ar fi fost el, urma să fie în Depozitar. La câteva secunde după asta, urma să-şi pună casca pe cap.

Luându-şi privirea de la sas, Geordi îşi obligă ochii fantomatici

să se îndrepte spre cască, îşi obligă mintea să nu mai fie distrasă de nimic altceva, nu numai de aici, din Depozitar, dar nici de trupul lui aflat la sute de mii de kilometri distanţă.

Şi în momentul acela, începu să spere din nou.

Casca, spre deosebire de tot ce se afla în Depozitar nu mai era o imagine neclară. Acum… acum când se concentra asupra ei şi numai asupra ei, văzu cum devine aproape concretă. Şi chiar în momentul în care se lupta să păstreze intensitatea concentrării, părea că devine tot mai solidă, asemeni unei imagini holografice care se apropia tot mai mult.

Inima din trupul aflat în depărtare bătea cu putere. Geordi înaintă. Casca era acum atât de reală încât părea că poate s-o atingă.

Şi o atinse.

Ochii fantomatici trecură printre prelungirile căştii şi în sus spre creştet, acolo unde prelungirile se împreunau sub lumina palidă, argintie.

Brusc, restul Depozitarului îi apăru în faţa ochilor, devenind la fel de solid şi de real ca şi casca.

Acum avea controlul.

Dar nu avea controlul deplin.

Instinctiv, ştiu că nu avea puterea ca, de la distanţa aceea, să-l prindă cu ajutorul gândului pe omul din sas şi să-l teleporteze în altă parte. Dar pe el, trupul lui aflat la distanţă…

Întinzându-se de-a lungul undei tractoare invizibile, prinse la întâmplare tot ce se găsea pe ea.

În trupul lui, senzorii vizorului deveniră vii în momentul în care energiile teleportoare începură să se formeze în jurul lui, şi sentimentul – realitatea – de a fi în două locuri în acelaşi timp îl ameţi, aşa cum îl ameţise imposibilitatea energiilor distorsionate ale subspaţiului care se precipitau haotic în jurul lui.

Într-o clipă, mai repede decât în orice teleportare pe care o cunoscuse, se afla în Depozitar, cu casca pe cap. Dar în aceeaşi clipă îşi dădu seama că era prea târziu.

Uşa sasului era deschisă. Kel-Nar pătrundea înăuntru cu o armă în mână.

Sărind într-o parte, cu casca alunecându-i de pe cap, Geordi ridică fazerul şi trase.

O fracţiune de secundă mai târziu, simţi mecanismul de

apărare al Depozitarului coborând încă o dată asupra lui.

Apoi nu mai simţi nimic.

Şi, la o sută de mii de kilometri în spaţiu, unda tractoare dispăru, lăsându-i pe Riker şi pe Yar pe o traiectorie meteorică, spre planeta de dedesubt.

CAPITOLUL ŞAISPREZECE

Apropiindu-se de sistem, deasupra eclipsei, senzorii de pe *Enterprise* intrară în acţiune.

— Unu, zero-patru, mase solare, căpitane, anunţă Worf. Şase planete, cea de a doua de clasă M. Niciun satelit natural. Un singur satelit artificial, cu masă de câteva ori mai mare decât *Enterprise.* Niciun altul detectabil de la distanţa asta.

Picard, care îşi ţinuse respiraţia cât timp Worf citise datele transmise de senzori, dădu drumul unui oftat de uşurare.

— Înaintăm numai cu forţa de propulsare, sublocotenent Gawelski. Scuturile ridicate, spuse Picard. Locotenent Brindle, locotenent Worf, fiţi atenţi la orice indicativ referitor la o tehnologie apropiată sau superioară nivelului tehnologiei Federaţiei. Asta ar putea fi planeta de origine a celor de pe nava părăsită. Sau a fiinţelor care au dus la abandonarea ei.

Dar, cu cât se apropiau de planetă, speranţele scădeau rapid. Nu existau comunicaţii în subspaţiu, numai frecvenţele electromagnetice standard, tipice unei civilizaţii aflate în primele stadii ale călătoriilor prin spaţiu.

La zece milioane de kilometri, Worf ridică privirea de pe instrumente:

— Un al doilea satelit artificial, căpitane, mormăi el. Pare să aibă o masă cu unu la sută mai mică decât celălalt, dar conţine o sursă de antimaterie, identică celei din nava părăsită, dar mult mai bine ecranată.

Picard se încruntă:

— Şi sursa de energie a satelitului mai mare?

— Necunoscută, domnule, dar senzorii nu indică reacţii atomice sau ale antimateriei nici acolo, nici pe suprafaţa planetei.

— Alţi sateliţi?

— N-am mai detectat niciunul, domnule.

— Vrei să spui că astea sunt singurele structuri artificiale ale acestui sistem?

— Singurele care să aibă o oarecare masă aflată în apropierea singurei planete de clasă M. Ce să cercetăm în apropierea planetelor nelocuibile…

— Nu, rămâi aici. Picard se întorcea spre staţia tactică. Tot n-ai detectat vreo activitate în subspaţiu, locotenent Brindle?

— Încă nu, domnule.

— Monitorizează cei doi sateliţi, sublocotenent Gawelski! Măreşte la maximum!

În timp ce Gawelski executa comanda, imaginea planetei dispăru şi, în centrul monitorului apărură două puncte luminoase. Pe măsură ce imaginea se mărea, Picard recunoscu forma distinctă a satelitului mai mare. Cel mic era încă numai o pată.

— Activitate în subspaţiu crescută, anunţă Worf. Un fel de undă teleportoare. Pare să pornească de pe satelitul mai mic.

Picard se întoarse brusc spre consilierul Troi, dar ea clătină capul şi se încruntă.

— N-am simţit nimic, Jean-Luc.

— Ai date în plus referitoare la satelit, Worf?

— O uşoară creştere a activităţii sursei de energie care e antimateria şi care coincide cu activitatea de teleportare, dar…

— Căpitane, interveni brusc locotenentul Brindle de pe pupitrul tactic, detectez trei emițătoare ale Flotei Stelare!

— Unde?

Un amestec de uşurare şi de teamă îl cuprinse pe Picard în momentul în care se întoarse spre Brindle. Trei emiţătoare, nu patru!

— La o sută de mii de kilometri deasupra planetei. Cu aproximaţie aici. La cuvintele lui, imaginea planetară de pe monitor se micşoră şi un cerc slab apăru la câţiva diametri planetari mai departe.

— Apropie-te în limita razei de teleportare, sublocotenent Gawelski, cu toată forţa de propulsare, strigă Picard. Coborâţi scuturile numai când vă spun eu şi ţineţi mereu la curent camera de teleportare cu coordonatele acestor emiţătoare. Domnule Carpelii, fii pregătit să te fixezi asupra lor!

Făcând o pauză, Picard privi spre monitor, la cercul ce strălucea palid. Emiţătoarele erau acolo, dar nu aveau de unde să ştie cui aparţineau.

— Securitatea, strigă el, detalii complete în camera de teleportare, acum! Doctor Crusher, trimite acolo o echipă medicală şi pe cineva care să se ocupe de comandantul Data!

Şi aşteptară.

— Senzorii detectează cu precizie prezenţa comandantului Data şi a altor doi oameni, anunţă Worf, pe măsură ce se apropiau de raza de teleportare. Par să fie la o distanţă de numai doi kilometri unii de alţii. O a patra formă de viaţă, categoric humanoidă, probabil un om, se află în aceeaşi zonă.

— Cel de al patrulea membru al echipajului? întrebă Picard.

— Nu cred, domnule, răspunse Worf, apoi adăugă, de fapt această formă de viaţă pare să fie învăluită în câmpul de forţă al costumului, în timp ce Data este neprotejat. Indicaţiile privind viaţa comandantului sunt stabile, dar scăzute, ceva mai crescute decât cele ale unui om în stare de hibernare. În timp ce vorbea, fruntea lui Worf era încruntată, fapt care dădea trăsăturilor lui un aspect şi mai ameninţător.

— Ai auzit, doctor Crusher?

— Am auzit, căpitane. Suntem pregătiţi.

— Ne-am fixat pe coordonatele emiţătoarelor, căpitane, se auzi vocea lui Carpelii din camera de teleportare. Suntem pregătiţi să activăm imediat ce vom ajunge în rază şi vom coborî scuturile.

— Fii pregătit, sublocotenente!

— În jurul satelitului mic au fost ridicate alte scuturi, mormăi Worf, în timp ce lucra la pupitrul ştiinţific. Acum este total ecranat. Înregistrez creşterea masivă a sursei de energie de antimateriei

— Doar n-o să se autodistrugă la fel ca nava părăsită!

— S-ar putea, căpitane.

— În cazul ăsta i-ar putea atinge pe Data şi pe ceilalţi?

— Dacă această cantitate de antimaterie este egală sau mai mare decât cea consumată în explozia de pe nava părăsită, s-ar putea să ajungă până la ei.

— Suntem în raza de teleportare, căpitane, raportă Gawelski.

— Apropie-te cu toată capacitatea forţei de propulsare, ţipă

Picard. Domnule Brindle, vreau ca cei patru, oricine ar fi ei, să se afle în interiorul scuturilor deflectoare ale navei *Enterprise!*

Picard ştia că ultimele câteva mii de kilometri urmau să fie făcuţi în mai puţin timp decât ar fi trebuit teleportoarelor să se fixeze pe coordonatele emiţătoarelor.

— Formele de viaţă sunt în interiorul scuturilor lui *Enterprise,* căpitane, raportă aproape imediat Brindle.

— Excelent, domnule Brindle. Sublocotenent Carpelii, adu-i pe cei trei la bord. Întorcându-se spre unul dintre panourile negre, Picard spuse:

— Computer, arată-mi camera principală de teleportare!

Ascultător, panoul îi oferi imediat imaginea camerei de teleportare şi pe sublocotenentul Carpelii aflat la pupitrul de control.

Încordaţi, Picard, Troi şi tot restul echipajului aşteptau să vadă ce va apărea pe platforma de teleportare.

Unda tractoare îi atrăgea încă spre Depozitar când, tricorderele lui Riker şi al lui Yar înregistrară o acumulare de energii teleportoare. O clipă mai târziu, atât Geordi cât şi energiile de teleportare dispărură de pe monitoarele tricorderelor.

Apoi, unda tractoare dispăru şi ei rămaseră din nou, plutind în spaţiu.

— Locotenent La Forge! spuse Riker. Geordi!

Dar nu primi niciun răspuns.

— Locotenent Yar, începu el, dar se opri în momentul în care simţi cum îl cuprinde din nou o undă teleportoare. Ar putea fi Kel-Nar, ţipă el, grăbindu-se să spună cuvintele înainte ca procesul de teleportare să-l îngheţe. Poate că a preluat controlul asupra Depozitarului.

— Sunt pregătită, răspunse Yar, prinzând bine fazerul în mână, cu degetul pe butonul de declanşare. Din câte a spus Geordi, acolo, înăuntru, nu ai decât o şansă şi am s-o folosesc.

Şi energiile se închiseră asupra lor.

Dar în momentul în care unda teleportoare îi cuprinse, Riker simţi dintr-odată, acelaşi contact pe care îl mai simţise de două ori în timpul transmisiilor prin subspaţiu, dar de data asta nu mai existau distorsionări. Simţi gândul lui Troi, nu îndepărtat şi speriat, ci în apropiere şi cu un puternic sentiment de uşurare.

Apoi, prin vizorul căştii costumului anti-radiant, văzu marginea farfuriei de pe *Enterprise.*

Tasha! Încercă el să strige pentru a o avertiza, dar era prea târziu. Teleportarea începuse şi, o clipă mai târziu, în jurul lui începu să prindă formă camera principală de teleportare de pe *Enterprise.*

Şi acolo, de parcă prezenţa ei ar fi putut grăbi procesul de materializare, stătea consilierul Troi, la numai câţiva metri în faţa lui, în locul spre care era îndreptat fazerul lui Yar.

— Tasha! Numele îngheţat în gâtul lui Riker în momentul teleportării, explodă în clipa în care matricea teleportorului îl eliberă. Nu trage! Suntem pe *Enterprise!*

În aceeaşi clipă, brusca reîntoarcere la gravitaţie îl lovi ca un ciocan şi căzu în faţa lui Troi. Degetul lui Yar, apăsat reflex pe butonul fazerului, se ridică în clipa în care auzi cuvintele lui Riker şi văzu încăperea atât de bine cunoscută.

Data căzu ca un pietroi pe platforma de teleportare.

Când Riker îşi scoase casca de la costumul anti-radiant, ochii lui i-a întâlnit pe ai lui Troi şi s-au înţeles din priviri. Apoi se întoarse spre doctorul Crusher şi spre echipa de medici şi de ajutoare.

— Doctore, spuse el repede, Data a stat mai multe minute în vid, fără costum de protecţie. Locotenent Yar şi cu mine ne simţim bine.

— Unde e locotenentul La Forge? interveni Yar, scoţându-şi şi ea casca. Toate privirile se întoarseră spre ea. Nu l-aţi adus şi pe el cu câteva secunde înainte?

— Până acum, numai pe voi trei v-a adus la bord, locotenent Yar, se auzi de pe punte, vocea lui Picard. Cine este cea de a patra formă de viaţă înfăşurată în ceea ce presupun că este costumul pentru efect de câmp al lui Data? În ciuda datelor senzorilor, am sperat că ar putea fi La Forge.

— Nu este el, dar adu-l, totuşi, la bord, spuse Riker. Îl cheamă Shar-Tel. Este o poveste lungă.

— Adu-l, domnule Carpelii, confirmă Picard.

— Care cerc, domnule Carpelii? întrebă Riker repede.

— Numărul doi, comandant Riker, dar ce…

— Locotenent Yar, strigă Riker, ajută-mă să-l prind atunci când va apărea. Se aşteaptă mai puţin decât noi să dea de

gravitație şi la vârsta lui...

— Activez, comandante, spuse Carpelii. Riker şi Yar se aşezară de o parte şi de alta a cercului numărul doi.

O clipă mai târziu, Shar-Tel, înfăşurat în strălucirea slabă a costumului de efect de câmp, s-a materializat. Riker şi Yar îl prinseră fiecare de câte un braţ înainte să cadă.

— E-n ordine, Shar-Tel, spuse repede Riker. Acum suntem în siguranţă. Asta e nava despre care-ţi vorbeau ceilalţi. Este nava noastră.

Ochii lui Shar-Tel se măriră de uimire, dar pe chipul lui nu se citea teama, ci uşurarea. Aruncă o privire de intensă curiozitate, o privire care îi reaminti lui Riker de Picard.

— Ce s-a întâmplat, întrebă neliniştit bătrânul. Fratele meu e mort? Kel-Nar a preluat comanda Depozitarului?

— Nu ştim, răspunse Riker, dar dacă…

— Trebuie să vorbesc cu La-Dron. Dacă fratele meu mai e în viaţă, trebuie să-l găsim! Am mai putea să-l salvăm.

— Aici nu putem să facem nimic, spuse Riker, coborând de pe platformă şi scoţându-şi costumul anti-radiant. Toată lumea pe punte! Poate aflăm care este situaţia!

— Da, ofiţer I, se auzi vocea lui Picard prin panou, vino pe punte! Sunt unele lucruri pe care aş vrea să le aflu şi *eu.*

— Venim. În timpul ăsta, caută Depozitarul – cel mai mic dintre cei doi sateliţi. Probabil că locotenentul La Forge este acolo şi sigur că are probleme.

— Ai auzit, locotenente Worf, spuse Picard. Fă tot ce poţi. Ofiţer I, ce e acel satelit? Pare să fie singurul care are o sursă de energie antimaterie din sistemul ăsta stelar.

Vorbind în timp ce mergea, urmat de Yar care îl conducea pe Shar-Tel care se deplasa mai greu, Riker îi explică lui Picard situaţia, cât mai repede posibil.

În camera de teleportare, Data deschise ochii şi se ridică cu greu, aproape lovindu-se de doctor Crusher şi de tricorderul medical cu care aceasta îl testa. O clipă rămase tăcut, privind scena din jurul lui.

— Văd că Geordi a avut dreptate, spuse el. Căpitanul nu s-a dat bătut.

— Data, începu doctor Crusher, dar el se şi ridicase în picioare.

— Mi-am făcut deja o verificare, doctore, spuse el. Sunt din nou perfect funcţional. Unde sunt ceilalţi?

— S-au dus pe punte, dar…

— Atunci mă duc şi eu după ei. Vreau să obţin neapărat anumite informaţii de la computer.

Sub privirea îngrijorată şi uşor suspicioasă a doctorului Crusher, Data ieşi repede.

Shar-Tel, îmbrăcat în bluza şi pantalonii care erau atât de deosebiţi de restul uniformelor, stătea lângă locotenentul Brindle, la pupitrul tactic. Picard, la propunerea lui Riker şi a lui Yar, aprobase cererea lui Shar-Tel de a lua legătura cu La-Dron. În timpul ăsta, Riker şi Yar îi făceau lui Picard un scurt rezumat despre ceea ce se întâmplase din momentul în care Geordi şi Data fuseseră smulşi de pe nava părăsită.

— Darurile mi-au îngăduit să văd cum Kel-Nar mi-a împuşcat fratele, dar nu mi-au îngăduit să intervin. Shar-Tel aproape că ţipa la La-Dron. N-avem timp de alte explicaţii! Dacă te grăbeşti poate că mai e timp să-l salvezi! Dacă ajutorul lui, Kel-Nar, a preluat comanda Depozitarului, fratele meu ar putea fi unica speranţă.

Deşi Shar-Tel îi vorbea pe un ton autoritar, La-Dron ezită, dar apoi, spuse:

— Prea bine. Cel puţin nu va fi mai rău decât ce am trăit.

În momentul în care contactul fu întrerupt, Shar-Tel răsuflă uşurat.

Data ieşi în fugă din turbolift, fără să fie observat de cineva şi se îndreptă direct spre al doilea pupitru ştiinţific. Între timp, Riker şi Yar terminaseră un prim rezumat pentru nerăbdătorul Picard.

— Locotenent Worf, spuse Picard brusc, raportează starea satelitului!

— De la distanţa asta, scuturile satelitului sunt impenetrabile pentru senzorii noştri. Scuturile sunt cel puţin la fel de eficiente ca şi cele ale navei părăsite.

Mormăitul de bas al lui Worf, care venea de la numai doi-trei metri din spatele lui Shar-Tel, îl făcu pe bătrân să se întoarcă şi să se uite pentru prima dată cu atenţie la Worf care se întorsese spre căpitan pentru a raporta.

Shar-Tel făcu ochii mari şi, instinctiv, se îndepărtă de trupul ameninţător al klingonianului.

Reacţia de respingere a durat numai o clipă şi, clipind, Shar-Tel se întoarse spre Picard.

— Nava voastră poate să distrugă Depozitarul? întrebă el tăios.

— Sperăm să-l oprim să se autodistrugă, răspunse Picard, cel puţin până îl scoatem de acolo pe locotenent La Forge. Dacă este într-adevăr la bord. După asta, vom mai discuta. Domnule Gawelski, apropie-te la cinci mii de kilometri! Locotenent Worf, continuă sondarea cu ajutorul senzorilor!

— Căpitane, interveni Brindle de la pupitrul tactic, şase nave cu încărcătură chimică au părăsit atmosfera planetei şi pătrund pe orbită.

— Monitorizează şi înregistrează toate transmisiunile lor, spuse Picard, aruncând o privire de gheaţă spre Shar-Tel, în momentul în care se întoarse spre Riker.

— Ofiţer I, cui îi aparţin aceste nave?

Riker explică repede. Shar-Tel stătea în apropiere, în mod clar mai nervos şi mai nerăbdător decât fusese înainte de anunţul făcut de Brindle.

— Tu le-ai chemat, Shar-Tel, spuse Picard, întorcându-se spre bătrân. Poţi să le spui să rămână la distanţă? Convinge-i să rămână pe o orbită mai îndepărtată, departe de „Depozitarul” vostru până când vom rezolva situaţia.

— Exact asta şi fac, căpitane, spuse repede Shar-Tel. Dacă acel Kel-Nar a preluat controlul Depozitarului…

— Lasă explicaţiile! Spune-le să nu se apropie! Locotenent Brindle, încearcă să stabileşti contactul! Shar-Tel, nu le spune unde eşti! Lasă-i să creadă că eşti acolo, unde te afli în mod obişnuit.

Dând din cap în semn de acceptare, Shar-Tel se grăbi să-i dea lui Brindle frecvenţele necesare pentru a lua legătura cu navele.

— Cinci mii de kilometri, căpitane, raportă Gawelski.

— Locotenent Worf?

— La viteza maximă, senzorii sunt capabili să pătrundă până la un nivel limitat. Dar…

— O mie de kilometri, domnule Gawelski, ordonă Picard.

— Niciun răspuns din partea navelor, căpitane, raportă

Brindle. Ne recepţionează, dar nu răspund.
— Shar-Tel? Picard se încruntă la bătrân. De ce?
— Nu ştiu, căpitane.
— Mai încearcă, Brindle. Shar-Tel, chiar dacă navele nu răspund, transmite-le mesajul.
— De la distanţa asta, senzorii pătrund mai bine, spuse Worf câteva secunde mai târziu, când *Enterprise* ajunsese la o distanţă de o mie de kilometri. Categoric sunt încă două forme de viaţă la bord, amândouă humanoide, una umană, probabil cu un emiţător.
— Este La Forge, spuse Riker uşurat.
— Da, căpitane, spuse Worf. Dacă este el, este în stare de inconştienţă, ca şi cealaltă formă de viaţă. Încă două forme de viaţă humanoide, într-o navă mai mică, sunt tot în stare de inconştienţă.
— În stare de inconştientă, se răsti Picard? Toţi?
— Probabil că este sistemul de apărare al Depozitarului, spuse Riker repede, amintindu-şi ce-i spusese Geordi despre prima experienţă pe care a avut-o Data pe Depozitar. Probabil că La Forge a folosit fazerul.
— Cât timp vor rămâne în starea asta?
— N-avem de unde să ştim, spuse Riker. Când La Forge şi Data au fost luaţi din preajma navei, şi-au recăpătat cunoştinţa în mai puţin de jumătate de oră. Dar dacă rămân înăuntru… Riker se încruntă şi clătină capul. Un sistem proiectat să apere nava însăşi împotriva oricui foloseşte un fazer înăuntrul sau în apropierea ei, nu s-ar dovedi eficient dacă ar permite atacatorului să se trezească şi să reia atacul.
Picard se încruntă şi mai tare.
— Vrei să-mi spui că-i va ţine în starea asta de inconştienţă sau chiar îi va ucide dacă nu-i vom putea scoate de acolo?
— S-ar putea, căpitane, spuse Riker şi-ar fi mai bine, mă refer la starea de inconştientă nu la uciderea lor. Dacă s-ar trezi mai întâi Kel-Nar…
— Înţeleg ce vrei să spui, ofiţer I. Ar fi mai bine să găsim o cale de a-l scoate pe locotenentul La Forge de acolo cât mai repede. Picard privi în jurul lui pe punte. Accept orice sugestie, informaţie, chiar comentarii.
Data, care fusese absorbit de lucrul lui la al doilea pupitru

ştiinţific chiar din clipa în care sosise pe punte, se întoarse spre Picard.

— Eu n-am încă nicio propunere, dar am nişte informaţii pe care locotenentul La Forge le considera semnificative.

— Să le auzim, domnule Data.

— Foarte bine, căpitane. În ultimele câteva minute m-am familiarizat cu detaliile complete referitoare la informaţiile suplimentare oferite de ferengi privind acest sector din spaţiu şi…

— Informaţiile suplimentare ale ferengilor? Picard se încruntă din nou.

— Da, căpitane. Informaţiile primite de Federaţie în schimbul unor alte informaţii similare, neverificate, adunate din alte sectoare de navele de explorare ale Federaţiei.

Picard aprobă din cap.

— Ah, da, „schimbul de zvonuri”! Îmi amintesc. Din câte îmi amintesc, nici ferengii şi nici oficialităţile Federaţiei n-au fost foarte încântaţi în momentul în care au avut ocazia să analizeze aşa-numitele informaţii pe care le primiseră. Toate erau de la o a doua sau a treia sursă şi se refereau la evenimente petrecute – dacă într-adevăr se petrecuseră – cu mii de ani în urmă.

— Exact, căpitane, astea sunt informaţiile la care mă refer.

— Şi ai scos ceva folositor din ele?

— Cred că da, căpitane. Informaţiile pe care tocmai le-am trecut în revistă par să arunce oarecare lumină asupra originii şi funcţiei celor două nave cu care am avut legătură.

— Continuă, spuse Picard. Androidul făcuse o pauză ca pentru a cere permisiunea de a vorbi.

— Am înţeles, căpitane, spuse Data şi continuă să relateze ceea ce i-a spus Geordi referitor la navele similare Depozitarului, aşezate pe orbitele unui număr de planete de clasă M, într-un anumit moment în trecut. De asemenea, a spus tot ce ştia despre alte planete de clasă M care nu reuşiseră să atingă stadiul călătoriilor în spaţiu, fie împiedicaţi de „invadatori din alte lumi”, fie de „evenimente catastrofale” nedefinite.

În acel moment, continuă Data, Geordi s-a gândit că sateliţii erau ceea ce el a numit nişte „posturi de pază”, iar nava părăsită era un fel de sediu central, sau un stat major de pe care toţi sateliţii erau controlaţi şi, la un moment dat,

aprovizionaţi.

— Pare să aibă sens, fu de acord Riker, cel puţin pentru minţile paranoice ale celor care i-au construit. Gândiţi-vă la teleportoarele într-un singur sens, la dispozitivele de autodistrugere şi la toate celelalte „dispozitive de siguranţă”. Pentru o civilizaţie cu un asemenea mod de gândire, ideea de a întâlni alte civilizaţii, egale sau superioare trebuie să fi fost înspăimântătoare.

Picard se încruntă.

— Deci, atunci când au început să descopere lumi cu populaţie potenţial „periculoase”, în loc să le ajute, sau măcar să le ignore, ei s-au asigurat că aceste lumi nu vor avea niciodată șansa de a avansa atât încât, să poată face călătorii în spaţiu. De fapt, ei au făcut din acele populaţii prizonieri, cu ajutorul unor sateliţi ca aceştia. Şi probabil că sunt sute, chiar mii.

Riker îl aprobă din cap.

— Au plasat sateliţi pe orbita fiecărei planete pe care au descoperit populaţii capabile să se avânte la un moment dat în spaţiu şi să-i înfrunte.

Cred că ar trebui să fim recunoscători că, pur şi simplu, n-au sterilizat aceste lumi. Probabil că aveau puterea asta.

— Şi unităţile de hibernare? întrebă Picard gânditor. Probabil că monitorizarea zi de zi şi an de an, o făceau computerele şi trezeau pe cineva numai atunci când depistau ceva ce fusese introdus în programul lor ca fiind o ameninţare – primul satelit artificial, prima explozie nucleară, primul lucru care ar fi reprezentat un indiciu că populaţia în cauză dezvolta o tehnologie ce o putea duce în spaţiu.

— Da, spuse Data. Astfel de activităţi au stat la baza povestirilor despre „invadatorii din alte lumi” care nu permiteau locuitorilor planetelor să ajungă în spaţiu. Este de asemenea posibil, ca dispozitivele de autodistrugere să fi fost în legătură cu „evenimentele catastrofale” care, conform informaţiilor ferengilor erau adesea explozii puternice ale unor obiecte necunoscute care apăreau pe orbitele planetelor. În aceste ocazii şi în altele, se menţionează „boli cumplite”, care au urmat acestor evenimente, ca rezultat al radiaţiei produse de aceste explozii, mai mult ca sigur.

Riker se strâmbă.

— Şi apoi, cândva, în trecut, au întâlnit o civilizaţie care călătorea deja în spaţiu, o civilizaţie care era probabil, superioară din punct de vedere tehnologic. Şi, în loc să încerce să-i întâlnească pe aceşti nou veniţi, să le devină prieteni, ei au intrat pur şi simplu în panică. S-au întors în lumea lor, oricare ar fi aceea, punând în funcţiune dispozitivele de autodistrugere, făcând tot posibilul să şteargă urmele existenţei lor. Dar în foarte puţine cazuri, ca în cazul satelitului şi al navei descoperite de noi, ceva n-a funcţionat corect şi nu au fost distruse.

Picard aprobă din cap.

— Totul pare foarte plauzibil, având în vedere dovezile pe care le avem. Şi, când am dat peste nava părăsită, sistemele de evacuare funcţionau încă pentru a vă putea teleporta pe toţi patru aici, pe acest aşa-numit Depozitar, probabil singurul satelit care mai funcţionează.

Picard făcu o pauză pentru a-şi trage răsuflarea.

— Dar, din nefericire, niciunul dintre sisteme nu ne e de folos, continuă el. În primul rând, trebuie să găsim o cale pentru a-l aduce înapoi pe locotenentul La Forge…

— Căpitane! îl întrerupse Worf. Energia satelitului creşte din nou!

Picard se întoarse brusc spre monitor.

— Domnule Brindle, ţipă el, menţine energia la maximum în propriile noastre scuturi! Worf, ce face cu energia asta?

— Nu ştiu, căpitane. Indicatorii arată că mare parte este transmisă în scuturi, dar… Altă creştere de energie, căpitane şi tot în scuturi.

— În scuturi? Sunt întărite?

— Nu, căpitane, tocmai asta mă nedumereşte. Energia pare să se îndrepte spre scuturi, dar pare să nu aibă un efect vizibil.

— O proastă funcţionare?

— Se poate, căpitane. Nava asta are aproape aceeaşi vârstă ca şi cealaltă navă părăsită.

Picard se îndreptă spre pupitrul tactic să-i mai pună întrebări lui Shar-Tel, dar, înainte ca ochii să-i părăsească monitorul, satelitul mai mic, aşa numit Depozitar, sclipi şi dispăru.

— Worf! Ce s-a întâmplat?

— O parte din energie este acum radiată de scuturile navei,

dar asta este singura schimbare.

— Satelitul mai este acolo? Senzorii îl mai captează?

— Da, căpitane. Totul e ca şi până acum. Starea formelor de viaţă este neschimbată.

— Atunci, ce naiba...

Brusc, Picard rămase tăcut, cu gura căscată. În locul satelitului dispărut, apăruse cea mai mare navă stelară pe care o văzuse el sau altcineva de pe punte.

CAPITOLUL ŞAPTESPREZECE

Încet, inexorabil, Shar-Lon îşi revenea în simţiri.

La început, mintea înceţoşată rezistă acestei intruziuni, temătoare în faţa durerii care se amplifica cu fiecare pas făcut spre starea de trezie, incapabil să înfrunte totala extenuare, care făcea ca numai gândul la o mişcare fizică să devină o tortură.

Dar apoi, pe măsură ce mintea începea să-i devină tot mai limpede, îşi dădu seama: *Darurile sunt cele care fac asta. Darurile sunt cele care mă trezesc.*

O clipă mai târziu, în ciuda unei uşoare senzaţii de ameţeală, era complet treaz. Dincolo de starea de extenuare şi de durere care mai persista încă în trup, simţi o apăsare în spate şi o durere în piciorul stâng. Privi în jur şi văzu camera Consiliului Bătrânilor.

Şi în momentul acela, îşi dădu seama că nu era întins pe una dintre canapelele pe care se odihnea atât de des înaintea vreunui consiliu, ci pe podea, cu un picior răsucit dureros sub el.

Brusc, amintirea chinuitoare a acelor ultime clipe, a trădării lui Kel-Nar, a propriului său eşec, toate îi reveniră în minte.

Şi, odată cu aceste amintiri, îşi dădu seama că, într-un fel, i se oferise o a doua şansă.

Lor tuturor – fratelui său, celor de pe planetă şi, în special, Gardienilor Păcii – le fusese dată o a doua şansă. Şansa de a alege drumul bun – drumul *adevăratei* păci.

Darurile îi dădeau – îl obligau să primească – o a doua şansă.

Dacă avea puterea şi dorinţa să o folosească.

Neîndrăznind să închidă ochii, de teamă că nu ar mai avea puterea să-i mai deschidă, făcu un efort să se concentreze, să, gândească. Nu avea posibilitatea să controleze Darurile acum când, Kel-Nar era cu siguranţă în Depozitar.

Nu mai era decât o acţiune, pe care o putea întreprinde. Aceeaşi acţiune pe care o mai încercase şi în care eşuase, chiar în momentul în care conştiinţa lui pâlpâise şi apoi se stinsese.

Dar acum, Darurile hotărâseră să-i mai dea o şansă… Adunându-şi ultimele resurse ale puterii oferite de Daruri, Shar-Lon se concentră asupra Darurilor şi simţi cum legătura devine mai puternică. Avu chiar iluzia, pentru un moment, că propriul lui trup pe moarte, capătă forţă.

Cu un amestec de triumf şi regret dădu comenzile care urmau să ducă la distrugerea Darurilor.

Îşi pierdea din nou cunoştinţa, dar în acelaşi timp simţea confirmarea din partea Darurilor. Paradoxal, aceste ultime clipe ale lui erau primele clipe de pace adevărată şi totală pe care o trăise în cincizeci de ani.

Toţi cei aflaţi pe punte, inclusiv Data şi Worf rămaseră o clipă îngheţaţi în faţa imaginii care apăruse pe monitor fără nicio avertizare, fără distorsiunile spaţiale care preced, în mod normal, apariţia unei nave cu viteză superluminică.

Nava necunoscută, de un albastru metalic, uşor strălucitor, făcea ca *Enterprise* să pară pe lângă ea foarte mică, putând să încapă în oricare din cele trei segmente care formau şi care erau asemănătoare unor fortăreţe. Aripi enorme erau întinse de fiecare latură a segmentului din faţă, pe care puteau să fie instalate unităţi de comandă sau arme. Fiecare aripă era la fel de mare ca o navă spaţială de clasă medie. Asemeni unui munte ce plutea prin aer, masivă şi grosolană, crea o impresie de putere distrugătoare.

Data îşi reveni primul.

— Căpitane, spuse el repede, apariţia unei nave similare acesteia este un alt fenomen care este foarte des pomenit în informaţiile suplimentare ale ferengilor în special în povestiri care, spun ei, provin de la civilizaţii care au călătorit prin spaţiu şi nu de la populaţii planetare. În toate situaţiile, se spune că acest fenomen a fost urmat, într-o perioadă de timp nespecificată dar nu prea îndelungată, de o explozie ca aceea despre care am discutat deja.

— *Asta* este ceea ce a făcut să dispară celelalte posturi de pază? Picard trase aer în piept. Poate că nebunia acestor

constructori, despre care vorbiţi, era justificată. Pentru ca o navă de o asemenea mărime să călătorească cu ajutorul teleportării şi nu cu viteză superluminică…

— Nu călătoreşte cu ajutorul teleportării, căpitane, anunţă Worf. Nici măcar nu există!

Picard se întoarse brusc spre klingonian:

— Explică!

— Senzorii arată că scuturile Depozitarului s-au mărit considerabil. De fapt nava pe care o vedem acum pe monitor are dimensiunile acestor scuturi şi tot ele produc radiaţia care creează imaginea.

— O iluzie?

— În aceeaşi măsură în care imaginile produse de holospaţiile noastre sunt o iluzie. De fapt, scuturile şi-au schimbat natura, pentru a putea include o versiune oarecum primitivă a câmpurilor de forţă, care dau soliditate imaginilor dintr-un holospaţiu. Se pare că la asta a folosit energia.

Încruntat, Picard se întoarse spre pupitrul tactic:

— Domnule Brindle!

— O iluzie, căpitane, spuse şi acesta, dar o iluzie masivă. Pentru senzori mai puţin sofisticaţi decât ai noştri – senzori care ar folosi numai spectrul electromagnetic standard – iluzia ar părea întru totul reală.

— Atunci exploziile care, conform celor spuse de Data, urmează apariţiei unei astfel de nave…

— Probabil că sunt datorate dispozitivelor de autodistrugere, încheie Riker gândul lui Picard, atunci când acesta se întrerupse brusc, cu ochii la imaginea de pe monitor. Atât iluzia, cât şi autodistrugerea pot fi provocate, pur şi simplu, de apariţia în apropiere a unei nave, aşa cum dispozitivul de autodistrugere de pe nava părăsită a fost declanşat de teleportarea noastră la bord. Iluzia acestei masive nave de luptă trebuie să fie ultimul efort de a speria eventualul atacator şi de a-l îndepărta. Dacă manevra nu reuşeşte, dispozitivul de autodistrugere este activat.

— Locotenent Worf, ţipă Picard, cât de puternice sunt acum scuturile navei necunoscute? Nu le-am putea străpunge cu raza de teleportare pentru a-l aduce a bord pe locotenentul La Forge?

— Nu, căpitane. Dar fazerele ar reuşi să pătrundă cu uşurinţă.

Picard clătină capul.
— Nu, atâta vreme cât locotenentul La Forge mai este acolo! Dar obiectele fizice? dacă scuturile lor au fost modificate, înseamnă că sunt similare câmpurilor de forţă ale holospaţiilor noastre.
— Se poate, căpitane.
— Am putea pătrunde cu *Enterprise* în interiorul iluziei?
— Da, căpitane, cred că am putea. Dar pentru asta ar trebui să coborâm propriile noastre scuturi. Interacţiunea dintre cele două tipuri de scuturi...
— Şi odată înăuntru l-am putea teleporta pe locotenentul La Forge pe Punte?
— Dacă condiţiile actuale nu se schimbă, da, căpitane.
Picard se întoarse brusc spre pupitrul tactic.
— Domnul Gawelski, coboară scuturile atât cât să putem trece. Domnule Carpelii, pregăteşte-te să te fixezi pe coordonatele emiţătorului lui La Forge şi să-l aduci la bord! Adu-i şi pe ceilalţi trei la bord, dacă timpul şi situaţia ne permit. Locotenent Yar, doctor Crusher, securitatea şi ajutorul medical în camera de teleportare, imediat!
Imaginea navei-fortăreaţă crescu tot mai mult până când umplu tot monitorul.
— Gata să încep pătrunderea, căpitane, raportă Gawelski.
— Scuturile jos, Brindle, strigă Picard.
Singura indicaţie de pe monitor era o uşoară sclipire.
— Înaintăm cu forţa de propulsare, raportă Gawelski.
Imaginea se mări tot mai mult şi, în ultimele clipe nu se mai putu observa niciun detaliu. Ceea ce, de la distanţă, păreau să fie linii geometrice orizontale pe frontonul uriaşei nave, deveneau acum, dintr-odată, linii neclare, cu margini neregulate, asemeni unei picături văzute la microscop, în care trăsăturile clare deveneau dâre inegale şi suprafeţe striate.
Apoi totul dispăru şi Depozitarul apăru în faţa lor, parcă agăţat în spaţiu.
Dar, în aceeaşi clipă, toţi cei de pe punte se clătinară şi se dădură înapoi, în momentul în care o presiune asemeni unui vânt foarte puternic, trecu dintr-odată printre ei.
— Am trecut prin câmpurile de forţă, căpitane, mormăi Worf ca o explicaţie, de la pupitrul ştiinţific. Acum suntem înăuntru.

Este…
Brusc, klingonianul rămase tăcut cu degetele pe pupitrul său, urmărind datele nou apărute.
— Scuturile Depozitarului revin la configuraţia iniţială, căpitane şi se micşorează.
— Sublocotenent Carpelii…
— Mă fixez acum, căpitane.
Brindle, fixează fazerele spre sursa de energie a Depozitarului. Fii gata să tragi imediat ce locotenentul La Forge e la bord!
— Activez acum, raportă Carpelii.
— Pe toţi patru, domnule Carpelii?
— Pe toţi patru, căpitane.
— Locotenent Worf, toţi sunt încă în stare de inconştienţă?
— Da, căpitane.
— I-am prins, căpitane, raportă Carpelii.
— Scuturile ridicate, domnule Brindle!
Pregăteşte-te să descarci fazerele!
— Scuturile ridicate, căpitane. Gata de…
— Scuturile Depozitarului sunt din nou la locurile lor, căpitane, înconjurându-l, dar au încă multă energie. Fazerele nu vor penetra…
— Nu trage, domnule Brindle! Locotenent Worf, ce…
— Începe o nouă activitate la sursa de antimaterie a Depozitarului, interveni Worf, probabil că se va autodistruge prin detunări simultane ale întregii cantităţi de antimaterie.
— Să plecăm, domnule Gawelski!
— Aşteaptă, căpitane, interveni Riker cu brutalitate. E prea aproape! Va fi distrus habitatul! Acolo sunt mii de oameni!
— Domnule Brindle, unda tractoare! spuse Picard. Cât timp mai avem, locotenent Worf?
— În situaţia actuală, mai puţin de un minut, căpitane.
— Mai mult decât suficient, dacă unda tractoare ţine. Domnule Gawelski, te îndepărtezi razant de planetă, în clipa în care unda tractoare a lovit satelitul. Dacă poveştile ferengilor relatate de Data sunt adevărate, undele ar putea fi la fel de periculoase pentru planetă ca şi pentru habitat.
Urmă o tăcere încordată, apoi:
— Unda tractoare activată şi fixată asupra satelitului,

căpitane.

— Domnule Gawelski, forţa de propulsare la maximum!

Pe monitorul care era focalizat acum spre planetă, imaginea se micşora rapid. În prim plan, pata care era Depozitarul rămânea constantă.

La pupitrul ştiinţific, Worf începu numărătoarea inversă de la douăzeci de secunde.

La zece secunde, *Enterprise* şi povara pe care o remorca erau la aproape o sută cinzeci de mii de kilometri depărtare.

— Întrerupeţi unda tractoare, ordonă Picard.

— Domnule Gawelski, inversează cursul, înapoi spre habitat. Rămânem între habitat şi Depozitar. S-ar putea să aibă nevoie de scuturile noastre.

Eliberat, Depozitarul îşi continuă drumul, încetinit pentru o fracţiune de secundă de gravitația planetei, aflată acum la depărtare.

Se afla la aproape trei sute de mii de kilometri în momentul în care s-a autodistrus.

Pentru o clipă, rivaliză în strălucire cu soarele, chiar şi de la acea distanţă şi senzorii de pe *Enterprise* captară o uşoară radiaţie mortală. Aflat în umbra lui *Enterprise* şi protejat de scuturile ei, habitatul n-a fost atins de niciuna din aceste radiaţii, iar planeta, apărată de propria atmosferă a rămas neatinsă.

Strălucirea păli, radiaţia se risipi şi totul se termină.

— Doctor Crusher, spuse Picard, raportează-mi care e starea pacienţilor, în special a lui La Forge.

— Examinările preliminare arată că starea sănătăţii e cea normală. Dar voi fi mai liniştită când se va trezi şi când voi putea vorbi cu el.

— Ca şi mine, doctore, ca şi mine. Şi ceilalţi trei? Ar exista vreun motiv pentru care să nu poată fi teleportaţi înapoi, pe nava lor?

— Nu există niciun motiv din punctul de vedere al sănătăţii, căpitane. Se simt la fel de bine ca locotenentul La Forge.

— Teleportează-i, domnule Carpelii. Cu cât mai puţini oameni de felul lor ştiu de existenţa lui *Enterprise,* cu atât mai puţin vom încălca Prima Directivă.

— Va trebui să-i teleportez pe cealaltă navetă, căpitane.

Naveta lor era ataşată la Depozitar.

— Atunci, cealaltă navetă. Locotenent Worf, mai este în stare de funcţionare?

— Conform datelor senzorilor mei, da, căpitane.

Uşurat, Picard schimbă informaţiile cu Carpelii şi se întoarse spre Shar-Tel.

— Cred că nu ai nimic împotrivă să te întorci şi tu în acelaşi fel. Acum, când Depozitarul nu mai este, fără ca noi să fi făcut vreun efort şi, când grupul vostru de nave se îndreaptă spre noi, pari să fii…

— Căpitane! îl întrerupse locotenentul Yar, aflată din nou la pupitrul tactic: Prietenii lui Shar-Tel încearcă să ia legătura cu el.

Picard îi făcu semn lui Shar-Tel să se îndrepte spre pupitrul tactic.

Shar-Tel înghiţi înainte să vorbească, apoi spuse:

— Da, La-Dron, ce-ai descoperit?

— Îmi pare rău, Shar-Tel, am ajuns prea târziu.

Shar-Tel păru să se prăbuşească, dar îşi reveni.

— Fratele meu e mort?

— Cred că a murit numai cu câteva minute înainte să ajungem noi, dar, chiar dacă am fi ajuns mai repede, sunt sigur că n-am mai fi putut face nimic. Glonţul…

— Nu e nevoie să intri în amănunte, spuse cu brutalitate Shar-Tel. Şi oamenii lui Kel-Nar? Tot mai încearcă să-i mai intimideze pe ceilalţi?

— Unii da, dar când vor afla ce i-a făcut fratelui tău…

— Spune-le că ajutorul fratelui meu, Kel-Nar, este prizonierul meu. Spune-le că Depozitarul a fost distrus.

Pentru o clipă, nu se auzi nimic.

— Atunci înseamnă că am câştigat, spuse încet La-Dron.

Shar-Tel închise ochii şi oftă lung.

— Da, se pare că am câştigat. Am să mă întorc repede cu Kel-Nar şi cu cei care l-au condus la Depozitar.

Urmă o altă tăcere de scurtă durată, apoi La-Dron spuse:

— Cum doreşti. Deşi nimeni nu te va condamna dacă se va afla că trădătorul Kel-Nar nu mai este printre prizonieri, atunci când te vei întoarce.

Shar-Tel clătină capul.

— Am să-l aduc.

Înainte să se întoarcă de lângă pupitrul tactic, Yar îl opri cu un semn din mână.

— Una dintre nave răspunde, în sfârşit, mesajului tău, spuse ea.

Picard zâmbi.

— Shar-Tel vrei să explici situaţia camarazilor tăi înainte de a pleca? Fără să menţionezi existenţa lui *Enterprise,* fireşte.

Shar-Tel ezită, simţindu-se brusc stânjenit când îşi aminti schimbul de cuvinte avut cu Yar, referitor la motivele posibile ale celor din navele care se apropiau.

— Încearcă din nou, căpitane, spuse Yar şi ochii ei îi întâlniră pe ai lui Shar-Tel care privise scurt spre Picard.

— Cum doreşti, căpitane, spuse Shar-Tel strângând din umeri şi întorcându-se la pupitrul tactic.

— Vă vorbeşte Shar-Tel, începu bătrânul. Cine sunteţi?

— Sunt Lyn-Pron, răspunse vocea pe care o auzea acum întregul echipaj.

Încordarea lui Shar-Tel se topi şi el se relaxă uşurat.

Din toţi oamenii care ar fi putut să conducă navele în această misiune, Lyn-Pron era cel a cărui prezenţă îi dădea cele mai mari speranţe. Lyn-Pron era cel cu care Shar-Tel discutase cel mai mult, cel cu care lucrase la mii de planuri, propunând mii de posibilităţi de salvare. Cel care, de peste douăzeci de ani, îi devenise prieten, sau atât de bun prieten pe cât se putea să fie prieten cu o voce fără chip, căreia îi împărtăşise visele sale.

— Ai primit mesajul meu, întrebă Shar-Tel.

— L-am primit, prietene, dar…

— Acum poţi să nu mai ţii seama de el, îl întrerupse Shar-Tel. Acum totul e din nou sub control. Scopul nostru a fost atins. Depozitarul a fost distrus. Explozia pe care ai văzut-o cu câteva clipe în urmă a marcat sfârşitul lui.

— E un şiretlic, prietene? Brusc, în vocea lui Lyn-Pron se simţi suspiciunea. Am văzut, într-adevăr o explozie, dar nu era în nici un caz în apropierea Depozitarului.

— E o poveste lungă. Nici eu n-o ştiu pe toată. Kel-Nar încerca să preia controlul asupra Depozitarului. L-a omorât pe fratele meu, dar s-a întâmplat ceva. Kel-Nar a fost redus la starea de inconştienţă şi aruncat de pe Depozitar – bătrânul făcu o pauză în cursul acestei improvizaţii şi aruncă o privire spre Picard care

îl urmărea cu atenţie – şi, nu ştiu cum, Depozitarul s-a mişcat singur acolo unde ai văzut explozia. Dacă nu se întâmpla aşa, am fi avut pagube mari din cauza radiaţiilor. Aşa cum am spus, sunt sigur că fratele meu…

— Dar Depozitarul n-avea sisteme de propulsare, sau cel puţin aşa mi-ai spus tu.

— Dacă Shar-Lon a putut să-l facă să caute toate rachetele de pe suprafaţa planetei şi să le trimită la mii de kilometri în spaţiu înainte să le distrugă, spuse Shar-Tel cu o voce în care se ghicea exasperarea, sunt sigur că a reuşit să-l facă şi pe el să se deplaseze în acelaşi fel. Era singurul care cunoştea Darurile şi care le-a folosit, dar el…

— Te cred, prietene, spuse Lyn-Pron şi de data asta, în vocea lui nu se mai simţea suspiciunea, ci tristeţea. Aproape că n-aş vrea…

Shar-Tel se încruntă.

— Ce n-ai vrea?

— Ceea ce am să-ţi spun ar fi fost mai uşor de spus dacă aş fi crezut că mă înşeli, dacă aş fi crezut că ai trecut de partea lui Kel-Nar sau dacă te-ai fi lăsat chiar sedus de puterea Darurilor, dar…

Brusc, vocea lui Lyn-Pron se frânse şi pentru o clipă fu linişte.

În cele din urmă, Lyn-Pron vorbi din nou:

— Ceilalţi nu ştiu că am luat legătura cu tine. A fost interzis, după ultimul tău mesaj.

— Dar de ce? Am încercat să vă avertizez…

—Ştiu, ştiu, dar ei nu te-au crezut. Ei s-au temut că e o şiretenie.

— O şiretenie? Faptul că v-am salvat de Kel-Nar?

— O şiretenie ca să ne întârzii, să-i dai timp lui Kel-Nar, timpul de care avea nevoie să folosească Darurile pentru a ne distruge navele, aşa cum fratele tău a distrus rachetele care au fost trimise împotriva lui, cu cincizeci de ani în urmă.

— E o nebunie! De ce…

— Ştiu, prietene, ştiu. Dar eu sunt unul singur între mulţi. Am încercat să-i conving că nu era nicio şiretenie. Crede-mă, am încercat, dar ei n-au vrut să asculte.

— Dar cu siguranţă, acum când Depozitarul a fost distrus şi Kel-Nar e prizonierul meu…

— Îmi pare rău, Shar-Tel, dar pentru ceilalţi nu va fi nicio diferenţă. Asta n-a fost niciodată o misiune care să te ajute în lupta împotriva lui Kel-Nar, sau pur şi simplu, pentru a distruge Depozitarul. A fost o misiune împotriva voastră, a *tuturor.*

Ochii lui Shar-Tel îi întâlniră pentru o clipă pe ai lui Yar şi el văzu tristeţea din ei, tristeţea pentru că, în cinismul ei, ea avusese dreptate.

— Care sunt planurile tale *în condiţiile astea,* întrebă Shar-Tel cu o voce slabă şi resemnată. Vei invada şi vei pune stăpânire pe Lumea noastră?

Lyn-Pron oftă, aproape cutremurându-se.

— Aşa aş fi vrut, dar nu vom face asta.

— Atunci?

— O vom distruge. Asta au pus la cale. Totala distrugere a Gardienilor Păcii şi a lumii lor.

CAPITOLUL OPTSPREZECE

Mânie, dezgust, neîncredere, toate se putură citi pe chipul lui Shar-Tel care devenise brusc pământiu.

— Asta e o nebunie! spuse el cu vocea tremurândă. Acolo sunt aproape o mie de oameni, bărbaţi, femei, copii! Dacă-l vreţi pe Kel-Nar, îl puteţi avea! Dacă mă vreţi *pe mine,* mă puteţi avea! Dar pe ceilalţi…

— După cincizeci de ani de tiranie, se auzi glasul lui Lyn-Pron, oamenii nu mai fac deosebire. Cu excepţia mea şi a câtorva care, în decursul ultimilor ani am ajuns să vă cunoaştem, pentru ceilalţi voi sunteți *cu toții* Gardienii Păcii. Voi sunteţi cei care aţi distrus întreaga flotă de navete spaţiale. Voi sunteţi cei care, cu ajutorul Darurilor voastre, ne-aţi obligat să vă plătim tribut, să vă lăsăm să furaţi tot ce aţi avut nevoie pentru a menţine Lumea voastră. Voi sunteţi cei care aţi distrus fiecare navă pe care am încercat s-o lansăm în ultimii douăzeci de ani. Voi sunteţi cei care aţi refuzat să ne împărtăşiţi şi cea mai mică fărâmă din ştiinţa străinilor, la care voi aveaţi acces. Voi sunteţi cei care aţi ţinut întreaga noastră lume prizonieră timp de cincizeci de ani. Voi…

Brusc, Lyn-Pron se întrerupse şi toţi cei aflaţi pe punte putură să-i audă respiraţia sacadată. În cele din urmă, mai liniştit, încheie:

— Îmi pare rău, prietene, dar aşa simt toţi, chiar şi o parte din cei care au lucrat cu tine atâţia ani. Eu nu pot să fac nimic să le schimb sentimentele, nimic.

— Atunci, de ce-mi spui toate astea? izbucni Shar-Tel cu obrajii înroşiţi din nou din cauza furiei. Ca să ne torturezi? Nu e suficient să murim, dar trebuie să şi ştim că vom muri? Lyn-Pron râse amar.

— Sunt şi unii care n-ar dori altceva decât să vă tortureze, pe

fiecare dintre voi, până veţi muri. Dar eu fac asta… Îmi risc propria viaţă ca să fac asta. Dacă cineva m-ar fi prins că vorbesc cu tine, cred că şi-ar fi întors armele împotriva navei mele, chiar înainte să te atace pe tine. Am făcut asta fiindcă nu m-aş fi putut împăca cu gândul că n-am fost cinstit cu tine. Şi fiindcă nici acum nu pot să renunţ la speranţă.

— Dar ai spus că ai renunţat!

— Am folosit fiecare argument de zeci de ori, dar a fost inutil. Mai este o oră până vom ajunge, o oră până vom face o mie de găuri în Lumea Gardienilor Păcii. Eu voi continua să le explic, dar voi lăsa canalul principal, care leagă toate navele, deschis pentru tine, pentru orice ai vrea să ne spui sau să ne arăţi, absolut orice.

— Dar dacă faci asta, ceilalţi vor înţelege că mi-ai spus…

— Ştiu, dar nu mai are importanţă. Dacă şi asta eşuează – cum mă tem foarte tare că se va întâmpla – nu cred că vreau să mai trăiesc, nici cu gândul morţii tale, nici cu gândul morţii lumii tale pe conştiinţă. Succes, prietene!

Şi legătura fu întreruptă.

Shar-Tel se întoarse spre Picard. Trimite-mă repede pe navetă! Aş vrea să mai petrec măcar câteva minute în Lumea mea, înainte…

— Nu! Consilierul Troi care ascultase îndurerată tot schimbul de vorbe, aproape că strigase. Nu putem îngădui una ca asta, căpitane! Trebuie să facem ceva!

— Sunt de acord, consilier, spuse Picard, şi accept orice propunere. Privi în jurul lui, pe punte. S-ar părea că ne revine o parte din responsabilitate, dacă nu pentru situaţia iniţială, măcar pentru precipitarea crizei. Accept orice propunere, orice care să nu contravină flagrant Primei Directive.

— Căpitane, spuse Data aproape imediat, am descoperit şi alte corelaţii, poate semnificative, în informaţiile suplimentare ale ferengilor. Extrapolând, pentru a determina dacă au vreo relevanţă în situaţia actuală…

— Continuă, Data, îl încurajă căpitanul nerăbdător.

— Eu cred că această corelaţie are o relevanţă, căpitane. De fapt, ei au sugerat o soluţie posibilă la această problemă.

Nu lipsa greutăţii îl făcu pe Lyn-Pron să simtă un nod în

stomac, în momentul în care nava lui intră pe orbită şi Lumea Gardienilor Păcii începu să se vadă tot mai bine pe ecranul radar din faţa lui.

Era sentimentul zădărniciei.

Şi al vinovăţiei.

Zădărnicie, fiindcă nu reuşise să-i convingă pe ceilalţi, măcar să mai întârzie atacul sau chiar să renunţe la el. În cele din urmă le mărturisise despre discuţia avută cu Shar-Tel, despre afirmaţia acestuia că Depozitarul fusese distrus. Cu toate astea, nu reuşise să-i impresioneze şi, pentru o clipă, se temuse că ei vor întoarce armele împotriva lui. Chiar şi atunci când, cu câteva minute în urmă, deveni clar pentru toată lumea că Depozitarul nu mai era acolo unde fusese timp de cincizeci de ani ei nu spuseseră decât: „E o altă şmecherie”. Iar un pilot mârâi: „Cu afurisitele alea de Daruri, Shar-Lon poate să facă tot ce vrea”.

Dar sentimentul de vinovăţie era cu mult mai puternic decât cel de zădărnicie. Timp de aproape zece ani minţise un om care, în ciuda eforturilor susţinute de a rezista, de a rămâne „obiectiv”, devenise prietenul lui. Navele, în loc să aibă locuri pentru toată lumea, fiecare avea loc pentru un singur om şi în rest, erau rachete. Scopul lor nu fusese niciodată altul decât acela de a distruge, nu numai Depozitarul, ci şi Lumea Gardienilor Păcii. Nu reuşise să-i convingă pe aliaţii lui că această distrugere ar fi fost un punct de pornire pentru lumea paşnică pe care doreau atât de mult să o clădească.

Şi acum, în mai puţin de un sfert de oră, Lyn-Pron urma să asiste la această distrugere, fără să poată ridica un deget ca să o oprească.

Brusc, monitorul de deasupra panoului de control se lumină, plin de viaţă.

Uimit, ridică privirea. Lăsase legătura radio deschisă, dar asta…

— Lyn-Pron, se auzi o voce aspră, acuzatoare care venea de la celelalte nave. Asta e o altă schemă prin care vrei să-ţi salvezi prietenii?

Dar înainte să poată nega, chiar înainte să se poată întreba despre ce e vorba, dacă Shar-Tel era vinovat – o imagine apăru din haos.

Şi în imagine era Shar-Tel.

Dar nu se afla în Lumea Gardienilor Păcii, nici în Depozitar, doar dacă descrierile lui Shar-Tel fuseseră numai minciuni. În semiîntuneric, singurele culori vizibile erau albastrul-închis şi portocaliul-închis, în rest nu se vedea decât Shar-Tel îmbrăcat cu hainele lui. Aerul era îmbibat de o ceaţă uşoară care îngreuna tot mai mult vizibilitatea şi îi dădea lui Shar-Tel o înfăţişare şi mai ameninţătoare. În spatele lui erau panouri de control, dar niciunul de recunoscut, având forme deosebite şi lumini ciudate.

— Shar-Tel, spuse Lyn-Pron gâfâind, ce înseamnă asta?

— Îmi pare rău, Lyn-Pron, răspunse bătrânul cu o voce lipsită de expresie, aproape de nerecunoscut, dar tu erai…

Brusc, fu tras de o mână masivă, cu degete negre-cenuşii, care se întinseră şi se strânseră pe umărul lui, asemeni unei mănuşi de metal, la capătul unei mâneci de piele.

Lyn-Pron gâfâi speriat, în momentul în care creatura apăru brusc, umplând ecranul. Era cu cel puţin treizeci de centimetri mai înalt decât Shar-Tel şi, aproape la fel de voinic. Era îmbrăcat în piele, cu ceva metalic pe deasupra, un veşmânt barbar, probabil. Atârnat de un lanţ ornamental masiv pe care-l purta în jurul gâtului, era ceva ce ar fi putut fi numit o sculptură sau, bănuia Lyn-Pron, capul cine ştie cărui fel de animal.

Dar chipul şi capul creaturii…

Era humanoid, dar departe de a fi om. În ciuda culorii închise a pielii, gura şi bărbia îi erau aproape umane ca formă, dar deasupra ochilor pătrunzători, pe frunte avea un fel de creastă de ia rădăcina nasului până deasupra, pe frunte care se continua până aproape de mijlocul ţestei, de unde începea să crească un păr negru, abundent, care îi cădea peste urechile diforme şi peste umerii masivi.

— Voi sunteţi nebunii care vreţi să mă distrugeţi? spuse creatura cu un glas ca de tunet şi cu buzele desfăcându-i-se într-un rânjet batjocoritor.

De pe una dintre nave, cineva îndrăzni să întrebe:

— Tu cine eşti?

Chipul râse tare cu vocea ca de tunet şi la fel de ameninţător precum îl arăta şi chipul.

— Printre cei egali mie – şi aceştia sunt câţiva – eu sunt cunoscut sub numele de Worf. Pentru tine, eu sunt stăpânul a

ceea ce voi aţi crezut nimerit să numiţi „Depozitar”. Credeţi că m-am simţit jignit de slabele voastre eforturi de a-l distruge?

— Eu nu prea le-am considerat slabe, spuse un alt pilot a cărui voce tremura, deşi voia să pară sfidătoare. Am văzut explozia care l-a distrus.

— L-a distrus? Aşa arată ceva distrus? Eu nu îngădui ca ceea ce-mi aparţine să fie distrus cu atâta uşurinţă.

— N-am ştiut că-ţi aparţine, spuse o a treia voce, de data asta înspăimântată. Fusese părăsit. Noi abia…

— Eu nu părăsesc ceea ce-mi aparţine, creatură!

— Atunci ia-l! Nouă nu ne pasă dacă este distrus, atâta vreme cât am scăpat de el.

Din nou se auzi râsul acela înspăimântător.

— Nu înţelegeţi, creaturilor! Eu am multe posesiuni aici şi nu vreau să renunţ la niciunul din *voi.*

— La niciunul din *noi*? izbucni Lyn-Pron. Asta ce nebunie mai este? *Noi* nu suntem posesiunile tale!

— Aşa credeţi? Fiinţa flutură mâna stângă ameninţător.

Şi, brusc, Lyn-Pron simţi cum trupul întreg i se cutremură şi de pe celelalte nave se auziră gemete şi ţipete. Pentru o clipă rămase paralizat, incapabil să-şi mai reia respiraţia, convins că până şi inima îi îngheţase în mijlocul unei bătăi.

Compartimentul încărcat al navei dispăru din jurul lui.

Pentru o clipă nu rămaseră decât dungile intense de lumină, înfăşurându-l ca într-un cocon.

El se afla în locul care, cu câteva secunde în urmă, fusese numai o imagine pe monitor. Creatura care îşi spunea Worf stătea în faţa lui, ca un colos demonic. Alături, stătea Shar-Tel, fără să se mişte, fără să clipească. În jurul lor, învăluindu-i, erau panourile luminoase care acopereau peretele întreg aflat în spatele creaturii. Căldura era insuportabilă, aerul plin de un miros neplăcut şi absolut necunoscut.

Nu se putea mişca nici înainte nici înapoi. Îşi putea întoarce capul, îşi putea mişca braţele, dar picioarele parcă-i prinseseră rădăcini în podea.

Un oftat, apoi un altul veni din spatele lui Lyn-Pron.

Întorcând capul, văzu oamenii de pe celelalte nave, cu ochii mari deschişi, parcă în stare de şoc. În spatele lor se aflau alte panouri luminoase. Nicăieri nu se vedea vreo uşă sau vreo

deschidere de orice fel.

— Bine-aţi venit în bârlogul meu, creaturilor, tună vocea de bas. Aţi vrea să vedeţi ceva?

Făcând o pauză, Worf privi de la unul la altul, prefăcându-se interesat, apoi zâmbi şi, pentru o clipă păru că micul cap atârnat la capătul lanţului, pe care uriaşul îl purta la gât, îşi arătase colţii, într-o parodie de zâmbet.

— Nu? Atunci să vă arăt ceva ce doresc eu.

Un alt gest şi unul dintre panourile luminoase din spatele creaturii se micşoră şi se transformă.

Şi, în aerul încărcat, se ivi imaginea navei lui Lyn-Pron, o imagine tridimensională şi părând destul de reală ca să-ți vină s-o atingi.

Un alt gest, de data asta mai curând o mişcare din deget şi, o rază strălucitoare de lumină se abătu asupra navei. O clipă mai târziu, nava începu să strălucească, apoi se aprinse şi dispăru.

— Poate că pe celelalte am să vă permit să le păstraţi, spuse creatura râzând. Dacă se dovedeşte că nu sunteţi *prea* supărători.

— Ce doreşti de la noi? întrebă Lyn-Pron, singurul care părea să-şi fi recăpătat graiul. De ce eşti aici?

— Am venit fiindcă aţi avut nefericita idee să invadaţi ceea ce-mi aparţinea. Am rămas, fiindcă vechiturile voastre mă amuză. Un alt râs ca un tunet porni din adâncul pieptului lui Worf.

Cel care şi-a spus Shar-Lon, a fost o sursă nesfârşită de amuzament, mai ales că avea acea permanentă iluzie că acţionează din propria lui voinţă.

— Asta înseamnă că era într-adevăr posedat?

— Sigur că da – cu toate că el spunea că este „ales”. Aiurelile lui erau aproape la fel de amuzante ca şi modul vostru, la fel de nebunesc, de a-i răspunde.

— Dar de ce ni te-ai arătat abia acum, după cincizeci de ani?

— După cincizeci de ani aţi început să mă plictisiţi, chiar să mă enervaţi cu planurile voastre mărunte. De aceea, am hotărât să preiau controlul direct, să nu mai acţionez în secret prin intermediul unuia dintre voi. Spre binele vostru, sper că nu voi fi dezamăgit de rezultat. Niciunul dintre voi nu este atât de privilegiat încât să aibă o a doua şansă. Fiţi mulţumiţi că, în

aceşti ani de început, m-am amuzat, altfel aş fi plecat, pur şi simplu, fără să mă mai întorc.

— Atunci pleacă, aproape că ţipă Shar-Tel.

Worf privi în jos spre Shar-Tel şi o umbră de amuzament îi sclipi în ochi. Apoi, făcu câţiva paşi înapoi şi se aşeză într-un scaun asemănător unui tron, cu braţele acoperite de luminiţe şi semne asemănătoare celor de pe pereţi.

— S-ar putea să plec, spuse el, dacă deveniţi prea plictisitori sau prea enervanţi. Dar cred că nu veţi fi mulţumiţi de rezultat. Făcu o pauză şi cu ochii îi trecură repede în revistă pe cei şase. Nu uitați, încheie el zâmbind şi zâmbetul, de data asta, era reluat de capul mic ce se odihnea pe pieptul lui, nu uitaţi, eu nu-mi părăsesc posesiunile!

— O să ne omori? întrebă Lyn-Pron îngrozit.

— Cu timpul, poate, doar dacă, fără niciun ajutor din partea mea vă veţi omorî *voi înşivă.* Asta, fireşte, mi-ar putea menţine pentru o vreme interesul pentru micuţa voastră lume. Sinuciderea planetară este într-adevăr un fenomen interesant şi eu…

— Atunci de ce ne-ai distrus rachetele acum cincizeci de ani? De ce…

Worf ridică din umeri şi răspunse:

— La vremea aceea părea o idee bună. Şi mi-a permis ca zeci de ani să provoc diversiunea, ceea ce nu s-ar fi întâmplat dacă v-aţi fi transformat lumea într-o grămadă de cenuşă. Aşa că, orice-aţi crede voi despre metodele şi motivele mele, puteţi măcar să-mi mulţumiţi pentru aceşti câţiva ani de existenţă planetară de care, altfel, nu v-aţi fi bucurat. Râse din nou. Poate dacă v-aţi arăta recunoştinţa autodistrugându-vă într-un mod cât mai interesant, aş putea aranja ca unele „Daruri”, cât mai exotice şi mai destructive, să fie distribuite unora dintre conducătorii voştri…

— Fii blestemat! explodă Lyn-Pron. Vorbeşti despre lumea noastră! Noi nu vrem s-o distrugem, nici cu Darurile tale nici cu propriile noastre arme – nu vrem s-o distrugem deloc! Te porţi de parcă ar fi vorba de un joc!

— Dar aşa şi este, micuţă creatură, aşa şi este. Nu aveţi şi voi jocuri similare în lumea voastră? Mi s-a părut că văd jocuri în care creaturi cu lasere sunt împinse una împotriva celeilalte, iar

voi le cereţi să se omoare şi să se mutileze una pe cealaltă.

— Numai câţiva nebuni se bucură de astfel de jocuri, nu toată lumea…

— Cine poate spune care dintre voi e nebun? Poate că sunteţi mai mulţi nebuni decât vă închipuiţi. Poate că voi, cei care aţi pornit cu scopul de a omorî peste o mie de creaturi asemeni vouă, faceţi parte dintre acei aşa-zişi nebuni.

Worf flutură o mână, în semn că trebuiau să se retragă.

— Dar m-am săturat de toate astea. Am să vă trimit înapoi, pe navele voastre – pe acei dintre voi care mai au nave pe care să se întoarcă. Tu, şi ochii lui se îndreptară poruncitori spre Lyn-Pron, pe tine am să te mai reţin o vreme. Tu pari mai dezgheţat decât ceilalţi.

Lyn-Pron se cutremură, dar nu se mişcă.

Apoi, o clipă mai târziu, îşi înăbuşi o tresărire. *Ceva* se forma în ceaţa din spatele masivului scaun al lui Worf. La început părea că însăşi ceaţa se întăreşte, dar apoi, îşi dădu seama că n-are nicio legătură cu ceaţa. Era ceva pal, aproape de albeaţa hârtiei şi devenea mereu mai distinctă.

Până când, în cele din urmă, apăru în faţa privirilor lui.

Avea aproape un metru înălţime şi atârna cam la un metru deasupra punţii. Era chipul lui Shar-Lon!

Şi, cu toate că Lyn-Pron reuşise să-şi stăpânească trăsăturile feţei şi să nu trădeze prezenţa imaginii, ceilalţi nu reuşiră. Worf se întoarse în scaunul lui.

Numai pentru o clipă păru furios, dar apoi începu să râdă.

— Eşti mai încăpăţânat decât mi-am închipuit, oh, tu Cel Ales. Ce ai de spus?

— Lyn-Pron, spuse chipul fantomatic, dacă vrei să vezi şi auzi toate astea, înseamnă că am reuşit. Acum depinde de tine, de Shar-Tel şi de ceilalţi şi trebuie să vă grăbiţi. Trebuie să vă concentraţi toate gândurile asupra lui Shar-Tel. Daţi-i lui puterea voastră, daţi-i tăria voastră, repede! Monstrul ăsta poate fi biruit.

— Destul, ţipă Worf, ridicându-se şi trecând prin chipul lui Shar-Lon, ca pentru a dovedi că nu există.

Dar chiar în momentul în care trecu prin el, glasul lui Shar-Lon continuă:

— Creatura nu este de neînvins. Este un escroc, un proscris

chiar şi printre ai lui. A fost capabil să mă prindă în cursă cu ajutorul Darurilor lui pentru că eu am fost un naiv. A reuşit să aibă putere asupra mea fiindcă eu eram singur. Dar chiar şi aşa, n-am fost cu totul neajutorat. Înainte de moarte am fost capabil să…

Worf lovea cu mâna înmănuşată într-unul din panourile care acoperea peretele din spate al încăperii.

Dar chipul, cu toate că rămăsese nemişcat, nu dispăru.

Şi, o clipă mai târziu, începu din nou să vorbească luând-o de la început.

— *Destul!* aproape că urlă Worf, dar în acel moment, Shar-Tel se aruncă înapoi, de parcă s-ar fi eliberat de ceva ce până atunci îl reţinuse.

— Lyn-Pron, strigă el, asta e unica noastră şansă! Este unica şansă a lumii noastre. Trebuie…

— Sălbatici fără minte! Cuvintele izbucniră din pieptul lui Worf în timp ce smulse de la piept o mica armă. În momentul în care făcu primul gest cu ea, aceasta se întinse ca prin minune şi deveni un iatagan lung de un metru. Dădu o lovitură peste chipul lui Shar-Lon, dar nu făcu să se mişte decât ceaţa care mai plutea încă în încăpere.

O clipă mai târziu, se întoarse spre Shar-Tel şi urletul lui astupă glasul fără trup al lui Shar-Lon.

Şi Lyn-Pron fu eliberat.

Acel ceva care-l ţinuse până atunci nemişcat, îi dăduse brusc drumul.

Repezindu-se înainte, sări în spatele lui Worf, încercând să prindă mâna care ţinea iataganul.

Apoi, ceilalţi s-au simţit eliberaţi şi toţi cinci se repeziră înainte, agăţându-se de Worf cu disperare, încercând să-i smulgă iataganul, până când tăişul lui atinse faţa uriaşului.

Un urlet asurzitor izbucni din gâtul lui Worf, apoi se prăbuşi.

Şi dispăru în zgomotul asurzitor al energiilor teleportatoare.

Lyn-Pron şi ceilalţi trei se prăbuşiră.

— A dispărut! strigă Shar-Tel! Am învins! Şi acum, trebuie să folosesc pentru ultima oară Darurile pentru a vă trimite înapoi pe navele voastre. În câteva minute, acum când creatura şi puterea ei au dispărut, Depozitarul poate fi distrus *cu adevărat!* Asta e încă una din realizările fratelui meu.

Fără să aştepte vreun răspuns, fără măcar să aştepte ca cei şase să se ridice, Shar-Tel se repezi la unul dintre panouri.

Chipul lui Shar-Lon, care încă mai vorbea, dispăru.

O clipă mai târziu, Lyn-Pron simţi nişte furnicături, apoi fu învăluit împreună cu ceilalţi cinci în energiile sistemului de teleportare de pe *Enterprise.*

În momentul în care dispărură, Shar-Tel oftă uşurat, apoi se întoarse şi aşteptă ca imitaţia Depozitarului – în realitate un amestec de imagini alcătuit din şase surse, incluzând şi puntea unui crucişător de luptă klingonian, vechi de un secol – să dispară şi să se deschidă uşile holospaţiului.

Păşi pe holul navei *Enterprise*, lăsând în urmă ultima dintre lumile sale aşa cum fusese ea – o lume a dictaturii şi a geloziilor meschine, a războiului şi a luptei neîncetate – şi păşi spre viitorul plin de speranţe. Pacea avea să vină şi în lumea lui, nu printr-o „putere superioară” sau cine ştie ce ajutor de sus, ci, mai curând prin cooperarea dintre toate naţiunile şi dintre toate popoarele.

Două minute mai târziu, la zece mii de kilometri distanţă de locul unde ar fi trebuit să fie Depozitarul dacă n-ar fi fost deja distrus, o torpilă fotonică explodă, pentru ca lumea întreagă şi cei cinci aflaţi pe nave, să o vadă.

De la o distanţă sigură pentru a nu fi văzută, *Enterprise* privea cele cinci nave care mai rămăseseră şi care se apropiau de habitat.

— Prea melodramatic, protestase Picard, aproape înfiorându-se în timp ce privea spectacolul. Nu vor crede niciodată un asemenea ticălos!

Chiar şi Worf, cu toate că jucase cu mare plăcere prima „improvizaţie dramatică” avea unele îndoieli asupra eficienţei.

— Niciun klingonian n-ar fi atât de nebun încât să întoarcă spatele când e vorba de şase duşmani, oricât de bine ar fi ei prinşi, se plângea el în timp ce îşi scotea costumul de luptă klingonian şi îmbrăca uniforma Flotei Stelare punându-şi pe deasupra eşarfa. „Înfrângerea mea” a fost absolut incredibilă.

Troi, care monitorizase starea emoţională a celor şase piloţi şi transmitea mereu rezultatele lui Worf ca să le folosească în improvizaţia lui, era singura care părea încrezătoare în rezultat.

— Orice aţi spune, Jean-Luc, ei *vor* să creadă, îl asigura ea. Oricare ar fi motivele lor de nemulţumire împotriva lui Shar-Lon şi a Gardienilor Păcii, nu se desfată la gândul de a omorî o mie de oameni neajutoraţi.

Şi, cu fiecare minut care trecea, cu fiecare imagine nouă pe care Yar o intercepta, cu atât mai mult părea că Troi avea dreptate, înfrângerea lui Worf şi „distrugerea finală” a Depozitarului fuseseră acceptate aproape fără suspiciune.

Toţi cei din Lumea Gardienilor Păcii – poate cu excepţia lui Kel-Nar şi a oamenilor lui, care, după ce s-au trezit au descoperit că sunt închişi şi păziţi – toţi erau consideraţi victime ai „Constructorilor”, nu tiranii care păruseră a fi de-a lungul atâtor zeci de ani. Imediat s-a hotărât ca într-o zi, curând, habitatul să devină ceea ce fusese de la început conceput să devină, prima treaptă în programul spaţial al lumii.

În cele din urmă, navele ajunseră la bază şi piloţii ieşiră din ele, Lyn-Pron, a cărui navă fusese distrusă, fusese teleportat direct în habitat, împreună cu Shar-Tel şi acum, amândoi ieşeau prin sasul habitatului pentru a-i felicita ceremonios pe cei cinci.

Picard păru în cele din urmă satisfăcut că situaţia era sub control şi se aşeză din nou în scaunul lui de căpitan.

— Se pare că am reuşit să rezolvăm amestecul nostru care nu fusese plănuit – şi planeta şi-a reluat evoluţia firească, spuse el.

— Aşa e, căpitane, îl aprobă Riker. Cred că foarte curând se vor aventura în spaţiu – în timpul lor şi în felul lor. Poate că o să ne mai întâlnim cu ei.

— Poate că da, fu de acord, Picard. Şi poate că atunci nu va fi nevoie să fim decât noi înşine aşa este, domnule La Forge?

— Da, căpitane, spuse Geordi, întorcându-şi scaunul cu faţa spre căpitan. Picard îi explicase destul de clar cât de important era să respecte Prima Directivă, atunci când e vorba de culturi aflate în faze incipiente. Chiar dacă toate hotărârile pe care le luase el se bazaseră pe dorinţa de a salva vieţi, decizia de a-i încarna pe „Constructori” fusese punctul de unde porniseră toate necazurile. De data asta totul se terminase cum nu se putea mai bine. Dar altă dată…

Clătină capul. Prima Directivă era un lucru complicat.

Picard zâmbi.

— Schimbă cursul spre Baza stelară cincizeci-patru, domnule

La Forge.

— Am schimbat cursul, căpitane.

— Activează!

Şi Lumea Gardienilor Păcii dispăru în urma lor.

Câteva minute mai târziu, când Picard se retrăsese în camera lui pentru a completa raportul pe care urma să-l trimită Flotei Stelare, Geordi se întoarse spre Data.

— Comandantul Riker mi-a spus că a ta a fost ideea care ne-a salvat, Data.

— Am sugerat numai cadrul de bază al ideii. Ceilalţi, în special locotenentul Yar, au dezvoltat-o într-o soluţie optimă.

— Oricum, ideea de bază a fost a ta. Zâmbi şi se aplecă mai aproape de Data, ca şi când ar fi vrut să-i spună un secret. Nu vreau să te necăjesc, dar ideea asta mie mi se pare intuiţie curată.

Data clătină capul cu tristeţe.

— Mulţumesc, Geordi, dar mă tem că a fost o pură extrapolare logică. Printre povestirile culese de la ferengi erau nu mai puţin de trei în care se vorbea despre explozii masive în spaţiu – probabil sateliţii care se autodistrugeau – şi care produceau rezultate identice. Popoarele de pe toate acele planete, cu toate că niciuna nu dezvoltase călătoriile în spaţiu, se ameninţau permanent unele pe altele şi îşi distrugeau resursele limitate pentru producerea armamentului. Dar exploziile din spaţiu, combinate cu efectele produse de radiaţii la suprafaţa planetelor, i-a făcut să-şi dea seama cât de meschine erau propriile lor neînţelegeri. Situaţia de faţă părea similară – de fapt poporul lumii lui Shar-Lon părea mai mult decât pregătit să instituie un guvern al lumii, să renunţe la acel naţionalism autodistructiv şi la arsenalele pe care le genera, din momentul în care i-ar fi eliminat pe Gardienii Păcii. Deci, soluţia părea clară: să adunăm pe Gardienii Păcii şi restul populaţiei laolaltă şi pentru asta era nevoie de un duşman comun. Şi, de vreme ce ni se spusese că erau unii care crezuseră de la bun început că Shar-Lon era un posedat, era logic sa te folosești de această credinţă pentru a găsi soluţia. Într-adevăr, după toate aparenţele, Shar-Lon fusese influenţat de un anumit aspect al „Constructorilor”, de ceva ce exista în dispozitivele de control mintal din Depozitar, într-un fel, noi i-am informat, într-o

manieră distorsionată şi sumară despre ceea ce s-a întâmplat în realitate cu Shar-Lon.

— Ştiu, spuse Geordi râzând. Totul este perfect clar. Dar aici intervine intuiţia. De câte ori cineva are o idee strălucită, întotdeauna există cineva care spune: „De ce nu m-am gândit eu la asta?”

Făcu o pauză clătinând capul.

— Poate că singura diferenţă pentru noi, oamenii adevăraţi, este faptul că intuiţia „se petrece” în subconştient, acolo unde n-o putem vedea aşa că, îi spunem presupunere şi cu asta basta.

Dar tu nu ai subconştient, deci procesul se petrece chiar la vedere şi tu poţi să-l urmăreşti.

Data se lumină la faţă dar îl privi pe Geordi întrebător:

— Chiar crezi că este posibil? Chiar crezi că am o formă de intuiţie?

— Sunt convins, spuse Data zâmbind. Dar e numai o presupunere.